

Ὁρθόδοξος

Ἕνστασις

καὶ Μαρτυρία

Περίοδος Γ΄

Ἄριθ. 4 • Δεκέμβριος 2010

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἕνισταμένων

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΠΡΟΝΟΙΑ:

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης

ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ

210 2411380, 210 2411316

ΤΗΛΕΑΝΤΙΓΡΑΦΑ (Telefax)

210 2411080

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ (e-mail)

Kyprianos@synodinresistance.org

ΙΣΤΟΣΕΛΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΝ

<http://www.synodinresistance.org>

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς
Τ.Θ. 46006 - 133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ
Γίνονται δεκταὶ προαιρετικαὶ εἰσφοραί.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ

«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ»

Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα
Τηλ. 210 3801844.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

• Περίοδος Γ΄ • Ἀριθμὸς Τεύχους 4 • Δεκέμβριος 2010 •

Περιεχόμενα

• «Συνοδική Παραίνεσις». Ἐγκύκλιος.	3
Α΄. Ἐπίσημα Κείμενα	
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ	
■ Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις Αὐτῆς ΛΖ΄/4-5.10.2010 ἐκ.ἡμ.	9
■ Καταστατικὰ Ἄρχαί	13
■ Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου	23
Β΄. Μελέται - Κείμενα - Μαρτυρίαι	
† Ἐπισκόπου Γαροδικίου Κλήμεντος, Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	
■ Ὁ Ἐλεγχος τῆς Πλάνης καὶ ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Σύγχρονο Οἰκουμενισμὸ	27
■ Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νέοι Ἱεράρχαι ὡς νέοι Προφῆται τῆς Χάριτος	55
■ Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος: Ἡρωϊκὸς τῆς Πίστεως Ὁμολογητὴς καὶ τῶν σεπτῶν Παραδόσεων Ἀναστηλωτὴς	59
Γ΄. Χρονικὰ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	
■ Προσκυνηματικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Ρουμανία καὶ τὴν Οὐκρανία	73
■ Ὁ Συνεορτασμὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας	77
■ Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Ἀγγλία καὶ τέλεισις Ἐγκαινίων Ναοῦ Ἱερᾶς Μονῆς	79
■ Ἡ Ἐτήσιος Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μητροπολιτικῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης	80
■ Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἱερᾶς Μονῆς στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας	82
■ Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας Χρυσόστομος	84

© 2010 Ἱερά Μονή Ἀγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ISSN 1106-9651

Συνοδικὴ Παραίνεσις

Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

«Πρόβατον γὰρ ἐσφραγισμένον
οὐ ραδίως ἐπιβουλεύεται, τὸ δὲ
ἀσήμαντον κλέπτει εὐάλωτον»
(Ἀγίου Γρηγορίου Θεολόγου,
PG τ. 36, στλ. 377B)

Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Κᾶς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι καὶ Σᾶς
χαίρειζομε μὲ τὸν ἀποστολικὸ λειτουργ-
γικὸ ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ
Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ μεγάλῃ εὐλογία τῆς
37ης τακτικῆς Συνεδριάσεως τῆς Συνόδου τῆς
Ἱεραρχίας μας (4-5.10.2010 ἐκ.ἡμ.), ἐμεῖς οἱ
ἐλάχιστοι ἐν Χριστῷ πνευματικοὶ Σας Πατέρες,
οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου τῶν Ὁρθο-
δόξων Ἐνισταμένων κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ
Οἰκουμενισμοῦ, θεωροῦμε ἀναγκαῖο νὰ Σᾶς
ἀπευθύνωμε, ἐν ὀνόματι τῆς Ἀγάπης τοῦ
Σωτῆρος μας, λόγον Ἐλπίδος, Παραμυθίας καὶ
Οἰκοδομῆς.

Ἡ ἐπιθυμία μας αὐτή, νὰ ἀπευθυνθοῦμε
στοὺς Κληρικούς, τοὺς Μοναχοὺς, τὶς Μοναχὲς
καὶ τοὺς Λαϊκοὺς τῆς Δικαιοδοσίας μας, εἶναι
ἰσχυροτέρα κατὰ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ συγκυρία,
διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων συμπληρώνονται ἐφέτος
εἴκοσι πέντε (25) ἔτη ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως
τῆς Ἱεραρχίας Συνόδου μας.

* * *

α. Ἡ ἀποστολοβάδιτος καὶ ἀγιότοκος
Πατρίδα μας, ἀλλὰ καὶ σύμπας ὁ κόσμος,

συγκλονίζεται ἐκ θεμελίων ἀπὸ μία πολύμορφη
καὶ πολυεπίπεδη κρίσι, πανταχόθεν δὲ ἀκούε-
ται ἡ ἔκκλησις: «Ἐπιστροφή σὶς Βασικὲς
Ἀξίες!», ὅπως Αὐτὲς ἐδιώθησαν διαχρονικὰ καὶ
γνήσια στὰ ὄρια τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ,
τὴν Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Τὰ θεμέλια μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας
ἦσαν ἀνέκαθεν ἡ ἀγάπη, ἡ φιλία, ἡ ἀλληλεγγύη,
ἡ εὐσπλαγχνία, ἡ αὐτοθυσία, ἡ μετριοφροσύνη,
ἡ ἀκεραιότης, ἡ τιμιότης καὶ εἰλικρίνεια.

Ἡ παράκαμψις καὶ ἐν τέλει ἡ ἐγκατάλειψις
αὐτῶν τῶν Βασικῶν Ἀξιῶν, οἱ Ὅποιοις ἔχουν
ὡς μοναδικὸ θεμέλιο καὶ κέντρο τοὺς τὸν
Σωτῆρα μας Χριστό, ὠδήγησε στὴν διατάραξι
τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς
κοινωνικῆς συνοχῆς, στὴν συσσώρευσι ἐρειπίων
καὶ τὴν δημιουργία ἀδιεξόδων.

Ἡ ποικιλόμορφη φιλαυτία, ὁ ἄκρατος
καταναλωτισμὸς, ὁ εὐδαιμονισμὸς, ἡ ἔλλειψις
αὐτοσεβασμοῦ καὶ ἐν γένει ἡ πρακτικὴ ἀθεΐα,
ὠδήγησαν σὲ μία βαθειὰ ἀλλοτριώσει τὸν
ἄνθρωπο, σὲ μία ὄντως κοινωνικὴ τραγωδία.

• **Καλούμεθα** σήμερα νὰ ἀναδείξωμε τὴν
μοναδικότητα τῆς εὐαγγελικῆς καὶ ἐκκλη-
σιαστικῆς Ἀνθρωπολογίας, νὰ συμβάλωμε στὴν
εἰρήνευσι καὶ ἐνότητα τοῦ κόσμου, μὲ τὴν
ἀπαραίτητη ὅμως προϋπόθεσι, ὅτι θὰ εἴμεθα
συνεπεῖς μὲ τὸν χριστιανικὸ ἑαυτό μας, μὲ τὸ
χριστοκεντρικὸ σταυρο-αναστάσιμο ἦθος μας,

παραμένοντες ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε προσκόλλησι καὶ εἰδωλοποίησι, πνευματοφόροι, ζωηφόροι καὶ φωτοφόροι.

* * *

6. Σὲ περιόδους ριζικῶν κοινωνικῶν ἀνακατατάξεων παρετρεῖτο ἀνέκαθεν μία ἀναζωπύρωσις τῶν λεγομένων *Ἐσχατολογικῶν Ἀνησυχιῶν*, μία νόθος ἐσχατολογικὴ ἀγωνία γιὰ τὸν ἐπικείμενο Ἀντίχριστο, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σὲ ἓνα εἶδος χαραγματοφοβίας καὶ ἀριθμοφοβίας, σὲ συνεχεῖς ἀγχωτικὲς ὑποψίες, στὴν ἀπαισιόδοξη θεώρησι τῆς Ἱστορίας καὶ τελικὰ σὲ μία νοσηρὴ ἐσωστρέφεια καὶ ἀπόρριψι τῶν ἐπιτευγμάτων τοῦ τεχνολογικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐν τούτοις, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐσχατολογία εἶναι ἐνεργητικὴ καὶ δυναμικὴ: ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ἁγία Ρίζα καὶ ἡ Καλλιέλαιος, εἶναι ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Νέος Ἰσραὴλ, ὁ Ὅποιος ἀγοράσθηκε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου-Χριστοῦ καὶ διατελεῖ ἐν Ἐξόδῳ καὶ Μαρτυρίῳ, πορευόμενος πρὸς τὴν Καινὴν Πόλιν τῶν Ἐσχάτων, γιὰ νὰ συμμετάσχη στὸ Δεῖπνον τοῦ Γάμου τοῦ Ἀρνίου.

• **Ἡ Ἐκκλησία**, κατὰ τὴν Μαρτυρικὴν Ἐξοδὸν Τῆς, ἀντιμετωπίζει μὲ νηπτικὴ ἐγρήγορσι τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, προσλαμβάνει καὶ μεταμορφώνει αὐτὰ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἐνθαρρύνεται ἀπὸ τὸ ἐκπληκτικὸ ἐλπιδοφόρο καὶ αἰσιόδοξο μήνυμα τῆς Ἰ. Ἀποκαλύψεως, ἡ Ὅποία διὰ πλήθους ὁράσεων, συμβολικῶν παραστάσεων, παραβολῶν καὶ ὕμνων ζωγραφίζει τὸν μεγαλειώδη θρίαμβο τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐπανάληψιν τοῦ θριαμβοῦ τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ: ὅπως ὁ Χριστὸς ἐνίκησε μὲ τὸ Πάθος Του, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ νικήσῃ μὲ τὴν σταυρο-ἀναστάσιμη πορεία Τῆς καὶ θὰ θριαμβεύσῃ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν, στὰ Ἔσχατα.

■ **Στὸ** μεγάλο ὅμως καὶ ἐπίκαιρο αὐτὸ θέμα,

δηλαδή τῶν λεγομένων *Ἐσχατολογικῶν Ἀνησυχιῶν*, ἀναφερόμεθα διεξοδικὰ σὲ ἄλλο *Κείμενό* μας, τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιευθῇ αὐτὲς τὶς ἡμέρες μὲ τίτλο: *«Προτάσεις Θεραπείας τῆς Ἐσχατολογικῆς Χαραγματοφοβίας καὶ Ἀριθμοφοβίας»*.

* * *

γ. Ἐφέτος συμπληρώνονται ἐννεήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς *Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, ἡ ὁποία ἐγκαινίασε, ἐθεμελίωσε καὶ προώθησε τὴν ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή, ἀποτελεῖ δὲ πανθομολογουμένως τὸν *Καταστατικὸ Χάρτη* τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Στὶς ἐννέα αὐτὲς δεκαετίες ὁ Οἰκουμενισμὸς προχώρησε μὲ ἀλματώδη βήματα, ἓνα ἐκ τῶν ὁποίων ἦταν ἡ *Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία* τοῦ 1924, ἐνῶ τὰ σοβαρότερα ἦσαν ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ λεγόμενο *Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*, ὡς καὶ ἡ δραστηριοποίησις των σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, θεωρητικὰ καὶ πρακτικά, τῆς *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*, οἱ ὁποῖες καλλιεργοῦν τὸν δογματικὸ συγκρητισμὸ καὶ τὴν σχετικοποίησι τῆς Ἀληθείας.

Ἡ ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐπιβεβαιώνει πλήρως τὴν ἐπισήμανσι τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὅτι ἡ Καινοτομία εἶναι «νόσος», ἡ ὁποία «ὅταν ἐπεισενεχθῇ (εἰσαχθῇ), ἀεὶ καινοτομίας τίκει» (PG τ. 62, στλ. 626), σὺν τῷ χρόνῳ δὲ καλλιεργεῖ τὶς προϋποθέσεις ἀλλοιώσεως τῆς ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς λέγει ὁ Μέγας Βασιλεὺς: «πρὸς ἄλλο τι σχῆμα παντελῶς μεθαρμοσθῆναι τὰς Ἐκκλησίας» (PG τ. 32, στλ. 424B), ἤτοι τὴν ὀλοκληρωτικὴν μεταβολὴν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὥστε νὰ λάβουν κάποιαν ἄλλην μορφήν, ὅσον ἀφορᾷ

τὴν εὐστάθειαν καὶ ὁμόνοιαν περὶ τὴν Πίστιν.

• **Εἶναι** λοιπὸν εὐκαιρία νὰ ἀνανεώσωμε τὸ ὄραμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνοτάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς Πατρικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, ὥστε «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ» καὶ αὐξάνοντες εἰς τὸν Χριστὸν τὰ πάντα, προοδεύοντες πνευματικῶς μέχρις ὅτου ἐξομοιωθῶμεν κατὰ πάντα μετὰ Αὐτόν, καὶ πληρούμενοι «εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ» (πρὸς. Ἐφεσ. δ' 15, γ' 19), νὰ μᾶς δοθῇ ἡ μεγίστη δωρεὰ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῆς κατακρίσεως τῆς αἰρέσεως.

* * *

δ. Ὁδύνην αισθανόμεθα καὶ λύπην ἐν Χριστῷ, διότι στὴν ἱστορικὴ αὐτὴ καμπὴ οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενιστὰι τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου εἶναι δυστυχῶς διηρημένοι ἔναντι τοῦ καλπάζοντος Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς κρίσεως, ἀποτελοῦντες οὐσιαστικὰ μέρος τῆς κρίσεως ἢ συμβάλλοντες, ἔστω καὶ ἀκουσίως, στὴν ἐπιδείνωσι αὐτῆς, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ συνιστοῦν ἐξυγιαντικὸ παράγοντα καὶ διέξοδο ἀπὸ τὴν κρίσι.

Οἱ διάφορες προσπάθειες ἐνώσεως τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἄλλοδαπή, οἱ ὁποῖοι εἶναι θεδαίως φορεῖς Μαρτυρίου καὶ Μαρτυρίας γιὰ τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδόξιας, δὲν ἀπέδωσαν τοὺς ἀναμενόμενους καρποὺς καὶ παραμένει ἐπεῖγον τὸ αἴτημα τῆς ἐπανενώσεως.

Πρὸ τοῦ ἀδιεξόδου αὐτοῦ καὶ ἐφ' ὅσον οἱ ἐπίσημες διαδικασίαι καθυστεροῦν ἢ δυσλειτουργοῦν, παρὰ τίς ὁπωσδήποτε καλὲς διαθέσεις, ἐνθαρρύνομε καὶ προτρέπομε πατρικῶς τὰ πνευματικά μας τέκνα στὴν σύναψι καὶ καλλιέργεια φιλικῶν σχέσεων καὶ συμμαχιῶν

ἐν Χριστῷ μετὰ τοὺς ἀδελφούς μας τῶν ἄλλων Δικαιοδοσιῶν τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου, σὲ ἐπίπεδο μάλιστα συλλογικό.

Ἐνορίες, Μονές, Σύλλογοι, Ὁμάδες Δράσεως, Περιοδικά, Ἱστολόγια, Συντακτικὲς Ὁμάδες, Κοινωνικὰ Κινήματα κ.ἄ., εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτελέσουν μικρὲς ἀλληλέγγυες εἰρηνικὲς *Κοινότητες Πολιτισμοῦ, Ὁρθοδόξου Θεολογίας, Κοινωνικῆς Προσφορᾶς καὶ Παρεμβάσεως*, εἰς πείσμα τῆς ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς ἐσωστρεφείας καὶ ἀποθαρρύνσεως.

• **Τὸ «πνεῦμα»** τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι πνεῦμα Ἐλευθερίας, Ἐλπίδος καὶ Χαρᾶς, ὄχι δὲ πνεῦμα δουλείας, φόβου καὶ ἄγχους, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐλευθερώνει συνεχῶς ὁ Κύριός μας μετὰ τὴν συμμετοχὴν μας στὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας Του, στὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

* * *

Μὲ τίς ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις καὶ ἐπισημάνσεις, ἐπιθυμοῦμε νὰ κλείσωμε τὴν *Συνοδικὴν Παραίνεσί* μας, μετὰ τὴν ἐλπίδα ἐν Χριστῷ, ὅτι συμβάλλομε τοιουτοτρόπως στὴν ἀναθέρμανσι τοῦ ζήλου ἐν μέσῳ τοῦ χριστεπωνύμου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας Δικαιοδοσίας καὶ στὴν ἀνάδειξι τῆς βαθείας πεποιθήσεως, ὅτι δὲν εἴμεθα μόνοι καὶ ἀπερριμένοι στοὺς δαιδάλους τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ ἀποτελοῦμε τὰ λογικὰ Πρόβατα τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ μας, τὰ ὁποῖα ἔχουν σημανθῇ καὶ φέρουν τὴν *Σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου*.

• **«Πρόβατον** δὲ ἐσφραγισμένον οὐ ῥαδίως ἐπιβουλεύεται», λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τὸ δὲ ἀσήμαντον κλέπτεις εὐάλωτον» (PG τ. 36, σλ. 377B), ἤγουν Πρόβατο, τὸ ὁποῖο ἔχει λάβει τὴν *Σφραγίδα τοῦ Ἀρνίου* (τοῦ Κυρίου του), δὲν κινδυνεύει εὐκολὰ ἐνῶ

ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχει σημανθῆ (ἢ ἔχει καταστρέψει τὴν Σφραγίδα του), εἶναι εὐκόλη λεία στοὺς κλέπτες δαίμονες.

■ **Ἡ ἀνανέωσις** καὶ ἐνεργοποίησις τῆς Σφραγίδος τοῦ Ἄρνιου, τὴν ὅποια ἀξιωθήκαμε νὰ λάβωμε στὸ Ἅγιο Βάπτισμα καὶ τὸ Χρῖσμα, πρέπει νὰ εἶναι συνεχῆς μετὰ τὸ τελωνικὸ φρόνημα, τὴν αὐτομεμψία καὶ μετάνοια, τὴν εὐσπλαγχνη καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη, τὴν νῆψι καὶ τὴν προσευχή, ὡς καὶ τὴν συνεχῆ μετοχή μας στὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ ἐγκάρδιες εὐχὲς μας, μαζί μετὰ τὴν εὐλογία τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, νὰ Σᾶς ἐνισχύουν, ὀδηγοῦν καὶ προστατεύουν σὴν θεάρεστη πορεία Σας γιὰ τὴν ἐμπειρικὴ Συν-

άντησι μετὰ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, στὸν Ὅποιο πρέπει πᾶσα δόξα καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Φυλὴ Ἀττικῆς
12η Δεκεμβρίου 2010 ἐκ.ήμ.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐπισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Α΄.

Ἐπίσημα Κείμενα

Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις Αὐτῆς

ΛΖ´/4-5.10.2010 ἐκ.ἡμ.

Α. ΚΑΤΑ τὸ διήμερον 4-5ης Ὀκτωβρίου 2010 ἐκ.ἡμ., Κυριακῆ-Δευτέρα, κατόπιν ἐπισήμου προσκλήσεως (Ἐπιστολὴ ὑπ´ ἀριθ. συνοδ. πρωτ. 578/11.8.2010 ἐκ.ἡμ.), συνήλθεν εἰς τὴν τακτικὴν ἐτήσιον Συνεδρίασιν ΛΖ´ Αὐτῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῆος Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι.

α. Τὴν Κυριακὴν 4ην Ὀκτωβρίου, περὶ ὥραν 17:00´, εἰς τὴν Αἴθουσαν Συνεδριάσεων τῆς Ἱεραῦς Συνόδου, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς, ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, κ. Κυπριανοῦ ἢ Ἀκολουθία τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ Ἐνάρξει τῆς Νέας Συνοδικῆς Περιόδου, συμπροσευχομένων τῶν Συνοδικῶν Μελῶν.

β. Μετὰ τὸν Ἀγιασμόν, ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱεραρχίας, εἰς τὰς ὁποίας συμμετέσχον οἱ Σεβασμ. Ἐπίσκοποι Νόρα κ. Μιχαὴλ καὶ Λούνης κ. Σιλουανὸς καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, Γραμματεὺς, τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἐτνα κ. Χρυσόστομου συμμετέχοντος τηλεπικοινωνιακῶς, ἐφ´ ὅσον ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε τὴν αὐτοπρόσωπον παρουσίαν.

γ. Ἀπουσίαζον ἠτιολογημένως ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ἀλανίας κ. Γεώργιος καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης.

δ. Παρίσταντο, τελοῦντες χρέη διερχομένης, ὁ Ἀρχιμ. π. Γλυκέριος καὶ ὁ Ἱερομ. π. Ἰωάννης Ἀγιοκυπριανίται.

ε. Τὴν ἐπομένην, Δευτέραν 5ην Ὀκτωβρίου, συνεχίσθησαν εἰς δύο φάσεις αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱεραῦς Συνόδου, μετὰ τὴν τέλεσιν τοῦ Θείας Λειτουργίας, ὡς καὶ Τρισαγίου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν προκεκοιμημένων Ἀρχιερέων τῆς Ἱεραῦς ἡμῶν Συνόδου, ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος.

στ. Διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς, παρὰ τὸ βάρος τοῦ εὐρυτάτου θεματολογίου καὶ τὸν κόπον τῶν τριῶν Συνεδριάσεων, ἐβίωσαν τὸ θαῦμα τοῦ Συνοδικοῦ Πνεύματος, τὴν ἐπισκίασιν τοῦ θείου Παρακλήτου, τὸ μυστήριον τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως τῶν προσώπων, ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῶ καὶ ἀγάπῃ.

ζ. Ἐπεσημάνθη, ἐν εὐχαριστίᾳ καὶ δοξολογίᾳ πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν, ὅτι ἡ ΛΖ´ σύγκλησις αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱεραῦς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων πραγματοποιεῖται εἴκοσι πέντε (25) ἔτη ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως Αὐτῆς ἐν ἔτει 1985ω, τοιουτοτρόπως δὲ ἡ Συνεδρίασις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἱστορικῆς σημασίας.

Β. ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΣΥΝΟΔΟΝ ἀπησχόλησαν τὰ ἐξῆς δέκα (10) *Θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως*:

1) Ἀναδρομή πεπραγμένων παρελθούσης Περιόδου Γ΄ (2009-2010) τῆς ΔΙΣ, 2) Καταστατικά Ἀρχαὶ Ἱερᾶς Συνόδου, 3) Κανονισμὸς Λειτουργίας ΔΙΣ, 4) Ἀνανέωσις ΔΙΣ, 5) Καταστατικά Ἀρχαὶ Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Λούνης Ἰταλίας, 6) Καταστατικά Ἀρχαὶ τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Ἐξαρχίας, 7) Πεπραγμένα διαποιμαινόντων Ἐπισκόπων, 8) Προτεινόμενον Κείμενον Κοινῆς Διακηρύξεως μετὰ τῶν Ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, 9) Ἐκκρεμοῦντα θέματα ἐκ τῆς προηγουμένης Συνεδριάσεως (Ἐσχατολογικαὶ Ἀνησυχίαι, Τὸ χρῶμα τῶν Ἀμφίων κατὰ τὰς Ἑορτάς), 10) Ἐπιστολὴ Ποιμαντικὴ πρὸς τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ἐνισταμένων.

• Προσετέθη ἐκτάκτως καὶ ἓνα ἀκόμη *Θέμα*, τὸ ἐνδέκατον, ἦτοι: *Ἡ Ἐπισκοπὴ Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας - Τὸ μέλλον Αὐτῆς μετὰ τὴν πρόσφατον κοίμησιν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου Σεβασμ. Χρυσσοστόμου (Ἀλεμάγκου).*

Γ. ΕΠΙ τοῦ πρώτου *Θέματος*, ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος ἐνημέρωσε τὴν Ἱεραρχίαν ἐπὶ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων δραστηριοτήτων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὴν *Περίοδον Γ΄* τῶν ἐργασιῶν Αὐτῆς (Ὀκτ. 2009 - Σεπτ. 2010).

α. Ἐπραγματοποιήθησαν δέκα ἕξ Συνεδριάσεις (Α΄-ΙΣΤ΄, *Πρακτικὰ περίπου 80 σελίδες*), βάσει δὲ τοῦ τρισσοῦ Ἀξιώματος τοῦ Κυρίου μας, τοῦ Ὁποίου φορεὺς καὶ ἐκφραστὴς εἶναι ἕκαστος Ἀρχιερεὺς, ἐδόθη μεγάλη ἔμφασις εἰς τὸ Λειτουργικὸν-Λατρευτικὸν ἔργον, εἰς τὸ Προφητικὸν-Κατηχητικὸν, ὡς καὶ εἰς τὸ Διοικητικὸν-Ὀργανωτικὸν.

β. Ἐκαλλιεργήθησαν βαθύτερον αἱ Διορθόδοξοι Σχέσεις μετὰ τῶν Ρώσων, Ρουμάνων καὶ Βουλγάρων Ἀδελφῶν τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου, προωθήθησαν αἱ Ἱεραποστολικαὶ Ἐπισκέψεις, ἐνισχύθησαν αἱ Ἐπισκοπαὶ μας εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν μὲ ἐιδικὰς ἀποστολάς.

γ. Ἀνεπτύχθη ἰδιαίτερος ἡ Φιλανθρωπία καὶ ἡ Κοινωνικὴ Προσφορὰ, μέσω μάλιστα τοῦ εἰδικοῦ φορέως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας, ἦτοι τοῦ Συλλόγου Ὁρθόδοξων Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων» (2004 ἐ.), σχετικὴ δὲ Ἔκθεσις μὲ πλήρη στατιστικὰ στοιχεῖα κατετέθη ἐν Συνόδῳ.

δ. Ἐδόθη νέα ὄθησις εἰς τὸν ἐκδοτικὸν τομέα, ἐπανακυκλοφορήσαντος τοῦ Συνοδικοῦ ἡμῶν Περιοδικοῦ «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία» καὶ ἔχει ἐτοιμασθῆ πρὸς ἐκδοσιν ἡ «Τάξις ἐπὶ τῇ προσελεύσει ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Πατρῆου Ἡμερολογίου».

Δ. ΕΠΙ τοῦ δευτέρου *Θέματος*, ἐνεκρίθη παμψηφεί τὸ δωδεκασέλιδον Κείμενον: «Καταστατικά Ἀρχαὶ» τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

α. Τὸ θεμελιῶδες αὐτὸ Συνοδικὸν Κείμενον διαρθρώνεται ὡς ἐξῆς: *Εἰσαγωγή* (Ἄρθρα 1-5), *Ὅρος Α΄ - Σύστασις*, *Ἔδρα*, *Σκοπὸς* (Ἄρθρα 1-9), *Ὅρος Β΄ - Συγκρότησις Ἱερᾶς Συνόδου* (Ἄρθρα 1-9), *Ὅρος Γ΄ - Συνεδρίασις Ἱερᾶς Συνόδου* (Ἄρθρα 1-21), *Ὅρος Δ΄ - Ὁ Μητροπολίτης καὶ Πρόεδρος* (Ἄρθρα 1-7), *Ὅρος Ε΄ - Διοικητικὴ Διάρθρωσις* (Ἄρθρα 1-13), *Ὅρος ΣΤ΄ - Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή* (Ἄρθρα 1-2), *Ὅρος Ζ΄ - Κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ* (Ἄρθρα 1-8), *Ὅρος Η΄ - Κανονικὰ Παραπτώματα* (Ἄρθρα 1-9), *Ὅρος Θ΄ - Γενικαὶ Διατάξεις* (Ἄρθρα 1-11).

6. Τὸ Κείμενον τῶν «Καταστατικῶν Ἀρχῶν», μετὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν προταθέντων βελτιώσεων, θὰ δημοσιευθῇ.

Ε. ΕΠΙ τοῦ τρίτου *Θέματος*, ἐνεκρίθη ἐπίσης παμψηφεί τὸ πεντασέλιδον Κείμενον: «Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου» τῶν Ἐνισταμένων.

α. Τὸ σημαντικὸν αὐτὸ Κείμενον περιέχει τὰ ἑξῆς: *Α΄. Εἰσαγωγικά* (Ἄρθρα 1-3), *Β΄. Συγκρότησις* (Ἄρθρα 1-4), *Γ΄. Τόπος καὶ χρόνος Συνεδριῶν* (Ἄρθρα 1-7), *Δ΄. Λειτουργία* (Ἄρθρα 1-8), *Ε΄. Πρακτικά* (Ἄρθρα 1-5), *ΣΤ΄. Γραμματεὺς* (Ἄρθρα 1-3), *Ζ΄. Ἀκροτελεύτια* (Ἄρθρα 1-7).

6. Ὁ «Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου» ἐπίσης θὰ δημοσιευθῇ.

ΣΤ. ΕΠΙ τοῦ τετάρτου *Θέματος*, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅπως καὶ κατὰ τὴν *Συνοδικὴν Περίοδον Δ΄* (Ὀκτ. 2010 - Σεπτ. 2011) συνεχίσουν τὴν Διακονίαν αὐτῶν τὰ αὐτὰ Μέλη, ἧτοι οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Ὁρεῶν κ. Κυπριανὸς (Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος), Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης (Γραμματεὺς).

Ζ. ΕΠΙ τοῦ πέμπτου *Θέματος*, ἐνεκρίθη παμψηφεί τὸ Κείμενον: «Καταστατικὸν τῆς Ἐπισκοπῆς Λούνης καὶ τῆς Ἐξαρχίας ἐν Ἰταλίᾳ».

α. Ἐπὶ τοῦ ἐκτενεστάτου αὐτοῦ καὶ σημαντικοῦ Κειμένου, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταφρασθῇ πρὸς μελέτην, ἔγιναν παρατηρήσεις τινὲς πρὸς βελτίωσιν.

6. Πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ «Καταστατικοῦ», θὰ γνωστοποιηθοῦν εἰς τὴν ΔΙΣ αἱ βελτιώσεις.

Η. ΕΠΙ τοῦ ἕκτου *Θέματος*, ἐτέθη ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὑπ' ὄψιν τῆς Ἱεραρχίας σχέδιον *Καταστατικῶν Ἀρχῶν* τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Ἐξαρχίας μας.

α. Τὸ σχέδιον αὐτό, ἐφ' ὅσον λάβει τὴν τελικὴν του μορφήν, θὰ ἐγκριθῇ ὑπὸ τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐξαρχίας.

6. Τοιουτοτρόπως, τὸ ἔργον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας εἰς Αὐστραλίαν θὰ τελεῖται εἰς τὸ ἑξῆς ἐντὸς τοῦ νομικοῦ πλαισίου τῆς χώρας.

Θ. ΕΠΙ τοῦ ἐβδόμου *Θέματος*, ἧτοι τῶν «Πεπραγμένων τῶν Διαποιμαινόντων Ἐπισκόπων», ἔλαβαν τὸν λόγον ἕξ συνολικῶς Ἀρχιερεῖς.

α. Ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος ἀνεφέρθη εἰς τὰς Κοινότητας ἡμῶν ἐν Σουηδίᾳ (βάσει γραπτῆς Ἐκθέσεως τοῦ Αἰδεσιμ. π. Ἀνδρέου Ὁκερστρου) καὶ Γεωργία.

6. Ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης περιέγραψε τὴν κατάστασιν τῶν Κοινοτήτων μας ἐν Αὐστραλίᾳ, Νέα Ζηλανδία, Σιγκαπούρη-Μαλαισία, Ἀγγλία, Νοτιῶ Ὁσσετία, Κογκό, Κογκό-Μπραζαβίλ, Κενύα, ὡς καὶ τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς Αἰτήν, ἱεραποστολικὴν περιοχὴν τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς.

γ. Ὁ Θεοφιλ. Φωτικῆς καὶ οἱ Σεβασμ. Λούνης καὶ Νόρα ὠμίλησαν διὰ τὰ προβλήματα, τὰς δραστηριότητας καὶ προοπτικὰς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔργου εἰς Ἠνωμένας Πολιτείας καὶ Καναδᾶ, Ἰταλίαν καὶ Σαρδιάν.

δ. Τέλος, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου ἀνεφέρθη ἐν συντομίᾳ εἰς τὰς μικρὰς Κοινοτήτάς μας εἰς Τσεχίαν καὶ Σλοβακίαν, ὡς καὶ τὰς προοπτικὰς ἀνοιγμάτων μας εἰς Πολωνίαν.

Ι. ΕΠΙ τοῦ ὀγδόου *Θέματος*, ἧτοι τῆς

συντάξεως «Κειμένου Κοινῆς Διακηρύξεως» μετὰ τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν ἦτο δυνατὴ ἢ προώθησις αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχον προσέλθει, ἐνῶ ἀνεμένοντο, οἱ Πρόεδροι τῶν Ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων ἐκ Ρουμανίας καὶ Ρωσικῆς Διασπορᾶς, παρὰ τὴν θέλησίν των.

• Ἐν τούτοις, ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὅπως προετοιμασθῆ τὸ ἔδαφος πρὸς μίαν τοιαύτην προοπτικὴν, πρὸς διασφάλισιν καὶ ἐνίσχυσιν τῆς ἐνότητος ἡμῶν μετὰ τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

ΙΑ. ΕΠΙ τοῦ ἐνάτου *Θέματος*, ἦτοι τῶν δύο ἐγκρεμούντων ἐργασιῶν ἐκ τῆς προηγουμένης *Συνεδριάσεως ΛΣΤ'*, ἐδόθη ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τὴν ἀφορῶσαν τὰς λεγομένας *Ἐσχατολογικὰς Ἀνησυχίας*.

α. Ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως, ὅπως ἐν πρώτοις δημοσιευθῆ σχετικὴ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος πρὸς τὸ Ποίμνιόν μας, τῆς ὁποίας τὸ ὑπάρχον ἤδη τελικὸν σχέδιον θὰ μελετηθῆ ἐπισταμένως καὶ ἐφ' ὅσον ἐγκριθῆ, θὰ δοθῆ εἰς τὴν δημοσιότητα.

β. Ἐν συνεχείᾳ, πρὸς τεκμηρίωσιν θεολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν τῶν διαλαμβανόμενων εἰς τὴν Συνοδικὴν Ἐγκύκλιον ταύτην, θὰ δημοσιευθοῦν σταδιακῶς τρεῖς σχετικαὶ ἐμπεριστατωμένα *Μελέται*.

ΙΒ. ΕΠΙ τοῦ δεκάτου *Θέματος*, ἦτοι μιᾶς «Ἐπιστολῆς Ποιμαντικῆς πρὸς τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ἐνισταμένων», ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ἢ δημοσιεύσις αὐτῆς, ὑπαρχούσης ἐν σχεδίᾳ.

α. Ἡ Ἐπιστολὴ αὐτὴ κρίνεται ἀναγκαία ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Συνόδου.

β. Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ συμπίπτει μὲ τὴν παγκόσμιον οικονομικὴν καὶ γενικώτερον κοινωνικὴν κρίσιν, μὲ τὰς λεγομένας *Ἐσχατολογικὰς Ἀνησυχίας*, μὲ τὴν συμπλήρωσιν ἐννεήκοντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λεγομένης *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ὡς καὶ μὲ τὴν λυπηρὰν πολυ-διαίρεσιν τῶν Ἀντι-οικουμηνιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

ΙΓ. ΕΠΙ τοῦ ἐνδεκάτου καὶ τελευταίου *Θέματος*, ἦτοι τῆς Ἐπισκοπῆς μας ἐν Αὐστραλίᾳ, μετὰ τὴν κοίμησιν ἐσχάτως τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου Σεβασμ. Χρυσοστόμου (Ἀλεμάγκου), ἀπεφασίσθησαν παμψηφεί τὰ ἑξῆς:

α. Ἡ Ἱερὰ Ἐπισκοπὴ Σύδνεϋ πρέπει νὰ συνεχίσῃ τὴν ὑπαρξίν Αὐτῆς, ἐφ' ὅσον εἶναι ἐμφανὴς ἢ ἀνάπτυξις Αὐτῆς, μάλιστα κατὰ τὸ τελευταῖον χρονικὸν διάστημα, ἐπίκειται δὲ καὶ ἡ νομικὴ ἀναγνώρισις Αὐτῆς.

β. Ἄχρις ἐξευρέσεως καταλλήλου προσώπου πρὸς ἀνάδειξιν εἰς τὴν Καθέδραν Αὐτῆς, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ψηφίζεται ὡς Τοποτηρητῆς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς Σύδνεϋ.

Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης

τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2010 ἐκ.ἡμ.

† Ἁγίου Μεγ/ρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου

Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Καταστατικά Ἄρχαί

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων (Ι.Σ.Ε.), τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, συνεστήθη τὴν 5ην Ἀπριλίου 1985 ἐκ.ἡμ. ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κυρίου Κυπριανοῦ καὶ Σαρδινίας κυροῦ Ἰωάννου (βλ. ὑπόσημ. 1).

2. Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱδρυταὶ τῆς Ι.Σ.Ε., συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας, συνέστησαν Κανονικὸν Συνοδικὸν Ὅργανον Ἐνώσεως καὶ Συνεργασίας τῶν Ὁρθόδοξων Ἐπισκόπων, τῶν Ἐνισταμένων κατὰ τῆς Παναρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (βλ. ὑπόσημ. 2).

3. Διὰ τοῦ Κανονικοῦ Συνοδικοῦ Ὁργάνου αὐτοῦ δὲν ἰδρύετο ἄλλη Ἐκκλησία, ἀλλὰ συνεκροτεῖτο Ἐνωσις Ἐνισταμένων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ, οἵτινες ἔχουσιν ἀποτελειοθῆ νομίμως καὶ κανονικῶς ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν, τῶν διαρρηξάντων τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἔτει 1924, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὡς προέβλεπεν ἡ κατάκριτος Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1920, ἀποτελοῦσα τὴν ἀπαρχὴν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὰ ὅρια τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς.

4. Τὸ συγκροτηθὲν Κανονικὸν Συνοδικὸν Ὅργανον μοναδικὸν σκοπὸν εἶχε καὶ ἑξακο-

λουθεῖ νὰ ἔχη τὴν ἐπανάνωσιν, διὰ Γενικῆς Ὁρθόδοξου Συνόδου, τῶν διηρημένων σήμερον εὐσεβῶν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ τῆς Πίστεως καὶ ἐν τῇ Ἐορτολογικῇ Τάξει, συμφώνως πρὸς τὸ ἀπ' αἰῶνος κρατοῦν Πατριὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον.

5. Ἐπὶ τῇ συστάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, εἶχε διατρανωθῆ ἡ ἐπιθυμία λειτουργίας Αὐτῆς βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ ὅτι Αὕτη θὰ διέπεται ἀπὸ συγκεκριμένας Ἀρχὰς καὶ Ὅρους Συνεργασίας, οἵτινες βελτιωμένοι, συμπληρωμένοι καὶ ἀναδιαρθρωμένοι, ἔχουσι πλέον ὡς ἑξῆς.

ΟΡΟΣ Α΄.

Σύστασις – Ἔδρα – Σκοπὸς

1. Εἰς τὸ Ὄνομα τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος συνιστᾶται Κανονικὸν Συνοδικὸν Ὅργανον Ἐνώσεως ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι – Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων.

2. Ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων (Ι.Σ.Ε.) εἶναι τὸ παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς Μητροπολιτικὸν Κέντρον Αὐτῆς, ἧτοι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

3. Ἡ Ι.Σ.Ε. σκοπὸν ἔχει, «ἵνα τῶν διεστώτων τὴν διαφωνίαν εἰς συμφωνίαν μεταγάγη καὶ τὸ μεσότοιχον ἀρθῆ τῆς ἔχθρας καὶ ἡ ἀρχῆθεν

θεσμοθεσία της Καθολικής Ἐκκλησίας τὸ κύρος ἀπολάβει» (πρβλ. Ζ΄ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 408Ε)· ἥτοι τὴν ἐν Πίστει ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὴν συνεπομένην ἐνότητα τῆς Λατρείας, ὁμοῦ καὶ ἐν ἀρρήκτῳ δεσμῷ μὲ τὴν ἀκλινη καὶ ἀκαινοτόμητον τήρησιν τῶν Εὐαγγελικῶν Ἀρχῶν καὶ ἐν γένει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

4. Ἡ Ι.Σ.Ε. θὰ λειτουργῇ ἄχρι καιροῦ, ἥτοι ἄχρι ἐνώσεως ἐν τῇ Πίστει καὶ τῇ Λατρείᾳ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, κανονικῶς ὡς Σύνοδος Ἐνοστάσεως τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν μέλλουσαν Γενικὴν Ὁρθόδοξον Σύνοδον Ἐνώσεως.

5. Ἡ Ι.Σ.Ε. τυγχάνει ἀνεξάρτητος πάσης ἄλλης ἐκκλησιαστικῆς ἢ πολιτικῆς Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας, αὐτοδιοικεῖται δὲ διὰ τῶν ποιμαίνοντων τὸ χριστεπώνυμον Πλήρωμα Αὐτῆς Ἐπισκόπων, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν περὶ ἐλευθερίας τοῦ θρησκευέσθαι ἄρθρων τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καὶ τῶν παρόντων Καταστατικῶν Ἀρχῶν.

6. Διὰ τῆς Ι.Σ.Ε. ἐκπροσωποῦνται, διακοιοῦνται καὶ προάγονται ἠνωμένοι οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ συγκροτοῦντες τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν Κοινότητα τῶν Ἐνισταμένων κατὰ τῆς Παναρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἠνωμένοι μετὰ τῶν Κανονικῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ.

7. Τὸ κέντρον βάρους τῶν δραστηριοτήτων τῆς Ι.Σ.Ε. εἶναι ἡ θεολογικὴ προαγωγή τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ, πρὸς ἀφύπνισιν τῆς Συνοδικῆς Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς συγκρητιστικῆς αἰρέ-

σεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ· ἡ ἐνθάρρυνσις ἰδρύσεως Ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων Ὁρθόδοξων Ἐνισταμένων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολικὴ Διακονία καὶ Μαρτυρία, ὡς καὶ ἡ ταυτόχρονος καλλιέργεια τῆς φιλανθρώπου Κοινωνικῆς Διακονίας, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Εὐχαριστιακῆς Ἐνότητος.

8. Ἡ Ι.Σ.Ε. ἀναγνωρίζει καὶ τιμᾷ ὡς ἰδιαιτέρους Προστάτας Αὐτῆς εἰς τὴν ἱεράν Ἐνστασιν κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας: Φώτιον τὸν Μέγαν, Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν καὶ Μᾶρκον τὸν Εὐγενικόν, ὧν ἡ μνήμη τελεῖται κατ' ἔτος τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Νοεμβρίου μηνός.

9. Ἡ Ι.Σ.Ε. κέκτηται ἰδίαν Σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς παράστασιν δικεφάλου ἀετοῦ μετὰ Σταυροῦ, κύκλῳ δὲ αὐτῆς τὴν ἐπωνυμίαν: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ – ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ – 1985.

ΟΡΟΣ Β΄.

Συγκρότησις Ἱερᾶς Συνόδου

1. Ἡ Ι.Σ.Ε. συγκροτεῖται ἐξ ἐνὸς Μητροπολίτου, ἐκ τῶν ποιμαίνοντων Ἐπισκόπων καὶ ἐκ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, τῶν διαποιμαίνοντων κατ' ἀνάθεσιν τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων.

2. Ἡ Ι.Σ.Ε. περιλαμβάνει ἓνα καὶ μόνον Μητροπολίτην, τὸν Μητροπολίτην Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὅστις εἶναι πάντοτε ὁ Πρόεδρος Αὐτῆς.

3. Εἰς τὴν Ι.Σ.Ε. ἀποκλείεται ὁ θεσμὸς τῶν Ἀρχιεπισκόπων, ὡς καὶ τῶν Τιτουλαρίων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων (βλ. ὑποσημ. 3).

4. Ἡ Ι.Σ.Ε. ἀποφεύγει ἐπιμελῶς νὰ δίδῃ εἰς τοὺς διαποιμαίνοντας Ἐπισκόπους Αὐτῆς τοὺς αὐτοὺς τίτλους μὲ τοὺς τυχὸν ἐπιχωριάζοντας ἐπισκόπους τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν.

5. Οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ι.Σ.Ε. φέρουσι πάντοτε τίτλους πάλαι ποτὲ διαλαμψασῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκοπῶν.

6. Οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ι.Σ.Ε. εἶναι πλήρη καὶ ἐνεργὰ Μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (Ι.Σ.Ι.).

7. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ι.Σ.Ε. προσαγορεύονται ὡς ἑξῆς: ὁ μὲν Μητροπολίτης καὶ Πρόεδρος ὡς Σεβασμιώτατος, ὡσαύτως καὶ ὁ διαποιμαίνων Ἐπίσκοπος, ὁ δὲ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος ὡς Θεοφιλέστατος.

8. Κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, εἰς τὰ Δίπτυχα («Ἐν πρώτοις»), ὁ μὲν Μητροπολίτης καὶ Πρόεδρος τῆς Ι.Σ.Ε. μνημονεύει: «Πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων...», οἱ δὲ Ἐπίσκοποι: «Τοῦ Μητροπολίτου ἡμῶν (τάδε)».

9. Ἡ Ι.Σ.Ε. δὲν ἐπιτρέπει τὴν συνύπαρξιν ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν Διακονιῶν: τοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ Ἡγουμένου, διὰ δὲ τὰς ὄλως ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ἐπιβαλοῦσας τὴν συνύπαρξιν αὐτήν, ἀποφαίνεται κυριαρχικῶς ἡ Ι.Σ.Ε.

ΟΡΟΣ Γ΄.

Συνεδρίαὶ Ἱερᾶς Συνόδου

1. Ἡ Ι.Σ.Ε. συνέρχεται ὡς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας (Ι.Σ.Ι.) τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν πρώτην ἐβδομάδα τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Κέντρον Αὐτῆς παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς, ἐκτάκτως δὲ ὡσάκις κριθῆ ἀναγκαῖον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Ἐπισκόπων.

2. Ἡ Ι.Σ.Ι. συγκαλεῖται πάντοτε ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ Προέδρου Αὐτῆς ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.), μεθ' ἧς καταρτίζει τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν, ἣτις –μετὰ τῆς ἀκριβοῦς ἡμερομηνίας συγκλήσεως τῆς Ι.Σ.Ι.– κοινοποιεῖται εἰς τὰ Μέλη τοῦλάχιστον τριάκοντα ἡμέρας ἐνωρίτερον.

3. Ἡ Ι.Σ.Ε. ἔχει ὡς Διαρκὲς Διοικητικὸν Ὅργανον Αὐτῆς τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον, ἣτις ὡς ἐντολοδόχος τῆς Ἱεραρχίας δραστηριοποιεῖται βάσει τοῦ ἐκπονηθέντος καὶ συνοδικῶς ἐγκριθέντος Κανονισμοῦ Λειτουργίας Αὐτῆς (Ἄρθρα Α΄-Ζ΄, §§ 36).

4. Ἡ Δ.Ι.Σ. εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν ὑποκαθιστᾷ ἢ ἀμφισβητεῖ ἢ παρακάμπτει, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ διασκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ συμφώνως πρὸς τὴν συνοδικὴν διαγνώμην Αὐτῆς.

5. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συγκλήσεως τῆς Ι.Σ.Ι., τελεῖται ἐναρκτήριος Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Ἐπισκόπου.

6. Εἰς τὴν ἐναρκτήριον ταύτην Θείαν Λειτουργίαν τῆς Ι.Σ.Ι. γίνεται ἐπιμνημόσυνος δέσις μετὰ κολλύβων ὑπὲρ πάντων τῶν προαναπαυσαμένων Ἐπισκόπων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

7. Αἱ Συνεδρίαὶ τῆς Ι.Σ.Ι. ἄρχονται διὰ τῆς τελέσεως ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ Προέδρου τῆς εἰδικῆς Ἀκολουθίας Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ Ἐνάρξει τῆς Νέας Συνοδικῆς Περιόδου.

8. Ἀπόντα ἢ κωλυόμενον τὸν Μητροπολίτην καὶ Πρόεδρον, ἀναπληροῖ εἰς τὴν Ι.Σ.Ι. ὁ ἔχων τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

9. Ἐπίσκοπος ἀπουσιάζων δεδικοιολογημένως ἐκ τῆς Ι.Σ.Ι., δύναται νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ, εἰ δυνατὸν γραπτῶς, ἓνα ἐκ τῶν συμμετε-

χόντων Συνέδρων, οὗτος δὲ δύναται νὰ ἐκπροσωπῇ μόνον ἓνα ἐκ τῶν ἀπόντων.

10. Ὁ ἀπὸν ἢ κωλυόμενος διαποιμαίνων Ἐπίσκοπος δύναται νὰ ὀρίσῃ ὡς ἐκπρόσωπον Αὐτοῦ ἐν τῇ Ι.Σ.Ι. ἓνα ἐκ τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐπισκοπῆς Αὐτοῦ, ἔχοντα βεβαίως τὰς ἀναλόγους προϋποθέσεις ἡλικίας, ἥθους καὶ γνώσεως.

11. Κατὰ τὰς Συνεδρίας τῆς Ι.Σ.Ι., οἱ Ἐπίσκοποι φέρουσιν Ἐπανωκαλύμμαυχον καὶ Ἐγκόλπιον, ἀγορεύουσι δὲ καθήμενοι.

12. Ἡ Ι.Σ.Ι. εἰς τὰς τακτικὰς Συνεδρίας Αὐτῆς δύναται νὰ ἀποφασίσῃ τὴν συζήτησιν καὶ ἐτέρων θεμάτων, ἐκτὸς τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως, καταβάλλεται δὲ προσπάθεια νὰ ἐξαντληθῇ τὸ θεματολόγιον Αὐτῆς, ὅσοι χρόνος καὶ ἂν ἀπαιτηθῇ πρὸς τοῦτο.

13. Ἡ Ι.Σ.Ι. ἐπιλαμβάνεται πάντων τῶν βασικῶν θεμάτων, τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὴν Κοινότητα τῶν Ἐνισταμένων καὶ Αὕτη ἀποκλειστικῶς ἐκλέγει τὸν Μητροπολίτην καὶ τοὺς Ἐπισκόπους διὰ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου τῆς Ἐνστάσεως.

14. Ἡ ἀτμόσφαιρα κατὰ τὰς Συνεδρίας τῆς Ι.Σ.Ι. πρέπει νὰ εἶναι λειτουργικὴ, ἐφ' ὅσον ἡ Σύνοδος εἶναι προέκτασις τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἔνθα ἱερουργεῖται ἡ οἰκοδομὴ τοῦ Σώματος.

15. Τὰ Μέλη τῆς Ἱεραρχίας ὀφείλουν, ἰδίως ἐν Συνόδῳ, νὰ σέβωνται τὸν Πρόεδρον, ὡς καὶ Οὗτος ὀφείλει νὰ σέβεται τὰ Μέλη τῆς Ι.Σ.Ι., ὥστε ἐν παντὶ νὰ διαλάμπῃ ἡ ἱεροπρέπεια καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἦθος, οὕτω δὲ νὰ βιώνεται γνησίως τὸ συλλειτουργεῖν καὶ συνδιακονεῖν.

16. Ἡ Ι.Σ.Ι. μεριμνᾷ ἐπισταμένως διὰ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν περαιτέρω καλλιέργειαν αὐτῆς μετὰ τῶν ἄλλων

ὁμοδόξων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν τελούντων ἐν Ὁρθόδοξῳ Ἀποτειχίσει καὶ Ἐνστάσει.

17. Ἡ Ι.Σ.Ι., ἐν ὀλομελείᾳ εὐρισκομένη, λειτουργεῖ, ἀνάγκης συντρεχούσης, ὡς Δευτεροβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς, δικάζον τελεσιδίκως.

18. Ἡ Ι.Σ.Ι., ἐὰν μὲν περιλαμβάνῃ τοσοῦτους Ἐπισκόπους, ὥστε ἀφαιρουμένων τῶν Μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ., ὡς καὶ τῶν ἐπὶ πλέον Ἐπισκόπων τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, πλὴν τοῦ Προέδρου, νὰ συγκαταριθμῇ δώδεκα (12) Ἐπισκόπους, λειτουργεῖ ὡς Δευτεροβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον δι' Ἐπισκόπους, δικάζον τελεσιδίκως.

19. Μὴ ὑπαρχόντων τοσοῦτων Ἐπισκόπων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπευθύνεται εἰς τὰς ὁμοδόξους Ἀδελφὰς Ἐκκλησίας, παρακαλοῦσα Αὐτάς, ὅπως ἀποστείλωσι τὸν ἀνάλογον ἀριθμὸν Ἐπισκόπων, πρὸς συγκρότησιν δεκατριμελοῦς (13) Ἐκτάκτου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ι.Σ.Ε. καὶ ἀποφασίζοντος ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως.

20. Οἱ διαποιμαίνοντες Ἐπίσκοποι ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Ι.Σ.Ι. Ἐκθεσιν Πεπραγμένων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὰ ποιμαντικὰ αὐτῶν καθήκοντα καὶ περὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῶν, ἥτις ἀναγινώσκεται καὶ συζητεῖται κατὰ τὴν Συνεδρίαν, κατατίθεται δὲ εἰς τὴν Γραμματείαν.

21. Τὰ τῶν Πρακτικῶν καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Ι.Σ.Ι. συμπίπτουσι μετὰ τῶν αὐτῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (βλ. Κανονισμὸν Λειτουργίας Δ.Ι.Σ., ἄρθρα Ε' καὶ ΣΤ').

ΟΡΟΣ Δ΄.

Ὁ Μητροπολίτης καὶ Πρόεδρος

1. Ὁ εἷς καὶ μοναδικὸς Μητροπολίτης, ὁ καὶ ἰσόβιος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων, τιμᾶται δεόντως, ὡς ὁ Προεξάρχων τῆς Συνοδικῆς Διακονίας καὶ συντονίζων Αὐτήν.

2. Ἐν τούτοις, ὁ Μητροπολίτης μὴ ταυτιζόμενος ἀπολύτως μετὰ τοῦ Πρώτου τῆς Ἱεροκανονικῆς Τάξεως, λειτουργεῖ τὴν ὑψηλὴν Διακονίαν Αὐτοῦ ἐν ἀμέσῳ συνεργασίᾳ καὶ ἐξαρτήσῃ πρὸς τὸ Διαρκὲς Διοικητικὸν Ὅργανον τῆς Ἱεραρχίας, ἥτοι τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον, πρὸς διασφάλισιν καὶ ἔξαρσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συλλογικῆς Διοικήσεως, ἥτοι τῆς Ὁρθοδόξου Κοινοβιακῆς Συνοδικότητος, καθ' ἣν ἀποκλείεται οἰαδήποτε ἔννοια ὑπερεπισκόπου.

3. Ὁ Μητροπολίτης μνημονεύεται εἰς ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας πρῶτος κατὰ σειράν καὶ εἶτα ὁ οἰκεῖος Ἐπίσκοπος.

4. Ὁ Μητροπολίτης μόνον ὅταν τελῆ τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας φέρει δύο Ἐγκόλπια, ἥτοι Σταυρὸν καὶ Παναγίαν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς· ἐκτὸς δὲ τῆς Θείας Λειτουργίας φέρει μόνον ἓν, τὴν Παναγίαν.

5. Ἡ ἐπίσημος ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ὁμοδόξων Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιτελεῖται ἀποκλειστικῶς διὰ τοῦ Μητροπολίτου.

6. Ὁ Μητροπολίτης ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱ.Σ.Ε. ἐνώπιον πάσης Ἑλληνικῆς ἢ ἀλλοδαπῆς Δημοσίας, Δημοτικῆς, Δικαστικῆς Ἀρχῆς, ὡς καὶ ἐνώπιον Δικαστηρίων παντὸς βαθμοῦ καὶ δικαιοδοσίας ἐν Ἑλλάδι καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.

7. Ὁ Μητροπολίτης δύναται, διὰ Πράξεως

Αὐτοῦ, τῇ ὁμοφώνῳ ἐγκρίσει τῆς Δ.Ι.Σ., νὰ ὀρίξη ὡς Ἀναπληρωτὴν ἓν Μέλος τῆς Συνόδου, ὅστις θὰ ἀντιπροσωπεύῃ Αὐτὴν δι' ἓν ἢ περισσότερα ζητήματα ἢ καὶ καθ' ὀλοκληρίαν, ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ Ἐκπροσώπου τῆς Ἱ.Σ.Ε.

ΟΡΟΣ Ε΄.

Διοικητικὴ Διάρθρωσις

1. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἑνισταμένων, λειτουργοῦσα ἄχρι καιροῦ καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν μέλλουσαν Γενικὴν Ὁρθόδοξον Σύνοδον Ἐνώσεως, δραστηριοποιεῖται μετριοπαθῶς, ὡς ἐκ τούτου δὲ διαρθρώνεται διοικητικῶς, οὐχὶ ὡς μία Δικαιοδοσία παράλληλος πρὸς τὴν Καινοτόμον Ἐκκλησίαν ἢ ὡς ἀντικαταστάτις αὐτῆς, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀποτειχίσει καὶ Ἐνοστάσει εὐρισκομένη ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς Μιᾶς καὶ Μοναδικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

2. Ἡ Ἱ.Σ.Ε. περιλαμβάνει μίαν καὶ μόνον Μητρόπολιν, τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ἔχουσαν ὡς Ἔδραν τὴν παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἐκτεινομένην δὲ εἰς τὰ ὅρια τοῦ Νομοῦ Ἀττικῆς.

3. Ἄπασα ἡ Ἑλλὰς ἀποτελεῖ μίαν Μητροπολιτικὴν Περιφέρειαν ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, διοικουμένην ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων Αὐτοῦ, μὴ δυναμένων πρὸς τὸ παρὸν νὰ ὑπερβαίνουν τοὺς τρεῖς.

4. Ἡ Ἱ.Σ.Ε. ἀποφασίζει κυριαρχικῶς διὰ τὴν ἴδρυσιν νέας Ἐπισκοπῆς ἢ τὴν κατάργησιν Ἐπισκοπῆς τινος, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὴν συγχώνευσιν Ἐπισκοπῶν τινων, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ποιμαντικῶς ἐπάναγκες.

5. Ἡ Ἱ.Σ.Ε. ἔχει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν Ἱερὰς

Ἐπισκοπὰς καὶ Ἐκκλησιαστικὰς Κοινότητες, δυναμέναις νὰ ἀναχθῶσι μελλοντικῶς εἰς Ἐπισκοπὰς, ὅταν δημιουργηθῶσιν αἱ κατάλληλοι Κανονικαὶ προϋποθέσεις, καθοριζομένων διὰ εἰδικῆς Συνοδικῆς Πράξεως τῆς ἐδαφικῆς Αὐτῶν περιφερείας, ὀνομασίας καὶ Ἔδρας.

6. Τόσον ἡ Μητρόπολις, ὅσον καὶ αἱ Ἐπισκοπαὶ τῆς Ι.Σ.Ε. ὑποδιαιροῦνται εἰς Ἐνορίας, ἐχούσας ὡς κέντρον τὸν ἀντίστοιχον Ἐνοριακὸν Ναόν.

7. Ἐὰν τῆς χρεΐας τῆς Μητροπόλεως ἢ τινος Ἐπισκοπῆς τῆς Ι.Σ.Ε., ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ὀρίζει ἐκ τῶν Μελῶν τῆς Ἱεραρχίας Τοποτηρητὴν, περιορισμένης δικαιοδοσίας, μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἔδρας.

8. Οἱ διαποιμαίνοντες Ἐπίσκοποι τῆς Ι.Σ.Ε. δύνανται, ἐφ' ὅσον κριθῆ ὑπὸ τῆς Συνόδου ἀναγκαῖον, νὰ ἔκωσι Βοηθοὺς Ἐπισκόπους.

9. Ἐν ἢ περιπτώσει προσέλθῃ καὶ γίνῃ δεκτὸς εἰς τὴν Ι.Σ.Ε., καὶ κατὰ τὴν κρίσιν Αὐτῆς, ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης ἢ Ἐπίσκοπος ὀποθενδήποτε προερχόμενος, οὗτος διατηρεῖ ἰσοβίως τὴν τιμὴν καὶ τὸν τίτλον Αὐτοῦ, ἐξακολουθεῖ νὰ διαποιμαίνῃ τὴν Μητρόπολιν ἢ Ἐπισκοπὴν Αὐτοῦ, ἀποτελεῖ δὲ πλῆρες καὶ ἐνεργὸν Μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

10. Μετὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀπομάκρυνσιν ἐκ τοῦ Θρόνου τοῦ οὕτω προσελθόντος Μητροπολίτου ἢ Ἐπισκόπου, οἱ Ναοὶ καὶ τὸν Ποίμνιον Αὐτοῦ, ἐὰν μὲν εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, προσαρτῶνται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς· ἐὰν δὲ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, εἴτε προσαρτῶνται εἰς ὑφισταμένην Ἐπισκοπὴν τῆς Ι.Σ.Ε., εἴτε ἰδρύε-

ται νέα Ἐπισκοπή, κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

11. Πάντως, εἰς τοιαύτην περίπτωσιν προσελεύσεως, θὰ ἦτο καλύτερον ὁ μὲν προσερχόμενος Μητροπολίτης νὰ ἀπεδέχετο οἰκεία βουλήσει τὸν ὑποβιβασμὸν Αὐτοῦ εἰς διαποιμαίνοντα Ἐπίσκοπον, καὶ ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, εἰς Βοηθὸν Ἐπίσκοπον, διατηρῶν τὸν τίτλον αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς πρῶν· ὁ δὲ διαποιμαίνων Ἐπίσκοπος ἐν Ἑλλάδι, ἐπίσης εἰς Βοηθὸν Ἐπίσκοπον.

12. Τὸ αἴτημα τῶν ὀποθενδήποτε προερχομένων Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν Ι.Σ.Ε., διὰ μὲν τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἐξετάζεται ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ., διὰ δὲ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὑπὸ τῶν ἐκασταχοῦ διαποιμαίνοντων Ἐπισκόπων, ἐν ἀναφορᾷ πάντως πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ.

13. Ὁ Μητροπολίτης καὶ οἱ διαποιμαίνοντες Ἐπίσκοποι τῆς Ι.Σ.Ε. ἔχουσιν ἰδίαν ἕκαστος Σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς παράστασιν δικεφάλου ἀετοῦ μετὰ Σταυροῦ, κύκλῳ δὲ αὐτῆς τὴν ἐπωνυμίαν: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ - ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ - 1985 - ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ / ἢ ΕΠΙΣΚΟΠΗ (τάδε).

ΟΡΟΣ ΣΤ'.

Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή

1. Ἱεραποστολή, διεξαγόμενη εἰς περιοχὴν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ μὴ ἀνήκουσα εἰς ἀρμοδιότητα Ἐπισκοπῆς τινος τῆς Ι.Σ.Ε., θεωρεῖται ὡς Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή.

2. Αἱ Ἱεραποστολικαὶ αὐτὰι περιοχαὶ ἀνή-

κουσιν εἰς τὴν Δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεως τῶν Ἐνισταμένων καὶ διακονοῦνται κατ' εὐθεΐαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΟΡΟΣ Ζ΄.

Κληρικοί καὶ Μοναχοί

1. Οἱ Κληρικοί καὶ Μοναχοί, οἱ ὑπαγόμενοι εἰς τὰς Ἐπισκοπὰς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἄνευ γνώσεως καὶ ἀδείας-εὐλογίας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου δὲν μεταβαίνουν ἀπὸ Ἑνορίας εἰς Ἑνορίαν πρὸς τέλεσιν Ἱερῶν Μυστηρίων ἢ ἄσκησιν Ποιμαντικῆς Διακονίας, οὔτε ἐξέρχονται τῶν ὁρίων τῆς Ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

2. Εἰς τὰς Ἑνορίας διακονοῦσι μόνον ἔγγαμοι Πρεσβύτεροι, εἰ δὲ καὶ ὑφίσταται ἔλλειψις ἐγγάμων Ἱερέων, τότε ἐξυπηρετοῦνται κατ' οἰκονομίαν καὶ ἄχρι καιροῦ ὑπὸ Ἱερομονάχων, κατόπιν ἀδείας-εὐλογίας τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, μήπω ὅμως παραμενόντων καὶ ἐγκαταβιούντων ἐν τῷ κόσμῳ, ἀλλ' ἐπιστρεφόντων τὸ ταχύτερον εἰς τὰς Μονὰς τῆς μετανοίας αὐτῶν.

3. Οἱ Κληρικοί ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἀγαθὰς σχέσεις καὶ νὰ συνεργάζωνται μετὰ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου αὐτῶν, νὰ ἐνημερώνωσιν Αὐτὸν διὰ τὸ ἐν γένει ποιμαντικὸν ἔργον αὐτῶν καὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ, ὥστε νὰ εὐρίσκωνται ἐν ἀσφαλείᾳ πνευματικῇ καὶ νὰ ἐνσαρκώνωσι τὸ γνήσιον Ἐκκλησιαστικὸν ἦθος.

4. Πᾶς Κληρικός, ἔχων εἰδικὰς δυσκολίας εἰς τὴν σχέσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, δύναται νὰ ἀπευθύνηται δι' Ἀνα-

φορᾶς αὐτοῦ εἰς τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον.

5. Ναοί, Μοναί, Ἑσυχαστήρια καὶ Θρησκευτικοὶ Σύλλογοι, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἔχωσι χαρακτῆρα Νομικοῦ Προσώπου Ἰδιωτικοῦ (ἢ καὶ Δημοσίου, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ) Δικαίου, ἰδρύνονται, ἀνεγείρονται καὶ λειτουργοῦσι μόνον κατόπιν αἰτήσεως καὶ τῇ γραπτῇ ἀδείᾳ-εὐλογίᾳ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου καὶ ὑπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν πρόνοιαν Αὐτοῦ, εἰς δὲ τὰ Καταστατικά αὐτῶν περιέχονται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων νομικῶς ἀναγκαίων, διατάξεις Κανονικαί, μαρτυροῦσαι τὴν πνευματικὴν σχέσιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ Ἐπισκόπου.

6. Ἰδιωτικοὶ Ναοὶ καὶ ἰδιωτικὰ Ναῦδρια, ἔστω καὶ ἂν ἔχωσιν ἰδρυθῆ κατόπιν εὐλογίας τοῦ Ἐπισκόπου, δὲν δεσμεύουσι σταθερῶς τοὺς Πρεσβυτέρους ὡς Ἐφημέριους, οἵτινες δύνανται νὰ ἐξυπηρετῶσιν ἐνίοτε αὐτά, τοῦτο δὲ μόνον κατόπιν ἀρχιερατικῆς ἀδείας-εὐλογίας.

7. Οἱ Μοναχοὶ καὶ αἱ Μοναχαὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραμένωσι ἢ νὰ περιέρχωνται ἐν τῷ κόσμῳ, πλὴν τῆς ἀναγκαίας ἐξόδου τῶν Διακονιῶν καὶ ταύτης ἄνευ περιττῶν καθυστερήσεων, ἀλλὰ ὀφείλουσι νὰ ἐγκαταβιῶσιν ἀσκούμενοι θεοφιλῶς εἰς τὰς Μονὰς αὐτῶν, εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῶν ὁποίων εἶναι ἐγγεγραμμένοι νομίμως καὶ κανονικῶς.

8. Ἡ Ι.Σ.Ε. εὐλογεῖ καὶ ἐνθαρρύνει εἰς τὴν Δικαιοδοσίαν Αὐτῆς μόνον τὸν Κοινοβιακὸν Μοναχισμόν, ὡς οὗτος ρυθμίζεται ἀπὸ τὰς Κανονικὰς Διατάξεις, οὐδόλως δὲ ἀνέχεται τὴν ὑπαρξιν τῶν λεγομένων Μικτῶν Μονῶν-Ἀδελφότητων, ὡς καὶ τὴν κατάκριτον ἐφαρμογὴν τοῦ συνεισάκτου, ὑπὸ οἵανδήποτε μορφήν.

ΟΡΟΣ Η΄.

Κανονικά παραπτώματα

1. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα γνῶσιν, εἴτε κατόπιν ἐγκλήσεως, εἴτε ἄλλως πως, ὅτι Κληρικός τις τῶν Ἐνισταμένων ὑπέπεσεν εἰς Κανονικόν τι παράπτωμα, ἐπαγόμενον ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν, ἀναθέτει εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, ἢ ἄλλως πως ἐντέλλεται εἰς ἓνα ἐκ τῶν Μελῶν Αὐτῆς, ὅπως προβῆ εἰς τὰς ἀναγκαίας ἀνακρίσεις.

2. Αἱ ἀνακριτικαὶ πράξεις ἐνεργοῦνται ἐπὶ παρουσίᾳ εἰδικῶς ὀριζομένου Γραμματέως ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ.

3. Ἐὰν αἱ ἀνακρίσεις διεξάγονται κατὰ Ἐπισκόπου, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Πρώτου, δέον ὅπως οὗτος προσκληθῆ ὑπὸ τριῶν ὀρισθέντων Μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ., πρὸς παροχὴν πληροφοριῶν εἰς ἅπασαν τὴν Δ.Ι.Σ. πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀνακρίσεως.

4. Ὁ ἀνακρίνων ἐξετάζει πρῶτον μὲν τοὺς μάρτυρας, τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ παντὸς εἶδους προσαγόμενα ἀποδεικτικὰ ὑλικά, ἐν συνεχείᾳ δὲ καλεῖ τὸν κατηγορούμενον πρὸς ἀπολογία, ἀφοῦ προηγουμένως ἔχει παράσχει εἰς αὐτὸν ἀντίγραφα τοῦ συλλεγέντος ἀποδεικτικοῦ ὑλικοῦ, καὶ ἐξηγήσει τοὺς καθ' ἕκαστον λόγους τῆς κατηγορίας.

5. Ἐν τέλει, ὁ ἀνακρίνων ἐξετάζει τοὺς προταθέντας μάρτυρας ὑπερασπίσεως, περατωθείσης δὲ τῆς ἀνακρίσεως, ὑποβάλλει οὗτος τὴν δικογραφίαν μετὰ τοῦ πορίσματος αὐτοῦ εἰς τὴν Δ.Ι.Σ.

6. Ἡ Δ.Ι.Σ. διαπιστώσασα ἐκ τῆς μελέτης τῆς Δικογραφίας τὴν ἐφάμαρτον συμπεριφορὰν τοῦ ἀνακριθέντος, ἐὰν μὲν πρόκειται περὶ Πρεσβυτέρου ἢ Διακόνου ἢ Μοναχοῦ, συν-

έρχεται ὡς Κανονικὸν Πρωτοβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον διὰ τὰ περαιτέρω.

7. Ἐὰν ὅμως πρόκειται περὶ Ἐπισκόπου, καθιστᾷ τοῦτον Κανονικῶς ὑπόδικον καί, ἐὰν μὲν εἶναι δυνατὴ ἡ Κανονικὴ συγκρότησις δωδεκαμελοῦς (12) Πρωτοβαθμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου δι' Ἐπισκόπους, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοῦτο.

8. Ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι ἐφικτὴ ἡ βάσει τοῦ Καταστατικοῦ Ὅρου Γ΄ 18 καὶ τοῦ Ἄρθρου Ζ΄ 4 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ι.Σ. συγκρότησις τοιοῦτου Δικαστηρίου δι' Ἐπισκόπους, ἡ Δ.Ι.Σ. παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἣτις μετ' ἠπιολογημένης ἀποφάσεως Αὐτῆς διαγράφει καὶ ἀποβάλλει τὸν παρεκτραπέντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

9. Ἡ καταγνωσθεῖσα ποινὴ ἢ ἐνεργηθεῖσα διαγραφὴ δύναται νὰ ἀφεθῆ ἢ ἐλαττωθῆ ἢ μετατραπῆ διὰ χάριτος, χορηγουμένης ὑπὸ τῆς Ι.Σ.Ι. καὶ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν, ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ μετάνοια τοῦ παρεκτραπέντος, τὰ δὲ παραπτώματα δὲν εἶναι κωλυτικά τῆς Ἱερωσύνης.

ΟΡΟΣ Θ΄.

Γενικαὶ Διατάξεις

1. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνοστάσεως καὶ Μαρτυρίας, μεριμνᾷ διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Παιδείαν, ἰδρύουσα ἀνάλογα Ἰδρύματα, εὐχεται δέ, ὅπως ἀξιωθῆ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Δομήτορος νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον καὶ ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἔδρᾳ Αὐτῆς ἐν τοιοῦτον Καθίδρυμα, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος».

2. Ἡ Ι.Σ.Ε. θὰ νύχετο, ὅπως πᾶσαι αἱ Ἐπισκοπαί, αἱ Ἐνοριαί, αἱ Μοναὶ καὶ τὰ Ἰδρύματα, τὰ προάγοντα τὸ Ἐνωτικὸν καὶ Ποιμαντικὸν Ὅραμα Αὐτῆς, λειτουργῶσι βάσει Καταστατικῶν, ἐγκεκριμένων ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐχόντων τὰς αὐτὰς Γενικὰς Ἀρχάς, ἐκτὸς τῶν νομικῶν κατὰ τόπον καὶ περίπτωσιν ἰδιαιτεροτήτων.

3. Ἡ Ι.Σ.Ε. δὲν ὑπεισέρχεται εἰς τὰς Δικαιοδοσίας τῶν ἄλλων κοινωνικῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἀποτειχίσει καὶ Ἐνστάσει δραστηριοποιουμένων, οὔτε ἀναμειγνύεται εἰς τὰ ποιμαντικά, διοικητικά καὶ ἕτερα προβλήματα Αὐτῶν, ἐκτὸς ἐὰν ζητηθῇ τοῦτο ἐξ Αὐτῆς.

4. Εἰς θέματα ἀμφισβητούμενα καὶ ἀμφιβαλλόμενα, ἰδίως Κανονικῆς Τάξεως, προτιμᾶται κατὰ κανόνα ἡ περισσότερον ἡπία λύσις οἰκονομίας, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιτρέπει ἡ Ἱερά Παράδοσις, παραπεμπομένων τούτων εἰς τὴν μέλλουσαν Γενικὴν Ὁρθόδοξον Σύνοδον Ἐνώσεως, ὅπως λύση Αὕτη ταῦτα αὐθεντικῶς, καθολικῶς καὶ τελεσιδικῶς.

5. Εἰδικὴ μέριμνα λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων, ὥστε τὰ λαϊκὰ Μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων ἔχωσιν ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὰς ποικίλας δράσεις τῶν Ποιμένων, ἐνεργοποιῶντα οὕτω τὸν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων τοῦ Βασιλείου Ἱερατεύματος.

6. Ἐκπρόσωποι τῶν Ἐνοριῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων πρέπει νὰ ἐνθαρρύνωνται ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ι.Σ.Ε., ὅπως συνέρχωνται εἰς Τοπικόν, Ἐθνικόν, Περιφερειακόν καὶ Διεθνὲς Ἐπίπεδον, ἀνά τακτὰ διαστήματα, ὑπὸ μορφὴν Κληρικο-λαϊκῶν Συνάξεων, πρὸς ἐμβάθυνσιν καὶ ἀνάδειξιν

τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητος Αὐτῶν, διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς φιλανθρώπου Κοινωνικῆς Διακονίας.

7. Ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπείαν καὶ εὐθύνην τῶν διαποιμαινόντων Ἐπισκόπων καὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ., λειτουργεῖ μέσῳ τῶν ἀπανταχοῦ Ἐνοριῶν καὶ Μονῶν τῆς Ι.Σ.Ε. τὸ Συνοδικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον (ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.), πρὸς ἐξασφάλισιν κατὰ προτεραιότητα τῶν στοιχειωδῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀπόρων Κληρικῶν, ὡς καὶ τῆς Ἱεραποστολῆς, ἐν γένει δὲ πρὸς προαγωγὴν τῆς Κοινωνικῆς Διακονίας.

8. Ἡ Ι.Σ.Ε. ἔχει συντάξει καὶ ἐγκρίνει τὴν «Τάξιν ἐπὶ τῇ προσελεύσει ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου», πρὸς διακριτικὴν καὶ ὑπεύθυνον χρῆσιν ὑπὸ τῶν Ποιμένων Αὐτῆς, διὰ τὴν συνειδητὴν προσέλευσιν τῶν προερχομένων ἐκ τῆς οἰκουμηνιστικῆς Καινοτομίας.

9. Πᾶν ζήτημα, μὴ προβλεπόμενον σαφῶς ὑπὸ τῶν παρόντων Καταστατικῶν Ὁρων, ἀντιμετωπίζεται συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς ἐκκλησιολογικὰς βάσεις Αὐτῶν.

10. Τὸ παρὸν Κανονικὸν Συνοδικὸν Ὅργανον Ἐνώσεως θὰ παύσῃ ὑφιστάμενον καὶ τὸ ἔργον Αὐτοῦ θὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν σὺν Θεῷ πραγματοποιηθῇ ἡ περιπόθητος ἐν τῇ Πίστει Ἐνωσις, διὰ τῆς καταδίκης τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ καὶ τῆς καθολικῆς ἐπικρατίσεως τῆς Πατροπαραδότου Ἑορτολογικῆς Τάξεως.

11. Αἱ παροῦσαι Καταστατικά Ἀρχαί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, ψηφισθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας, κατὰ τὴν Συνεδρίαν ΛΖ´/4-5.10.2010 ἐκ.ήμ.,

δύνανται νὰ τροποποιηθῶσι κατόπιν προτάσεως τῶν 2/3 τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων Αὐτῆς, αἱ δὲ τροποποιήσεις εἰς οὐδεμίαν περίπτωσηιν ἀφορῶσιν, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, τὴν ἐκ-

κλησιολογικὴν βάσιν, τὰς προϋποθέσεις καὶ προοπτικὰς, τῆς Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Ἀποτειχίσεως καὶ Ἐνστάσεως.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἵποσημειώσεις

1. Τὰ προηγηθέντα καὶ ὀδηγήσαντα εἰς τὴν σύστασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, βλ. εἰς τὸ περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 191/Νοέμβριος 1984, ὡς καὶ εἰς τὴν Ἐγκύκλιον Α΄ τῆς Ι.Σ.Ε. τῆς 5.4.1985, βλ. περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 1/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1985, σελ. 19-20. Περαιτέρω συμπληρωματικαὶ διευκρινίσεις, βλ. εἰς τὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», Περίοδος Γ΄, ἀριθ. 3/Ἀύγουστος 2010, σελ. 26-41: «Ἐκκλησιολογικὴς, Κανονικὴς καὶ Ἱστορικὴς Διασαφήσεις τῶν Ἐνισταμένων ἐπὶ Ἐρωτημάτων τοῦ “Ἐκκλησιαστικοῦ”».

2. Τὸ Ἰδρυτικὸν Κείμενον εὐρίσκεται εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

3. Ὁ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1995 ἀποδοθεὶς τιμητικὸς τίτλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἔτνα Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α. διατηρεῖται μὲν, ἀλλ’ ὁ διάδοχος Αὐτοῦ θὰ συνεχίσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ Διακονίαν ὡς ἀπλοῦς διαποιμαίνων Ἐπίσκοπος Ἔτνα.

Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία
τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι
Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

Α΄. Εἰσαγωγικὰ

1. Ὁ θεσμὸς τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (Δ.Ι.Σ.) κρίνεται ἀναγκαῖος κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν περίοδο, μὲ τὴν ἐπίγνωσιν βεβαίως, ὅτι ἀποτελεῖ σχῆμα διοικητικὸν προσωρινοῦ χαρακτῆρος ἐν ᾧ μιᾶς Γενικῆς Ὁρθοδόξου Συνόδου Ἐνώσεως, ἐν ἀναφορᾷ τῆς Ὁποίας ὑφίσταται καὶ δραστηριοποιεῖται.

2. Ἡ Δ.Ι.Σ. εἶναι τὸ Διαρκὲς Διοικητικὸν Ὅργανον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας (Ι.Σ.Ι.) τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, ἡ δὲ ἀναγκαιότης Αὐτῆς ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δύναται, κατ' ἀνάθεσιν τῆς Ι.Σ.Ι. καὶ ἐν ἀναφορᾷ πάντοτε πρὸς Αὐτήν, νὰ προωθῆ ταχέως τὰ ποικίλα θέματα, τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, οὕτω δὲ νὰ διευκολύνωνται οἱ ἡμέτεροι Ἐπίσκοποι, οἵτινες εὐρισκόμενοι εἰς ἀπομεμακρυσμένας Ἔδρας καὶ μάλιστα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀδυνατοῦσι νὰ συνέρχωνται εἰς τὴν Μητροπολιτικὴν Ἔδραν ἡμῶν συχνάκις.

3. Ἡ Δ.Ι.Σ., λειτουργοῦσα ὡς ἐντολοδόχος τῆς Ι.Σ.Ι., ἐπιλαμβάνεται καὶ ἀποφασίζει συμφώνως πρὸς τὴν συνοδικὴν διαγνώμην Αὐτῆς καὶ βεβαίως πάντοτε ἐν τῷ πνεύματι τῆς Πατερικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Β΄. Συγκρότησις

1. Ἡ Δ.Ι.Σ. τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων συγκροτεῖται ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, ὡς Προέδρου, καὶ ἐκ πάντων τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων Αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι διαβιούντων, οὕτω δὲ ἐπέχει κατ' οὐσίαν θέσιν Ἐνδημούσης Συνόδου, μὴ ἀγνώστου εἰς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

2. Ἡ Δ.Ι.Σ. εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ἐὰν τὰ παρόντα Μέλη Αὐτῆς ὑπερβαίνουν κατὰ ἓνα τὸ ἥμισυ τοῦ συνόλου τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

3. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Δ.Ι.Σ. λαμβάνονται κατὰ πλειονοψηφίαν, ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη τοῦ Προέδρου.

4. Τὸν Πρόεδρον, ἀπόντα ἢ κωλυόμενον, ἀναπληροῖ ὁ πρῶτος τῆ τάξει Ἀρχιερεὺς ἐκ τῶν παρόντων Μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ.

Γ΄. Τόπος καὶ χρόνος Συνεδριῶν

1. Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεδριάζει εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Κέντρον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων, ἥτοι εἰς τὴν παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

2. Ἡ Συνοδικὴ Περίοδος εἶναι ἐνιαυσία, ἀρχομένη εὐθὺς μετὰ τὴν ἐτησίαν σύγκλησιν τῆς Ι.Σ.Ι. κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου, ἥτις

καὶ ἀνανεώνει τὴν ἐντολὴν Αὐτῆς πρὸς τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. ἢ καὶ διορίζει τὰ νέα τοιαῦτα.

3. Μέλος τῆς Δ.Ι.Σ., μὴ ἀνταποκρινόμενον εἰς τὰς προσδοκίας τῆς Ι.Σ.Ι., εἶναι δυνατόν νὰ παυθῇ ὑπ' Αὐτῆς.

4. Ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ Ἐνάρξει τῆς Νέας Συνοδικῆς Περιόδου, ἡ τελούμενη κατὰ τὴν ἐτησίαν σύγκλησιν τῆς Ι.Σ.Ι., ἀφορᾷ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἐνιαυσίαν Συνοδικὴν Περίοδον τῆς Δ.Ι.Σ.

5. Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεδριάζει τακτικῶς ἀνὰ εἰκοσάημερον ἐν ἡμέρᾳ Τρίτῃ, ἂν δὲ τυχὸν παρουσιασθῇ ἀνάγκη τις, ὀρίζει τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπομένης Συνεδρίας ἀναλόγως.

6. Ἡ Δ.Ι.Σ. δὲν διακόπτει τὰς ἐργασίας Αὐτῆς κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

7. Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεδριάζει καὶ ἐκτάκτως, ὅταν κριθῇ ἀναγκαῖον, εἴτε τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Προέδρου Αὐτῆς εἴτε τῇ αἰτίσει τῶν Μελῶν Αὐτῆς.

Δ'. Λειτουργία

1. Ἡ ἔναρξις καὶ ἡ λήξις ἐκάστης Συνεδρίας τῆς Δ.Ι.Σ. κηρύσσεται διὰ προσευχῆς, τελούμενης ὑπὸ τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Αὐτοῦ.

2. Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. παρίστανται κατὰ τὰς Συνεδρίας Αὐτῆς φέροντες Ἐπανωκαλύμμαχον καὶ Ἐγκόλπιον, αἱ δὲ θέσεις Αὐτῶν πέριξ τῆς τραπέζης τῶν Συνεδριάσεων εἶναι κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

3. Ἐὰν ὁ Γραμματεὺς τῆς Δ.Ι.Σ. εἶναι Ἀρχιμανδρίτης, φέρει ἐπίσης Ἐπανωκαλύμμαχον καὶ Σταυρόν, ὡς καὶ οἱ τυχὸν Βοηθοὶ αὐτοῦ.

4. Ἡ Δ.Ι.Σ. συνεδριάζει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν

θεμάτων, τὰ ὁποῖα εἰσπνεῖται ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ Μέλη κατὰ τάξιν, ἐπὶ εἰδικῶν ὅμως ζητημάτων καὶ μάλιστα σοβαρᾶς φύσεως, χρυζόντων προμελέτης, ἀπαιτεῖται προσυνοδικῶς ἔγκαιρος κοινοποίησις αὐτῶν εἰς τὰ Μέλη.

5. Τὰ πρὸς συζήτησιν θέματα τίθενται κατὰ σειρὰν ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ ἐν συνεχείᾳ ὑπὸ τῶν Μελῶν τῆς Δ.Ι.Σ. κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης.

6. Αἱ ἀγορεύσεις ἀπὸ τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. γίνονται καθημένου τοῦ ὁμιλοῦντος, αἱ δὲ συζητήσεις πρέπει νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν ἐν Χριστῷ εὐγένειαν, ταπεινῶσιν καὶ ἀγάπην, ἐν πνεύματι ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς περιττὰς ἐπεκτάσεις καὶ μάλιστα ἐκτὸς θέματος.

7. Ἐὰν Μέλος τι τῆς Δ.Ι.Σ. κατὰ τὰς συζητήσεις ἔχη συμπεριφορὰν ἀπάδουσαν καὶ παρακωλῆν τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Συνεδρίας, πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἐκτροπῆς, δύναται ὁ Πρόεδρος νὰ διακόπῃ αὐτήν, εἴτε προσωρινῶς εἴτε ὀριστικῶς, μέχρι τῆς ἐπομένης τακτικῆς ἢ ἐκτάκτου Συνεδρίας.

8. Αἱ ψηφοφοραὶ εἶναι φανεραὶ καὶ διεξάγονται δι' ὀνομαστικῆς κλήσεως, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει Μέλους τῆς Δ.Ι.Σ.

Ε'. Πρακτικὰ

1. Τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνεδριῶν συντάσσονται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως-Πρακτικογράφου τῆς Δ.Ι.Σ., τῇ ἐπιστάσιᾳ τοῦ Προέδρου, πρέπει δὲ νὰ ἀποδίδωσι κατὰ τὸ δυνατόν μὲ ἀκρίβειαν τὰ διαμειβόμενα κατὰ τὰς Συνεδρίας.

2. Ἡ ἐπικύρωσις τῶν Πρακτικῶν γίνεται κατὰ τὴν ἀμέσως ἐπομένην Συνεδρίαν τῆς Δ.Ι.Σ., μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ

Γραμματέως, εἶναι δὲ δυνατὴ ἡ διόρθωσις ἢ συμπλήρωσις αὐτῶν, κατόπιν προτάσεώς τινος ἐκ τῶν Μελῶν.

3. Τὰ Πρακτικὰ ὑπογράφονται ἐν τέλει ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ τῶν Μελῶν, σφραγίζονται δὲ μὲ τὴν ἰδίαν Σφραγιδα τῆς Δ.Ι.Σ.

4. Τὰ Πρακτικὰ τῆς Δ.Ι.Σ., πρὸς διευκόλυνσιν καὶ οἰκονομίαν χρόνου, καταγράφονται ἠλεκτρονικῶς καὶ τηροῦνται εἰς εἰδικὸν Ἀρχεῖον.

5. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἄνευ ἀδείας τῆς Δ.Ι.Σ. δημοσίευσις μέρους ἢ συνόλου τῶν Πρακτικῶν μιᾶς Συνεδρίας.

6. Τὰ Πρακτικὰ μιᾶς ἢ περισσοτέρων Συνεδριῶν τῆς Δ.Ι.Σ. εἶναι δυνατὸν νὰ κοινοποιηθῶσιν εἰς ἐνδιαφερόμενον Μέλος τῆς Ι.Σ.Ε., κατόπιν γραπτῆς αἰτήσεως Αὐτοῦ.

ΣΤ΄. Γραμματεὺς

1. Γραμματεὺς τῆς Δ.Ι.Σ. δύναται νὰ εἶναι ἢ Ἀρχιερεὺς τις ἐκ τῶν Μελῶν Αὐτῆς ἢ Κληρικός τις Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, ἄγαμος ἢ ἔγγαμος, ἔχων τὰς ἀναλόγους γνώσεις διὰ τὴν Διακονίαν ταύτην.

2. Ὁ Γραμματεὺς ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Ι.Σ.Ι. ὁμοῦ μὲ τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ., ἀπόντα δὲ ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ Βοηθὸς Γραμματέως ἢ Μέλος τι Συνοδικόν.

3. Ὁ Γραμματεὺς, ὡς ἀναπόσπαστον ὄργανον τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ ἄμεσος βοηθὸς τοῦ Προέδρου, ὑπογράφει μετὰ τὸν Πρόεδρον τὰ συνοδικὰ ἔγγραφα, φυλάσσει τὸ Ἀρχεῖον τῶν Πρακτικῶν καὶ τῆς Ἀλληλογραφίας τῆς Δ.Ι.Σ., ὡς καὶ τὴν Σφραγιδα Αὐτῆς, φροντίζει διὰ τὴν προώθησιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Δ.Ι.Σ., ἐνημερώνει τὰ Μέλη ἐπὶ τῶν διαφορῶν

ἐκκρεμοτήτων, ὑποβάλλει εἰς τὴν Σύνοδον διαφοροὺς ὑποθέσεις τεθείσας εἰς τὴν Γραμματεῖαν καὶ εἰσηγεῖται σχετικῶς, ἐν γένει δὲ μεριμνᾷ διὰ πᾶν θέμα σχετικὸν μὲ τὴν Δ.Ι.Σ. τῆ ἐποπτεία τοῦ Προέδρου Αὐτῆς.

Ζ΄. Ἀκροτελεύτια

1. Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παροχὴ ἀντιγράφων τῶν κατατεθειμένων ἐγγράφων εἰς τὴν Δ.Ι.Σ., χωρὶς νὰ ἔχη ζητηθῆ τοῦτο μὲ ἀναφορὰν ἐγγραφον ὑπὸ τοῦ αἰτουμένου καὶ ἄνευ ἐγκρίσεως ὑπὸ τῶν Μελῶν Αὐτῆς.

2. Ἡ μετάδοσις τῶν διαμειβομένων κατὰ τὰς Συνεδρίας τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ ἡ δημοσιοποίησις αὐτῶν ὑπὸ τῶν Μελῶν δὲν ἐπιτρέπεται αὐστηρῶς.

3. Ὅσακις τοῦτο κρίνεται σκόπιμον, ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς Δ.Ι.Σ. Ἐνημερώσεις ἐν εἴδει Ἀνακοινωθέντων, τῆ φροντίδι τῆς Γραμματείας.

4. Ἡ Δ.Ι.Σ. λειτουργεῖ, ἀνάγκης συντρέχουσας, ὡς Πρωτοβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχοὺς, τῆ δὲ συμμετοχῇ ἐπὶ πλεον Ἐπισκόπων ἐκ τῆς Ἱεραρχίας, ἐξαιρουμένου τοῦ Μητροπολίτου, ὥστε νὰ συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν δώδεκα (12), λειτουργεῖ ὡς Πρωτοβάθμιον Ἐκκλησιαστικὸν Δικαστήριον δι' Ἐπισκόπους, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ πρώτου τῆ τάξει Ἀρχιερέως.

5. Ὑπὸ τὴν εὐθύνην τῆς Δ.Ι.Σ. ἐκδίδεται τὸ ἐπίσημον Περιοδικὸν τῆς Ι.Σ.Ε., ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ὡς καὶ τὸ ἐτήσιον «Ἐκκλησιαστικὸν Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον» Αὐτῆς.

6. Ἡ Γραμματεία τῆς Δ.Ι.Σ., τῆ Ἐπιστασία τοῦ Προέδρου Αὐτῆς, ἔχει τὴν εὐθύνην διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς ἐπισήμου Ἰστοσελίδος τῆς Ι.Σ.Ε.

7. Ἡ Δ.Ι.Σ. κέκτηται ἰδίαν Σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, κάτωθι Σταυροῦ καὶ ὀριζοντίως, τὸν τίτλον: ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ, κύκλῳ μὲν ἐξωτερικῶς: ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ - 1985, ἐσωτερικῶς δέ: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

8. Ὁ παρὼν Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς

Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, κατὰ τὴν Συνεδρίαν ΛΖ´/4-5.10.2010 ἐκ.ἡμ. καὶ δύναται νὰ τροποποιηθῆ μόνον ὑπ’ Αὐτῆς, τῇ προτάσει τοῦλάχιστον τοῦ ἡμίσεως τῶν Ἀρχιερέων, ἐπίσης δὲ ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευσις Αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς Ι.Σ.Ε., ὡς καὶ ἡ ἀνάρτησις εἰς τὴν Ἱστοσελίδα Αὐτῆς.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Β΄.

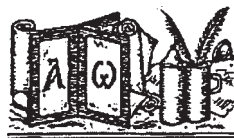
Μελέται

Κείμενα

Μαρτυρίαί

ΙΗ΄ ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας
8/21.2.2010

Ὁ Ἐλεγχος τῆς Πλάνης καὶ ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Σύγχρονο Οἰκουμενισμό*

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Θεοφιλέστατε Ἀναπληρωτὰ Πρόεδρε·
Θεοφιλέστατοι Ἀδελφοὶ Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·
Ἡ εὐχὴ τοῦ ἀσθενούντος Σεβασμιωτάτου Πατρός
μας νὰ εἶναι μαζί μας!

ΜΕΡΟΣ Α΄.

α1. Ἐνα παράδειγμα: Ἅγιος Νικόδημος καὶ Λατίνοι

Ο **ΑΓΙΟΣ** Νικόδημος ὁ Ἁγιο-
ρείτης, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπέ-
τειο τῶν 200 ἐτῶν ἀπὸ τῆς
ἰσλαμικῆς κοιμήσεώς του ἐωρτά-
σαμε περίου († 14.7.1809), διεκρί-
νετο γιὰ τὴν βαθειὰ του γνῶσι σὲ
θέματα ἱερῶν Κανόνων καὶ Δογ-
μάτων, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀνυπο-
χώρητη υπεράσπισι τῆς ἀθεν-
τίας τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τοῦ
κύρους τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου
Πίστεώς μας. Ἐκτὸς τοῦ πλήθους τῶν γραπτῶν

του, τῶν στηλιτευτικῶν τῆς πλάνης καὶ τῆς αἵρέ-
σεως, ἡ προφορικὴ Ἁγιορειτικὴ Παράδοσις
διασώζει καὶ ἓνα ἄγνωστο περιστατικὸ τοῦ Βίου
του:

Κάποτε, προσῆλθαν σὸ Ἅγιον Ὅρος Λατίνοι
ἀπεσταλμένοι, γιὰ Διάλογο ἐπὶ θεμάτων Πίστεως.
Ἡ Ἱερὰ Κοινότης κάλεσε τότε τὸν ἀκουστὸ γιὰ
τὴν ὁσιότητα καὶ ἐμβριθεία του Μοναχὸ Νικόδημο,
ὁ ὁποῖος ἐξ ὑπακοῆς προσῆλθε ρακενδύτης καὶ
ἀνεπιμέλητος. Οἱ ὑψηλοὶ ἐπισκέπτες δυσαρροσθή-
θηκαν ἀπὸ τὴν ἀτημέλητη ἐμφάνισί του, ἀλλὰ

τοὺς ἐξήγησαν καθησυχαστικὰ ὅτι
ὁ Ὅσιος ζοῦσε ἀσκητικὰ, ἐν
ἐρημίᾳ καὶ ἐσχάτῃ πενίᾳ, καὶ δὲν
διέθετε καλύτερη ἀμφίεσι. Ὅταν
ὁμως ἄρχισε ἡ διαλογικὴ συζή-
τησις, οἱ συνομιλητὲς Λατίνοι
διέκριναν μὲ ἐκπληξι, κάτω ἀπὸ
τὰ ράκη, τὴν ἀπαστράπτουσα
διάνοια καὶ τὴν ἀκαταγώνιστη
διαλεκτικὴ του δεινότητα. Ὁ
Ἅγιος, χωρὶς ἰδιαίτερη δυσκολία,
διέλυσε τὶς αἵρετικὲς δοξασίεσ τῶν ἀντιπάλων

(*) Εἰσῆγησις στὸν Ἑορτασμὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2010 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων σὸ Πνευματικὸ
Κέντρο «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», Πατρῶν 12, στὸν Κολωνὸ Ἀθηνῶν. Τὸ κείμενο δημοσιεύεται στὴν
πληρότητά του, βελτιωμένον καὶ ὑπομνηματισμένον.

του, μὲ σταθερότητα, ἠπιότητα, ἀποφασιστικότητα καὶ ἀνδρεία. Οἱ Παπικοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ σιωπήσουν ντροπισμένοι καὶ νὰ τραποῦν εἰς ἄτακτον φυγὴν, ἀφοῦ μάλιστα ἐβεβαιώθησαν ὅτι ὑπῆρχε πλῆθος ἀμέτρητο σὺν τὸν Ἅγιον, καὶ ὅτι ὁ Ἅγιος, ὅπως τοὺς εἶπε, ἦταν ὁ τελευταῖος ἀπὸ ὅλους!... Ὁ ἔλεγχος τῆς Λατινικῆς πλάνης καὶ ἡ ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας διέλαμψαν γιὰ ἄλλη μία φορά...

α2. Ὁ Ἐλεγχος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

Στὴν Ἁγία Γραφή καὶ μάλιστα στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὑπάρχουν ἐπανελημμένες προτροπὲς γιὰ ἔλεγχο τῶν παρεκκλίσεων ἀπὸ τὸν Νόμον καὶ τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ¹. Ὅμως, ἀπὸ ποιούς γίνεται ὁ ἔλεγχος καὶ πῶς γίνεται αὐτός;

Ὁ ἔλεγχος ἀσκεῖται ἀπὸ κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο διακρίνεται γιὰ τὴν εὐσυνειδησία του, τὴν ἐμπρακτὴ ἐφαρμογὴ τῶν Ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀγνότητα καὶ εἰλικρίνειά του, τὴν ἀντικειμενικότητα καὶ ἀπάθειά του. Ἀποτελεῖ μάλιστα πρῶτιστο καθῆκον τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας, αὐτῶν ποὺ ἐτέθησαν ὡς «σκοποί»², οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «ἔλεον»³ τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς ἀγάπης, χρησιμοποιοῦν ὅταν χρειάζεται, μὲ διάκρισι καὶ φιλανθρωπία, καὶ τὸν «οἶνον»³ τῆς σφιγρότητος καὶ αὐστηρότητος. Οἱ δημοσίως μάλιστα παρεκτρεπόμενοι, δημοσίως καὶ ἐλέγχονται. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ θαρραλέος καὶ ἀκατάβλητος ἀγωνιστὴς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος πλήττει καὶ ἐλέγχει ἐκτρεπο-

μένους κληρικούς, ἄρχοντας, πλουσίους, καὶ ἐν γένει ὅλους ὅσοι ἐκ τῶν πιστῶν ἀμαρτάνουν ἐξακολουθητικῶς καὶ ἀμετανοήτως. Ταῦτοχρόνως δέ, δὲν ἐπιτρέπει στοὺς λαϊκοὺς νὰ κρίνουν καὶ νὰ ἐλέγχουν τοὺς Κληρικούς⁴ γιὰ προσωπικά τους πταίσματα. Ἀκόμη ὅμως καὶ ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος, πρέπει νὰ ἀσκήται μὲ ἐπίγνωσι, πόνο καὶ ἀγάπη, χωρὶς φανατισμὸ καὶ ἐμπάθεια, καὶ **νὰ ἀποβλέπη στὴν διόρθωσι τοῦ ἀμαρτάνοντος καὶ ὄχι στὴν πικρὴ δίκη καὶ καταδίκη του**⁵.

Ὅπως καταλαβαίνουμε, ὁ ἔλεγχος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀσκήται ἀπὸ ὅλους μὲ βιασύνῃ καὶ εὐκολία. Ὅταν ὅμως πρόκειται γιὰ αἰρετικούς καὶ κακοδόξους, τότε τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ὅσοι νοθεύουν τὴν σωτηριώδη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦν τὸν *μεγαλύτερο κίνδυνον* γιὰ τοὺς πιστοὺς, ὡς *ἐχθροὶ ὑποῦλοι* καὶ ἀρχικῶς *ἐσωτερικοί*. Οἱ ὀρθοφρονούντες πρέπει νὰ εἶναι «ἐτοιμοὶ ἀεὶ πρὸς ἀπολογία παντὶ τῷ αἰτούντι περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»⁶ καὶ νὰ ἐλέγχουν τοὺς ἀντιλέγοντας «τῇ ὑγιαίνουσῃ διδασκαλίᾳ»⁷. Εἰδικῶς γιὰ τοὺς Κληρικούς αὐτὸ θεωρεῖται **ἐπιτακτικὸ καθῆκον**. Ἡ σιωπὴ εἶναι κατάκριτη, ἔνοχη καὶ φέρει βαρύτατη εὐθύνη. Ἐνα ἀπὸ τὰ κύρια ἔργα τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ **Ἀντι-αιρετικὸ**⁸.

Γι' αὐτὸ ὁ ἱερός Χρυσόστομος προτρέπει: **«Μὴ σιγῶμεν, μηδὲ πραέως φέρωμεν»** τὰ τῶν αἰρετικῶν, ἀλλὰ **«μετὰ παρρησίας τὴν πίστιν ὁμολογῶμεν»**⁹.

Ὅλοι εἴμεθα συνυπεύθυνοι γιὰ τὴν Πίστι τῆς Ἐκκλησίας, σὲ ὅλους μας ὁ Θεὸς ἐμπιστεύθηκε

1. Βλ. ἐνδεικτικά: Ματθ. ιη' 15· Α' Τιμ. ε' 20· Β' Τιμ. δ' 2· Τίτ. β' 15.

2. Ἰεζεκ. γ' 16.

3. Βλ. Παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου, Λουκ. ι' 34.

4. Ἄλ. Κορακίδη, *Ὁ ἔλεγχος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἱ. Χρυσόστομου*, Ἀθήναι 1965, σ. 63-87.

5. PG 57, στλ. 308-310: *Υπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν, Ὁμιλία κγ'*: «Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε».

6. Α' Πέτρ. γ' 15.

7. Τίτ. α' 10.

8. Ἄλ. Κορακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 87 ἔ.

9. PG 50, στλ. 526: *Ὁμιλία ἐγκωμιαστικὴ εἰς τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Λουκαῖνον, § γ'*.

τὸν θησαυρὸ τῆς Ἀληθείας καὶ οὐδεὶς ἐξαιρεῖται ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ ὑπεράσπισι τῆς Ὁρθοδοξίας. Οὐδεὶς δύναται νὰ δηλώσῃ ἀναρμοδιότητα, ἀγνοία καὶ ἀναξιότητα. Ὅταν ὁ λόγος εἶναι περὶ Πίστεως, ὅπως τονίζει ἐκφραστικώτατα ὁ μέγας Ὁμολογητὴς Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προβάλλῃ κανεὶς τὴν δικαιολογία, *καὶ ποιὸς εἶμαι ἐγώ; Ἱερεὺς, ἄρχων, στρατιώτης, γεωργὸς ἢ πένης, καὶ ἄρα οὐδεὶς λόγος καὶ φροντίδα μοῦ ἀρμόζει ἐπὶ τοῦ προκειμένου!* «**Οὐά, οἱ λίθοι κρᾶζουσι καὶ σὺ σιωπηλὸς καὶ ἄφροντις;**»¹⁰...

Σὲ περίοδο αἰρετικοῦ σάλου, ὀφείλου νὰ διαγωνίζωνται ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ὄχι μόνον ὅσοι προέχουν σὲ βαθμὸ καὶ σὲ γνῶσι, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅσοι ἐπέχουν «**τάξιν μαθητοῦ**»¹¹!...

Καὶ τὸ «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε»¹² τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου πῶς συνδυάζεται μὲ τὰ ἀνωτέρω; θὰ μπορούσε νὰ ἐρωτήσῃ κάποιος. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀπάντησι: ἡ ἐντολὴ αὐτῆ τοῦ Κυρίου ἰχύει ὅταν ὁ λόγος εἶναι «**περὶ θίου, οὐ περὶ πίστεως**»¹³! (ἀφορᾷ τὰ προσωπικὰ πταίσματα, ὄχι τὰ τῆς πίστεως)

Πρέπει ἐδῶ νὰ τονισθῇ, ὅτι ὁ ἀντι-αἰρετικὸς ἀγὼνας στρέφεται κατὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς πλάνης, ὄχι ἐναντίον τοῦ αἰρετικοῦ ὡς ἀνθρώπου. Καὶ πάλιν ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἶναι σαφέστατος: «**τῷ λόγῳ διώκω, οὐ τὸν αἰρετικόν, ἀλλὰ τὴν αἵρεσιν, οὐ τὸν ἄνθρωπον ἀποστρέφομαι, ἀλλὰ τὴν πλάνην μισῶ**»¹⁴. «**Τὰ αἰρετικὰ δόγματα, τὰ παρ' ὧν παρελάβομεν, ἀναθεματίζουν χρῆ, καὶ τὰ ἀσεβῆ δόγματα ἐλέγχειν, πᾶσαν δὲ φειδῶ**

ἀνθρώπων ποιῆσθαι, καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ τῆς αὐτῶν σωτηρίας»¹⁵.

Αὕτη εἶναι ἡ ὑγιὴς στάσις καὶ ἀντιμετώπισις αἰρέσεως καὶ αἰρετικῶν, χωρὶς ἴχνος μισαλλοδοξίας, φανατισμοῦ καὶ μισανθρωπίας. Οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ τὸν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἢ τὴν βίαιη σωματικὴ τιμωρία του! Αὐτὰ ἀποτελοῦσαν ἀπὸ παλαιά, καὶ ἀποτελοῦν δυστυχῶς ἀκόμη καὶ σήμερα, προσφιλεῖς μεθόδους καὶ πρακτικὰς τῶν αἰρετικῶν καὶ φιλαίρετικῶν κατὰ τῶν ἀγωνιστῶν Ὁρθοδόξων!...

Ἐπίσης, ὀφείλου νὰ τονίσουμε ὅτι σύμφωνα πρὸς τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ ἀντίληψι, ἡ προσπάθεια μεταστροφῆς τοῦ ἀμετανοήτου αἰρετικοῦ παύει «**μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοουθεσίαν**»¹⁶. Ἄν διαγνωσθῇ ὅτι ὁ αἰρετικὸς νοσεῖ ἀνίατα, παραιτούμεθα τῆς προσπάθειας γὰ νὰ ἀποφύγουμε τὴν ἀκαρπῆ ἀπεραντολογία, ἐφ' ὅσον πλέον αὐτὸς εἶναι «**αὐτοκατάκριτος**».

Σὲ κάθε πάντως περίπτωσι, ἡ συζήτησι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους πρέπει νὰ γίνεταί μὲ ἀφιλόνεικο πνεῦμα πραότητος καὶ εἰρήνης καὶ νὰ συνοδεύεταί ἀπὸ προσευχὴ καὶ ἔργα ἀγαθὰ¹⁷.

Ὁ ἔλεγχος ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας εἶναι βέβαιον ὅτι ἐγείρει *ἀντιδράσεις*, ἰδίως μάλιστα ὅταν οἱ κακόδοξοι διαθέτουν τὰ κατὰ κόσμον μέσα καὶ τὴν ἰσχύν. Ἐνώπιον τοῦ ἐνδεχομένου ἀκόμη καὶ τοῦ μαρτυρίου, ἀπαιτεῖται ἀκράδαντη πίστι στὴν δύναμι τῆς Ἀληθείας καὶ θυσιαστικὴ διάθεσι. Στὶς δυσκολίες, ὅταν τὰ ἀνθρώπινα μέσα δὲν τελεσφοροῦν, προσφεύγουμε στὸν Θεὸ διὰ τῆς **Προσευχῆς**, ὥστε Ἐκεῖνος νὰ ἐπενεργήσῃ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ τῶν δούλων Του¹⁸.

10. PG 99, στλ. 1321AB: II, ΠΑ', Παντολέοντι Λογοθέτη.

11. PG 99, στλ. 1120AB: II, Β', Μονάζουσι.

12. Ματθ. ζ' 1.

13. PG 63, στλ. 232: *Εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολήν, Ὁμιλία ΛΔ', § α'.*

14. PG 50, στλ. 701: *Εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Φωκᾶν καὶ κατὰ Αἰρέσεων, § β'.*

15. PG 48, στλ. 952: *Περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἀναθεματίζειν ζῶντας καὶ τεθνεώτας, § δ'.*

16. Τίτ. γ' 11.

17. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, *Σχεδιάγραμμα Δογματικῆς Θεολογίας Μὲ βάση τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Συμεῶν Θεσσαλονίκης († 1429)*, ἐκδ. Ἐν πλῶ, Ἀθήνα 2008, σ. 396.

18. Ἄλ. Κορακίδη, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 106-110.

α3. Ἡ Ὁμολογία τῆς Ἀληθείας

Κατὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν αἰρέσεων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς πλάνης καὶ τῆς κακοδοξίας, εἶναι ἀπαραίτητη καὶ ἡ καλὴ καὶ σωτήρια Ὁμολογία τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως. Ἐλλωστε, μόνον ἐν Ὁμολογία δύναται νὰ ἀσκηθῆ ἀληθινὸς ἔλεγχος.

Σὲ καιρὸ «οἰκουμενικῆς ἀταξίας», ὅταν ἀκόμη καὶ οἱ ἡγέτες τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἐκφράζουν τὴν Πίστι τῆς Ἀληθείας, ἀλλὰ συμφωνοῦν μεταξύ τους στὴν κακοδοξία, τὴν *Καθολικότητα τῆς Ἐκκλησίας διασώζουσαν μόνον ὅσοι διακρατοῦν τὴν «ὀρθὴν καὶ σωτήριον Ὁμολογίαν»*. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς βεβαιώνει μὲ ἔμφρασι ὅτι «πᾶς ἄνθρωπος **ἀγιάζεται** διὰ τῆς ἀκριβοῦς Ὁμολογίας τῆς Πίστεως»¹⁹.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἀποσιώπησις τῆς Ὁμολογίας τῆς Ἀληθείας, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια μὲ τοὺς πολλοὺς. Ὅταν σὲ ἐγειρόμενα δογματικὰ θέματα τὸ ἀληθεῖον μέρος σιγήσῃ ἀπὸ ἀδράνεια, δειλία ἢ ἀπειλή, τότε εἶναι καὶ αὐτὸ συνένοχο μὲ τὸ σφαλόμενον. «Ἡ σιγὴ τῶν λόγων, ἀναίρεσις τῶν λόγων ἐστί», διακηρύσσει ὁ Ἅγιος Μάξιμος, διότι «ὁ μὴ λαλούμενος λόγος, οὐδ' ὅλως ἐστί»¹⁹. Ἡ Ὁμολογία τῆς Ἀληθείας δὲν περιορίζεται μόνον ἐντὸς τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου· πρέπει ὅπωςδὴποτε καὶ νὰ ἐξωτερικεῖται: «Οὐ περιώρισεν ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν τὴν ὅλην σωτηρίαν, εἰπὼν· ὁ ὁμολογῶν με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου ἐν τοῖς οὐρανοῖς [Ματθ. ι' 32]. Καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος διδάσκει λέγων· καρδιά μὲν πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν [Ρωμ. ι' 10]»²⁰.

Καὶ ἂν ἡ Ὁμολογία λυπήσῃ τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους; Ὁ Ἅγιος Μάξιμος εἶναι καὶ πάλι ἀφοπλιστικός: «**οὐ δύναμαι λυπήσαι τὸν Θεὸν σιωπῶν, ἄπερ αὐτὸς λαλεῖσθαι καὶ ὁμολογεῖσθαι προσέταξεν**»²¹. «Ὁ ἅγιος Μάξιμος οὐδέποτε συγκατετέθη εἰς τοιαύτην (θεωρουμένην ὡς) οἰκονομίαν· οἰκονομία εἰς βάρος τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας δὲν νοεῖται· μᾶλλον δὲ εἶναι καταδικαστέα»²².

α4. Ἡ ἐκκοπὴ τῶν Λατίνων

Αὐτὴ ἡ ἀταλάντευτη στάσις διαπερνᾷ ὅλο τὸν ἔνδοξο καὶ ταυτόχρονα μαρτυρικὸ ἱστορικὸ βίον τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δοκιμάσθηκε, δοκιμάζεται καὶ θὰ δοκιμάζεται ἀπὸ τὶς αἰρέσεις, ὥστε νὰ γίνωνται φανεροὶ οἱ δόκιμοι²³.

Ὅταν τὸ ἔτος 807-808 δύο Βενεδικτῖνοι Μοναχοὶ ἐκ τῆς Δύσεως ἔψαλαν στὰ Ἱεροσόλυμα τὸ Σῦμβολο τῆς Πίστεως μὲ τὴν προσθήκην τοῦ Filioque, δηλαδὴ τὴν κακοδοξίαν ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται αἰωνίως ὄχι μόνον ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ, τότε ἠγέρθησαν ἀμέσως ἀντιδράσεις ἐκ μέρους τῶν Μοναχῶν τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου. Οἱ Ὁρθόδοξοι Μοναχοὶ ἔσπευσαν νὰ χαρακτηρίσουν ὡς Αἰρετικούς τοὺς τολμήσαντας τὴν εἰσαγωγή τῆς ἀσεβοῦς προσθήκης. Ἡ ἐλεγκτικὴ καὶ ὁμολογιακὴ αὐτὴ ἀντίδρασις εἶχε διττὸ ἀποτέλεσμα στὴν Δύσι: ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ συγκληθῆ σύνοδος ὑπὲρ τοῦ Filioque ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν Φράγκων Κάρολο τὸν Μέγα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ Πάπας Λέοντας ὁ Γ' νὰ προβῆ ὀρθότατα σὲ καταδίκη τοῦ Filioque καὶ νὰ ἀναρτήσῃ εἰς ἀνάμνησιν καὶ προφύλαξιν δύο ἀργυρῆς πλάκες στὸν Ναὸ τοῦ

19. PG 90, στλ. 165AB: *Τόμος Β' Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Μαξίμου, Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ Ἐξορίᾳ, ἧτοι ἐν Βιζύῃ· τὰ παρὰ τοῦ Θεοδοσίου ἐπισκόπου Καισαρείας Βιθυνίας, καὶ αὐτοῦ διαλεχθέντα, § ΚΗ'.*

20. Αὐτόθι, στλ. 165A-C.

21. PG 90, στλ. 124A-B: *Ἐξήγησις τῆς Κινήσεως γενομένης μεταξὺ τοῦ κυροῦ Ἀββᾶ Μαξίμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τῶν ἀρχόντων ἐπὶ σεκρέτου, § Θ'.*

22. Χαρ. Γ. Σωτηροπούλου, *Θέματα δογματικῆς θεολογίας καὶ πνευματικῆς ζωῆς κατὰ τὴν διδασκαλίαν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ*, Ἀθῆναι 2003, σ. 20.

23. Βλ. Α' Κορ. ια' 19.

Ἁγίου Πέτρου στὴν Ρώμη, οἱ ὁποῖες περιεῖχαν τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἀκαινοτόμητο, δηλαδὴ ἄνευ τῆς προσθήκης τοῦ Filioque²⁴.

Εἶναι γνωστὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὠδήγησαν στὴν σύγκλησι τῆς περιφήμου Μεγάλης Συνόδου τοῦ ἔτους 879-880 στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐπὶ Μ. Φωτίου, τῆς θεωρουμένης καὶ ὡς Ἡ΄ Οἰκουμενικῆς ἀπὸ τὴν Συνείδησι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτήν, ἡ Λατινικὴ κακοδοξία τοῦ Filioque καταδικάσθηκε, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ λεγόμενον Πρωτεῖο δικαιοδοσίας τοῦ Πάπα Ρώμης ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας²⁵.

Ἡ ἐκπτώσις ὁμως τῶν Δυτικῶν, μὲ τὴν υιοθέτησι τῶν ὡς ἄνω καταδικασθέντων κακοδοξιῶν ὑπὸ τῆς Ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, ὠλοκληρώθηκε τὸν ΙΑ΄ αἰ. διὰ τῶν γνωστῶν ἀναθεματισμῶν. Ἐκτοτε ἡ τοποθέτησις τῶν Ὁρθοδόξων ἐναντί τους, μετὰ μάλιστα καὶ τὰ τραγικὰ γεγονότα τῶν Σταυροφοριῶν, ἦταν ἀστασίαστη: ἐθεωροῦντο **ἑτερόδοξοι** καὶ **αἰρετικοί**.

Οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ ἔγραφαν χαρακτηριστικὰ στὸν λατινόφρονα Αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Ἡ΄ Παλαιολόγο κατὰ τὸ δεύτερο ἥμισυ τοῦ ΙΓ΄ αἰ.: «Αὐτοὶ (οἱ Λατῖνοι)... δὲν ἄφησαν ἄθικτο καὶ ἀπαραχάρακτο κανένα ἀπὸ τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς Πίστεως. Γι' αὐτό, ὄχι μόνον ἀποκόπτονται ἀπὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ παραδίδονται καὶ στὸν σατανᾶ κατὰ τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: “Ἐἴ τις εὐαγγελίζεται ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε... ἀνάθεμα ἔστω” [Γαλ. α΄ 8]... Πῶς εἶναι λοιπὸν νόμιμο... νὰ ἐνωθοῦμε μὲ ἐκείνους,... ἐφ' ὅσον παραμένουν στὶς αἱρέσεις τους; Ἐὰν τὸ δεχθοῦμε αὐτό, ἀνατρέπουμε μὲ μιᾶς τὰ πάντα καὶ καταργοῦμε τὴν Ὁρθοδοξία»²⁶.

Ὁ Ὁμολογητὴς Ἅγιος Μελέτιος ὁ Γαλησιώτης, τοῦ ὁποῖου οἱ Λατινόφρονες ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσα, γράφει χαρακτηριστικὰ καὶ εὐρύθμα στὴν *Ἀλφαθηταλφάθητό* του: «... ὅτι κἂν λέγωσι τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ποιμένων/ ἐξ ἀμαθείας τῶν Γραφῶν ἢ καθ' ἑτέρους τρόπους/ ὡς Ἰταλῶν τὰ σφάλματα βραχύτατα τυγχάνει,/ ὡς οὐκ εἰσὶν αἰρετικοὶ μηδ' ἀποκεκομμένοι/ τοῦ τῶν πιστῶν συστήματος ἕκ τινος τῶν Ἀγίων/ οὐδὲ τὸ τούτοις κοινωνεῖν σφάλμα ψυχῆς καὶ θλάβη,/ ψευδῶς φασί, κακῶς φασί, μακρὰν τῆς ἀληθείας.../ Πᾶς τῶν Πατέρων ὁ χορὸς αὐτοῦς καταδικάζει,/ Αἰρετικοῖς συντάττεται καὶ σύμπας ὁ Λατῖνος/ συγκοινωνῶν μεμέρισται Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων»²⁷.

α5. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης περὶ τῆς Αἱρέσεως τῶν Λατίνων

Ἐπειδὴ ἄλλοτε εἶχαμε ἀσχοληθῆ μὲ τὴν στάσι τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐναντι τῶν Λατίνων²⁸, στὴν παρούσα Εἰσήγησί μας θὰ στραφοῦμε σὲ μία ἄλλη μεγάλη Πατερικὴ μορφή, στὸν Παλαμικὸ καὶ Ἑουχαστὴ Δογματικὸ-Λειτουργικὸ-Μυσταγωγικὸ Θεολόγο Ἅγιο Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης (†1429), γιὰ νὰ παρακολουθήσουμε ἐπιγραμματικὰ τὴν ὁδηγητικὴ τοποθέτησί του ἐναντι τῆς Λατινικῆς Αἱρέσεως, ἀλλὰ καὶ ἐναντι τῶν Μονοθεϊστικῶν θρησκευμάτων τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν πιστεύει ἀπόλυτα, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία «διασώζει, ἐκφράζει καὶ βιώνει τὴν ἀλήθεια τῆς ἀρχαίας ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Τὸ θεμελιώδες κριτήριον ποῦ προσδιο-

24. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη, *Ἡ Αἵρεσις τοῦ Filioque*, τ. Α΄, Ἱστορικὴ καὶ Κριτικὴ θεώρησις τοῦ Filioque, ἐκδ. Ὁρθοδόξου Τύπου, Ἀθῆναι 1972, σ. 119-120.

25. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη, *Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός*, τόμος Α΄, Κριτικὴ τοῦ Παπισμοῦ, ἐκδ. Ἀδελφ. «Εὐνίκης», Ἀθῆναι 1988, σ. 216-217.

26. Βλ. Παναγιώτης Σημάτης, *Εἶναι Αἵρεσις ὁ Παπισμός; Τί λένε Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι καὶ Πατέρες*, περιοδ. «Θεοδρομία», Ἔτ. Θ, τ. 2/ Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2007, σ. 267.

27. Αὐτόθι, σ. 268.

28. Βλ. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, *Ἡ Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ σύγχρονη Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν*, Κυρ. Ὁρθοδόξιας 2003.

ρίζει αὐτὴ τὴν ἀλήθεια εἶναι ἡ (Ἁγία) Γραφή καὶ οἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Οἱ Σύνοδοι αὐτὲς συνέθεσαν καὶ ἐπικύρωσαν τὸ Σύμβολο, τὸ ὁποῖο ἡ Λατινικὴ Ἐκκλησία παραχάραξε προσθέτοντας τὸ Filioque»²⁹.

Καὶ ποιά ἦταν ἡ αἰτία ἐκτροπῆς τῶν Λατίνων; Ἡ ὑπερηφάνια καὶ ἡ οἰήσις, λέγει ἀνεπιφύλακτα ὁ Ἅγιος Συμεὼν³⁰. Οἱ Λατῖνοι ἐζήλευσαν τὴν θύραθεν σοφία καὶ θεώρησαν ὅτι εἶναι σοφώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἀνατολικούς Ἀδελφούς τους. Ἐδῶ ἐγκεῖται ἡ ρίζα ὅλων τῶν πτώσεων καὶ τῶν κακοδοξιῶν: πίστις καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀνθρώπινη γνῶσις, φυσίωσις, ἔλλειψις ταπεινώσεως καὶ ἀγάπης.

Οἱ κακοδοξίες τῶν Παπικῶν συνοψίζονται κατὰ τὸν Ἅγιο Συμεὼν σὲ τρεῖς κύριες κατηγορίες: **α) δογματικές, β) λειτουργικές, καὶ γ) ἠθικές**³¹.

- Στὶς *δογματικές* κακοδοξίες περιλαμβάνονται: τὸ Filioque καὶ ἡ αὐθαίρετη προσθήκη του στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τὸ Πρωτεῖο τοῦ Πάπα, τὸ λεγόμενο Καθαρτήριο Πῦρ, ἡ ἄρνησις διακρίσεως μεταξὺ Οὐσίας καὶ Ἐνεργειῶν στὸν Θεό, ὡς καὶ ἡ θεώρησις κτιστῶν ἐνεργειῶν στὸν Θεό γιὰ τὴν σχέσι του μὲ τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον.

- Στὶς *λειτουργικές* κακοδοξίες περιλαμβάνονται: ἡ τέλεσι τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος ὄχι διὰ τριῶν πλήρων καταδύσεων, ἀλλὰ διὰ ἐπιχύσεως, ἡ χωριστὴ τέλεσι τοῦ Χρίσματος, ἡ μὴ παροχὴ Θ. Κοινωνίας στὰ βρέφη, ἡ χρῆσις Ἄζυμου Ἄρτου στὴν Θ. Εὐχαριστία, ὁ Καθαγιασμός τῶν Δώρων στὴν Θ. Λειτουργία ὄχι διὰ ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκφωνήσεως καὶ μόνον τῶν Ἰδρυτικῶν λόγων τοῦ Κυρίου, ἡ μὴ μετὰδοσις Ἁγίου Αἵματος στοὺς πιστοὺς, ἡ χειροτονία διὰ Χρίσεως, ἡ παροχὴ Εὐχελαίου μόνον στοὺς ἐτοιμοθανάτους, ἡ διάσπασις τοῦ ἐνὸς Μοναχικοῦ Σχήματος σὲ πολλὰ, ἡ κατά-

λυσις τῆς νηστείας τῆς Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς καὶ ἡ καθιέρωσις νηστείας τοῦ Σαββάτου, ἡ ἄδεια νὰ ὑπανδρευῶνται πατέρας καὶ υἱὸς μητέρα καὶ κόρη, ὡς ἐπίσης καὶ δύο ἀδελφοί, δύο ἀδελφές.

- Στὶς *ἠθικές* κακοδοξίες περιλαμβάνονται: ἡ ἀσύδοτη διάδοσις καὶ ἐπιτέλεσι τῆς πορνείας μεταξὺ τῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, τὴν ὁποίαν θεωροῦν σχεδὸν ἀκατηγόρητη καὶ δὲν τὴν συμπεριλαμβάνουν στὰ κωλύματα τῆς Ἱερωσύνης, τὸ ξύρισμα τῶν γενειῶν τῶν κληρικῶν, ἡ βρώσις πνικτῶν, ἡ καύχησις γιὰ εὐημερία καὶ κατὰ κόσμον πρόοδο καὶ κυριαρχία τους ὡς δεῖγμα ἡθικῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ὀρθότητα καὶ θεοσεβεία τους.

- Ἐπίσης, στὶς ἱερὲς τέχνες τῆς Ἐκκλησίας (εἰκονογραφία, ἀρχιτεκτονική, μουσικὴ κλπ.) ἀνέπτυξαν ἄλλη ἄποψι καὶ πρακτικὴ, δηλαδὴ φυσιοκρατικὴ, ἐγκόσμια καὶ ἀπνευματίστη.

α6. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης περὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα

Ἀπὸ καθαρὰ πρακτικὴ ἄποψι, λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου, θὰ ἐσιτάσσουμε τὴν προσοχὴ μας μόνον στὸ φλέγον θέμα, τότε καὶ σήμερα, τοῦ **Πρωτείου τοῦ Πάπα**.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν διευκρινίζει, ὅτι «δὲν εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀντιλέγουμε στὸν ἰσχυρισμὸ τῶν Λατίνων ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι πρῶτος, διότι αὐτὸ δὲν βλάπτει τὴν Ἐκκλησία. Ἄς μᾶς δεῖξουν μόνον ὅτι αὐτὸς ἀκολουθεῖ **τὴν Πίστι τοῦ Πέτρου** καὶ τῶν διαδόχων του καὶ τότε ἄς ἔχη ὅλα τὰ προνόμια τοῦ Πέτρου καὶ ἄς εἶναι πρῶτος καὶ κορυφὴ καὶ κεφαλὴ ὅλων καὶ ἀνώτερος (ἄκρος) ἀρχιερέυς»³². Ἄν ὁ Πάπας ἀσπαστῇ τὴν Πίστι τῶν Ὀρθοδόξων προκατόχων του, «θὰ εἶναι ἀποστολικὸς ἀρχιερέας καὶ πρῶτος ἐναντι ὅλων τῶν ἄλλων καὶ θὰ ὑπαχθῶμε σὲ αὐτόν... **Ἄν ὁμῶς**

29. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 373.

30. PG 155, στλ. 89A-D: *Διάλογος ἐν Χριστῷ κατὰ πασῶν τῶν Αἱρέσεων, ΙΖ'.*

31. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 375-377.

32. PG 155, στλ. 120B: *Διάλογος ἐν Χριστῷ... ΚΓ' (ἀπόδοσις π.Δ.Μ.).*

δὲν εἶναι διάδοχος ἐκείνων τῶν Ἀγίων στὴν πίστι, δὲν εἶναι οὔτε ὡς πρὸς τὸν θρόνο. Καὶ ὄχι μόνο δὲν εἶναι οὔτε ἀποστολικὸς οὔτε πρῶτος οὔτε πατέρας, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀντίθετος σὲ αὐτοὺς καὶ διαφθορέας καὶ ἐχθρὸς τῶν Ἀποστόλων»³³.

Ἀντίθετα, ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἐπαινεῖ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι οἱ Παράδοσεις τῆς θεοπίστηκαν ὄχι ἀπὸ ἓναν Ἀρχιερέα, ἀλλὰ ἀπὸ Σύνοδο Ἀρχιερέων ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν **ὄντως ἀποστολική πρακτική**, διότι οὔτε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος οὔτε κανεὶς ἄλλος ἀπεφάσιζε μόνος του, ὅπως φαίνεται καθαρὰ μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη, παρὰ ἀπὸ κοινοῦ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους³⁴. Ὁ Ἅγιος ἀρνεῖται ἐπίσης τὴν λατινικὴ ἀρχὴ ὅτι «ἡ πρώτη ἔδρα δὲν κρίνεται ὑπὸ οὐδενός», διότι ἀκόμη καὶ ὁ Πατριάρχης κρίνεται «ὑπὸ τῆς μεγάλης Συνόδου»³⁵. Ἡ ἀνωτάτη αὐθεντία στὴν Ἐκκλησία ἀνήκει στὴν Σύνοδο καὶ ἀκόμη καὶ ὁ Πατριάρχης ὑπόκειται εἰς αὐτήν.

Τὸ δυτικὸ δόγμα τοῦ Ἀλαθήτου τοῦ Πάπα καὶ ὄχι ἀπλῶς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ προῖον τοῦ Λατινικοῦ Μεσαίωνα καὶ ὄχι τῆς Ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας³⁶. Ὁ δὲ Ἅγιος Συμεὼν βεβαιώνει μὲ ἔμφασι, ὅτι οἱ Πάπες ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἀλάθητοι, ἀλλὰ μάλιστα εἶναι αἰρετικοί³⁷.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν λοιπόν, ὡς ἄριστος ἐκφραστής τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀποδέχεται ἓνα εἶδος Πρωτείου τοῦ Πάπα (ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ Ἀλάθητοι!), ἐρμηνευμένο ὅμως μὲ βάσι τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκ-

κλησιολογία, δηλαδὴ ὄχι πρωτεῖο παγκοσμίου δικαιοδοσίας, οὔτε ὑπονομοευτικὸ τῆς Συνοδικότητος τῆς Ἐκκλησίας³⁸.

Ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ Ἁγίου Συμεὼν ἀποβλέπουν σὲ κάτι πολὺ μεγάλο καὶ ἱερό: στὴν **Μετανοία** τῶν Λατίνων! Ἄν οἱ Λατίνοι, ὅπως ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ καὶ ἐπανόρθωσε τὴν ἄρνησί του, **μετανοήσουν** καὶ **ἐπιστρέψουν** στὴν Ὁρθόδοξη Πίστι, τότε καὶ μόνον θὰ καταστοῦν ἱκανοὶ νὰ στηρίξουν τοὺς ἀδελφούς τους, ὡς πρωτοκάθεδροι πλέον στὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀγάπη³⁹.

Στὴν Πατερικὴ σκέψι δὲν ἐμφιλοχωρεῖ κανεὶς εἶδους οἰκουμενιστικῆς συγχώνευσι, κοινωνία ἢ οἰκονομία. Ἡ σωτηρία τῶν αἰρετικῶν ἐγκεῖται στὴν ἐν μετανοία ἐπιστροφή τους στὴν Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ ὅπου ἐξέπεσαν.

α7. Ὁ Ἅγιος Συμεὼν Θεσσαλονίκης περὶ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ Ἰσλαμισμοῦ

Πῶς ὅμως ὁ Ἅγιος Συμεὼν, ὡς αὐθεντικὸς ἐκφραστὴς τοῦ Πατερικοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας, βλέπει τὰ δύο μονοθεϊστικὰ θρησκευτὰ Ἰουδαϊσμὸ καὶ Ἰσλαμισμὸ;

Ὁ **Ἰουδαϊσμός** ἀπορρίπτει τὴν πίστι σὲ Τριαδικὸ Θεό, ἐνῶ ἡ Τριαδικότης τοῦ Θεοῦ προκηρύσσεται⁴⁰, ἔστω καὶ κάπως συνεσκιασμένα⁴¹, στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Σὲ αὐτὴν προτυπώνονται τὰ Θαύματα, ἡ Ἀναμαρτησία καὶ τὸ Πάθος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλα ὅσα συμβαίνουν στὴν ἐποχὴ τῆς Χάριτος⁴². Στὴν ζωὴ, τὴν λατρεία καὶ στὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ὅλα γίνονται μὲ πνευματικὸ τρόπο, ἐπιτελοῦνται

33. Αὐτόθι, στλ. 120CD.

34. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 410.

35. PG 155, στλ. 884D: Ἀποκρίσεις πρὸς τινὰς ἐρωτήσεις Ἀρχιερέως ἠρωτηκὸτος αὐτόν, Ἐρώτησις ΛΕ'.

36. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 411 (ὑποσημ.).

37. Ἄλλωστε, ὡς γνωστὸν, ἡ «Πέτρα» (Ματθ. 1στ' 18), ἐπὶ τῆς ὁποίας οἰκοδομεῖται ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Ὁμολογία τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ ὄχι τὸ πρόσωπό του (βλ. PG 155, στλ. 133CD, 796D).

38. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 412.

39. Βλ. PG 155, στλ. 100C-D: Διάλογος ἐν Χριστῶ..., Κεφ. ΙΘ': Κατὰ Λατίνων.

40. PG 155, στλ. 52C-57A: Διάλογος ἐν Χριστῶ..., Κεφ. Θ': Τὰ εὐαγγελικὰ κατὰ Σαβελλίου. Ταῦτα δὲ κατὰ Ἰουδαίων καὶ τῶν λοιπῶν ἀθέων ἐθνῶν.

41. PG 155, στλ. 793C-D: Ἐρμηνεία... εἰς τὸ... Θεῖον καὶ ἱερὸν Σύμβολον.

42. PG 155, στλ. 337AB: Κεφ. ΡΚΘ': Περὶ τοῦ Ἁγίου Ναοῦ καὶ τῆς τούτου Καθιερώσεως.

Θαύματα στο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν λύτρωσι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῆς ἀμαρτίας, τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ θανάτου, καὶ ἀσκοῦνται οἱ ἀρετὲς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς⁴³.

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν **διακρίνει** τὸν Ἰουδαϊσμὸ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ Βίβλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραπέμπει στὴν Καινὴ Διαθήκη, στὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστὸ κλπ. Ὁ Ἰουδαϊσμὸς δὲν εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀλλὰ μία *ψευδοθρησκεία*, ἡ ὁποία θεμελιώνεται στὴν **ἐσφαλμένη ἑρμηνεία** τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης⁴⁴.

Ὡς πρὸς τὸ **Ἰσλάμ**, ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἀσχολεῖται ἀρκετὰ ἐκτενῶς⁴⁵. Περιγράφει τὸν Μωάμεθ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ μεγάλος προφήτης τοῦ Ἰσλάμ, μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα. Τὸ Ἰσλάμ ἀρνεῖται ἐπίσης τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἄρνησις τοῦ Υἱοῦ σημαίνει ἄρνησι τοῦ Πατρός, ἐνῶ ἡ ἄρνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος σημαίνει ἄρνησι τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἄλλωστε στὸ Ἰσλάμ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς θεωρεῖται μὲν μεγάλος προφήτης, ὄχι ὅμως καὶ Θεός. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰσλάμ χαρακτηρίζονται ὡς ἄθεοι καὶ «ἐθνικοὶ» καὶ θεωροῦνται συγγενεῖς ὡς πρὸς τὴν ἀπιστία καὶ τὴν θεομαχία μὲ τοὺς Ἰουδαίους⁴⁶.

Ὡς πρὸς τὸ χονδροειδὲς γνωστὸ καὶ πρόχειρο ἐπιχείρημα τῶν Μουσουλμάνων ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅτι ἐὰν ὁ Θεὸς ἔχη Υἱὸ θὰ πρέπει νὰ ἔχη καὶ γυναῖκα, ὁ Ἅγιος ἀπαντᾷ ὅτι αὐτὸ δὲν ἰσχύει, διότι τόσο ὁ Πατέρας ὅσο καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι αἰῶλοι καὶ ἀσώματοι⁴⁷.

Ὁ Ἅγιος κρίνει αὐστηρὰ καὶ τὴν ἰσλαμικὴ ἠθική, τὴν ὁποίαν ἀποκαλεῖ ἀνομία καὶ «ἀσελγείας

πλήρωμα»⁴⁸. Ἐπικρίνει τὴν πολυγαμία καὶ ἄλλες ἀσελγεῖς πράξεις καὶ ἀντιπαραθέτει ἐναντι τούτων τὴν παρθενία καὶ τὴν μονογαμία τῶν Χριστιανῶν, ὡς ἀπόδειξι ἀνωτερότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Θεωρεῖ δὲ ἰδιαίτερα ἀποτρόπαιο τὸ γεγονός, ὅτι τὸ Ἰσλάμ φαντάζεται ἀκόμη καὶ τὸν παράδεισο ὡς τόπον ὅπου θὰ κυριαρχοῦν τὰ σαρκικὰ πάθη⁴⁹.

Ἐπίσης, ἐπικρίνει τὴν ἐπιθετικὴ καὶ πολεμοχαρὴ τακτικὴ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰσλάμ καὶ τοὺς κατηγορεῖ γιὰ φόνους, ληστείες καὶ ἀπαγωγές, χωρὶς ἴχνος οἴκτου γιὰ τὰ θύματά τους ἢ ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς συγγενεῖς τους⁵⁰. Δύο δὲ ἀπὸ τὰ ἀρνητικώτερα στοιχεῖα τοῦ Ἰσλάμ, κατὰ τὸν Ἅγιο, εἶναι συναφῶς ἡ θεωρία τοῦ «ιεροῦ πολέμου-τζιχάντ», ὡς καὶ ἡ ἐπικύρωσις τοῦ θεσμοῦ τῆς δουλείας.

Ἐναντι πάντων τούτων, οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ καλοῦνται ἀπὸ τὸν Ἅγιο ὄχι μόνον σὲ διατήρησι πάση θυσία τῆς Πίστεως καὶ ἀκράδαντη ἐμμονὴ εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ σὲ θαρραλέα Ὁμολογία τῆς ἔως καὶ αὐτῆς τῆς θυσίας καὶ τοῦ μαρτυρίου ἂν χρειασθῇ.

α8. Οἱ ἐμπειρίες στὰ ἄλλα θρησκευόμενα καὶ ἡ ἀξιολόγησίς τους

Ὁ Ἅγιος Συμεὼν ἀσχολεῖται ἐπίσης καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῶν ἐμπειριῶν τῶν πιστῶν τῶν ἄλλων θρησκευμάτων. Αὐτές, ὄχι μόνον δὲν προσιδιάζουν στὶς ἀληθινὲς καὶ πραγματικὲς θεῖες Ἐμπειρίες στὸν Χριστιανισμό, ἀλλὰ καὶ ἀντιτίθενται σὲ αὐτές⁵¹. Δὲν ὑπάρχουν «κοινὲς ἐμπειρίες» Χριστιανισμοῦ καὶ ἄλλων θρησκειῶν. Στὸν Ἰσλαμισμό εἰδικῶς, ὁ Μωάμεθ ἦταν ὑποχείριο τῶν

43. Συμεὼν Θεσσαλονίκης, *Ἔργα Θεολογικά, Ἐπιστολὴ πρὸς Παῦλον*, Κριτικὴ Ἔκδοσις μετ' Εἰσαγωγῆς ὑπὸ David Balfour, ἔκδ. ΠΙΠΜ, Ἀνάλεκτα Βλατάδων 34, Θεσσαλονίκη 1981, σ. 140-156.

44. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 338.

45. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 339 ἔ.

46. PG 155, στλ. 80D: *Διάλογος ἐν Χριστῶ... Κεφ. ΙΔ' Κατὰ ἐθνῶν.*

47. Συμεὼν Θεσσαλονίκης, *Ἔργα Θεολογικά, Ἐπιστολὴ στηρικτικὴ... ἐνθ' ἄνωτ.*, σ. 116, §§ 7-8.

48. PG 155, στλ. 77D: *Διάλογος ἐν Χριστῶ... Κεφ. ΙΔ' Κατὰ ἐθνῶν.*

49. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 343.

50. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 344.

51. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 347.

δαιμόνων, οἱ δὲ προσευχῆς ἐντὸς αὐτοῦ εἶναι μόλυσμα καὶ συνιστοῦν βλασφημία, διότι στὴν πραγματικότητα, οἱ ὀπαδοὶ του «δὲν προσεύχονται, ἀλλὰ θεομαχοῦν»⁵². Μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ θρησκειῶν, ἀκόμη καὶ τῶν μονοθεϊστικῶν (Ἰουδαϊσμοῦ καὶ Ἰσλαμισμοῦ), **χάσμα μέγα** κεῖται, ἔστω καὶ ἂν δυνάμεθα νὰ ἐντοπίσουμε πιθανὰ θετικὰ στοιχεῖα σὲ αὐτές.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἡ ἄποψις τοῦ Οἰκουμενιστοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου (Γιαννουλάτου), ὡς καὶ τινων ἄλλων ὁμοϊδεατῶν του, ὅτι τὸ θέμα τῆς τοποθετήσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐναντι τῶν ἄλλων θρησκειῶν εἶναι «**ζήτημα θεολογούμενον**», ἢ ὅτι «**αἱ θρησκείαι ἀποτελοῦν συσσωρευτὰς πείρας ζωῆς... φορτισμένους ἀπὸ ἀκτῖνας τῆς θείας ἀληθείας, τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης, καὶ πολλοὺς λαοὺς ἐβοήθησαν νὰ ἔχουν φῶς, ἔστω καὶ ἀνταυγείας φωτός, εἰς τὸν δρόμον των**»⁵³, κρίνονται ὡς ἀντιπατερικὲς καὶ ἀντορθόδοξες. Οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου, ὅσο καὶ ἂν αὐτὸ ἤχει παράξενα στὶς ἡμέρες μας, **εἶναι ἐκφράσεις καὶ μορφὲς «ἀθεΐας**». Ἀκόμη καὶ οἱ μονοθεϊστὲς, κατὰ τὸν Ἅγιο Συμεῶν, οἱ ὅποιοι ἀρνοῦνται τὸν Θεὸ ὡς Ἁγία Τριάδα, **εἶναι «ἐντελῶς ἄθεοι**»⁵⁴. Πράγματι, «**ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν Χριστόν, οὐ πιστεύει Θεῷ**»⁵⁵, κατὰ τὴν ἐπιγραμματικὴ ἐκφρασι τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ.

Ὅλες ὁμως αὐτές οἱ δυσάρεστες διαπιστώσεις, δὲν πρέπει νὰ ὀδηγοῦν σὲ κανενὸς εἶδους μισανθρωπία, μισαλλοδοξία ἢ ξενοφοβία. Ὁ Ἅγιος Συμεῶν προτρέπει τὸ Ποίμνιό του εὐλαβῶς: «**τοὺς δὲ ἀσεβεῖς (ἀλλοθρησκούς) νὰ τοὺς ταλανίζετε (νὰ τοὺς θρηνήτε)**: πρέπει βέβαια καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐλεῆτε καὶ νὰ προσεύχεσθε στὸν

Θεὸ γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους· διότι ἔργο τῶν εὐσεβῶν εἶναι νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ αὐτῶν ποὺ τοὺς διώκουν καὶ τοὺς κατατρέχουν»⁵⁶. Σὲ ἄλλη δὲ εὐκαιρία, τονίζει τὸ χρέος νὰ προσευχώμαστε γι' αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε μὲ κατανόησι καὶ ἀγάπη⁵⁷.

α9. Σύγχρονες ἀντιπατερικὲς καὶ ἀντορθόδοξες ἐνέργειες

Πόσο ὁμως ἀπέχει ἡ τοποθέτησι αὐτὴ ἀπὸ τὶς πολὺ πρόσφατες δηλώσεις καὶ ἐνέργειες τοῦ Οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου ἐναντι τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Μουσουλμάνων!

Στὰ τέλη τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψί του σὲ ἐβραϊκὴ συναγωγή τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐκλείσει τὴν ὁμιλία του ὡς ἐξῆς: «**ἄς πιασθοῦμε ἀπὸ τὰ χέρια ὄχι μόνο γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐνδειξη ἀλληλεγγύης. Τὸ χρωστάμε στὸ Θεό μας, στοὺς κοινούς Πατριάρχες μας Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, σὲ ὅλους ἐμᾶς καὶ στὸν κόσμο**»⁵⁸. Τὴν δὲ ἐπομένη, σὲ ὁμιλία του στὴν ἔδρα τῆς ἐταιρείας Coca Cola καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν

52. PG 155, στλ. 941C-D: Ἀποκρίσεις..., Ἐρώτησις ΟΘ'.

53. π. Δημήτριος Μπαθρέλλος, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 348 (ὑπόσημ. 61).

54. PG 155, στλ. 65C: Διάλογος ἐν Χριστῷ..., Κεφ. I': Περὶ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

55. PG 154, στλ. 516C: Κατὰ Μωαμεθανῶν, Ἀπολογία III, § η'.

56. Συμεῶν Θεσσαλονίκης, Ἔργα Θεολογικά, Ἐπιστολὴ στηρικτικὴ..., ἐνθ' ἄνωτ., σ. 131, § 20.

57. PG 155, στλ. 37B: Διάλογος ἐν Χριστῷ..., Κεφ. A': Κατὰ ἀθέων καὶ ὅτι ἐστι Θεός.

58. Περιοδ. «Παρακαταθήκη», τ. 69/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2009, σ. 21.

Μουσουλμάνο Πρόεδρό της και στην σύζυγό του, κατέκλεισε ως εξής: «Έχω ένα μικρό ανάμνηστικό. Μικρό και σπουδαίο. Ἀνάμνηστικό για τὴν Δάφνη και τὸν Μουχτάρ. Αυτό είναι τὸ Ἅγιο Κοράνιο. Τὸ ἱερό βιβλίο τῶν μουσουλμάνων ἀδελφῶν μας»⁵⁹.

Ἐπρόκειτο για ἀπλές κατ' ἰδίαν φιλοφρονήσεις, ἢ για δημόσιες διακηρύξεις, ἐνώπιον τοῦ κόσμου παντός, οἱ ὁποῖες οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσηιν ἔχουν με τὴν Ἀγιοπατερική Πίστι και Παράδοσι, ἀλλά και εἶναι ἀντικρυς ἀντίθετες πρὸς Αὐτήν; Ὅντως, τὸ χάσμα στοῦ ὁποῖο καταπίπτουν οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι ἀβυσσαλέο!

α10. Οἱ Λατῖνοι πιὸ ἐπικίνδunami ἀπὸ τοὺς Ἀλλοθρήσκους!

Τελικὰ ὅμως, για νὰ ἐπανεέλθουμε στον Ἅγιο Συμεών, πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι οἱ θεωρούμενοι ὡς χριστιανοὶ «ἀδελφοὶ» Λατῖνοι, εἶναι **πολύ περισσότερο ἐπικίνδunami** ἀπὸ τοὺς «ἀθέους» ἀλλοθρήσκους. Καὶ τοῦτο, διότι παρέχουν τὴν ψευδαίσθησι ὅτι εὐρίσκονται πολὺ πλησίον μας, ὅτι ἀποτελοῦν μίαν ἄλλη νόμιμη ἐκδοχὴ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, ἢ ἔστω μία διαφορετική μὲν, ὅμως παραπλήσια, ἰσόκυρη και ἰσοδύναμη με αὐτήν. Ἐξ αἰτίας τούτου, ὁ Ἅγιος παρατηρεῖ ὀρθά

ὅτι οἱ Λατῖνοι ἔχουν προξενήσει στὴν Ἐκκλησία τὴν μεγαλύτερη βλάβη ἀπὸ ὅσους ἐκινήθησαν ἐναντίον της⁶⁰! Ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου ἦχε ἴσως ὀξύς και ἀκραίος, ἀλλά ἔχει σοβαρὸ **Ἐκκλησιολογικὸ και Σωτηριολογικὸ** βάρος. Διότι γνωρίζει καλά τί θέλουν και σὲ τί ἀποσκοποῦν οἱ Λατῖνοι και ἐπιθυμεῖ νὰ διαφυλάξη και νὰ προστατεύσει, ἀλλά και **νὰ προειδοποιήσει** τοὺς Ὀρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι συνήθως εἶναι ἐνδοτικοὶ στὶς περιπτώσεις ποὺ εὐρίσκονται σὲ δυσχερῆ ἐξωτερική θέσι.

Οἱ Λατῖνοι ἐμμένουν ἐκουσίως στὴν πλάνη τους, εἶναι ἀθεράπευτοι ὡς σύνολο, ὁ δὲ σκοπὸς τους εἶναι δεδομένος: ἀπέβλεπαν και ἀποβλέπουν στον **ἐξουνιτισμὸ** μας. Παλαιὰ διὰ τῆς βίας και τῆς ἀπάτης, τώρα δὲ διὰ μιᾶς ἰδιαίτερας **ἐξευγενισμένης ἀπάτης!**...

ΜΕΡΟΣ Β΄.

61. Ἀπαρχὴ τοῦ Προτεσταντικῦ Οἰκουμενισμοῦ

ΠΡΙΝ ἀπὸ ἕναν ἀκριβῶς αἰῶνα, τὸ 1910, στοῦ Ἐνδιμβούργου τῆς Σκωτίας, ἐτέθησαν τὰ θεμέλια για τὴν ἑναρξὶ τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως*, ἢ ὁποῖα ἐχαρακτήρισε τὸν ἀπελθόντα Κ΄ αἰῶνα. Ὁ 10΄ αἰῶνας ἦταν ὁ αἰῶνας τῆς *ἱεραποστολικῆς ἀφυπνίσεως*, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποῖου ποικίλες Προτεσταντικὲς ὁμάδες, τὰ νόθα γεννήματα τοῦ ἐξωεκκλησιαστικοῦ Παπισμοῦ, τὰ ὁποῖα προῆλθαν ἀπὸ τὴν Διαμαρτύρησι τοῦ 1571 αἰ., ἐξαπλώθηκαν σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς ὑψηλῆς για τὸν ἐκχριστιανισμὸ τοῦ κόσμου. Προέκυψαν ὅμως πολλὰ προβλήματα, ἐξ αἰτίας τῆς πολυδιασπάσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ και τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῶν ὁμάδων αὐτῶν, με

59. Αὐτόθι. Τὰ δύο αὐτὰ συμβάντα κυκλοφοροῦν εὐρέως μαγνητοσκοπημένα στοῦ Διαδίκτυο. Για τὴν εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στον κατάκριτο ἐκτροχιασμὸ τῆς Διαχριστιανικῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως πρὸς τὴν Διαθρησκειακὴ κατεύθυνσι, βλ. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, *Ἡ συμβολὴ και εὐθύνη τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στοῦ διαθρησκειακοῦ ἀνοιγμα*, Ἀθήνα 1999, σσ. 104.

60. PG 155, στλ. 100D: *Διάλογος ἐν Χριστῶ... Κεφ. 10΄: Κατὰ Λατίνων.*

συνακόλουθη ἔλλειψι ἀξιοπιστίας τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ ἐκήρυτταν.

Ἔτσι, οἱ Προτεσταντικὲς ομάδες ἀνεγνώρισαν τὴν ἀνάγκη εὐρέσεως τρόπων συνεργασίας μεταξύ τους καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητός τους, τὴν ὁποίαν θεωροῦσαν ὡς ἀποκατάστασι τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐρρίφθη στὸ πρῶτο τοῦτο Ἱεραποστολικὸ Συνέδριο στὸ Ἐνδιμβουῦργο, ὅπου ὁμως ἀποφεύχθηκαν συζητήσεις ἐπὶ θεολογικῶν καὶ δογματικῶν διαφορῶν καὶ ἀπευθύνθηκαν ἐκκλήσεις γιὰ «ἐπιίγουσα χριστιανικὴ ἀποστολή» τοῦ «παγκοσμίου εὐαγγελισμοῦ ὅλου τοῦ κόσμου»⁶¹.

62. Εἴσοδος τῶν Ὁρθοδόξων στὸν Οἰκουμενισμὸ

Στις διαβουλεύσεις τοῦ Προτεσταντικοῦ κόσμου, σὲ μία ἰδιαίτερα ταραγμένη ἱστορικὴ περίοδο μετὰ τὴν λήξι τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, κάποιοι τολμητῆρες ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι παρενέβησαν ἀποφασιστικὰ στὸ παγχριστιανικὸ σκηνοθετικὸ μὲ μία πρωτοφανῆ κίνησι. Τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἐξέδωσε πρὸς 90ετία, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1920, μίαν ἀμφιλεγόμενὴν *Ἐγκύκλιον*, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν τίτλο τῆς καὶ μόνον ἐπρόδιδε τὴν ἡχηρὴ ἀντορθόδοξο ταυτότητά της: «*Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ*». Ζητοῦσε δὲ ἀπὸ τὶς λεγόμενες «Ἐκκλησίες», τὶς ὁποῖες θεωροῦσε διακηρυκτικῶς καὶ ἄνευ Ὁρθοδόξου αἰτιολογήσεως, *ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκτεῖς ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ*, «*νὰ ὑπερβοῦν τὸ πνεῦμα τῆς δυσπιστίας καὶ νὰ δείξουν τὴ δύναμι τῆς ἀγάπης, δημιουργώντας μίαν «Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν»*»⁶². Ἐπεσήμαινε δὲ, ὅτι «*παρὰ τὶς ὑφιστάμενες δογματικὲς διαφορὰς, εἶναι δυνατό νὰ ὑπάρξει*

προσέγγιση μετὰ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ κοινωνία, ἰδίως σὲ κοινωνικοθηθικά θέματα “εἰς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σὺν Θεῷ, καὶ εὐλογημένης ἐνώσεως”»⁶².

Τὸ Πατριαρχεῖο, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, σύμφωνα μὲ ἐπιφανὲς στέλεχος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (Visser’t Hooft) «*διαμόρφωνε μίαν σπουδαία ἀρχὴν ὅταν ἔλεγε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀναβληθεῖ ἡ συνεργασία τῶν ἐκκλησιῶν σὲ πρακτικὰ θέματα, ὥσπου νὰ ἐπέλθῃ πλήρης δογματικὴ συμφωνία, ἀλλὰ ὅτι ἡ συνεργασία αὐτὴ θὰ προετοίμαζε τὸ δρόμο πρὸς μίαν τέτοια ἐπανένωση. Αὐτὴ ἡ ἀρχὴ ἀποτέλεσε μίαν ἀπὸ τὶς βασικὰς προϋποθέσεις τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως*»⁶³.

Οἱ ἐντελῶς ἀνεδαφικοὶ Οἰκουμενιστὲς στὸν ἄνωρο τῆς Ὁρθοδοξίας, πίστευαν ὅτι ἡ *Ἐγκύκλιος* αὐτὴ ἐξαπελύθη ἀπὸ τὴν συνειδητοποίησιν τῆς ἀνάγκης «*γιὰ μαρτυρία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν κόσμον καὶ ποιμαντικῆς μέριμνας γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ δεινοπαθοῦντος ἀνθρώπου*»⁶⁴. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐτέθη μίαν νέα «ἀρχὴ» μὲ «*εὐρύτητα ἀντίληψης*», σὺν τοῖς ἄλλοις, ὥστε κατὰ Γερμανὸν Στρηνόπουλον οἱ σχέσεις «*μεταξὺ τῶν μελῶν μέσα σὲ κάθε ἐκκλησία*», νὰ θεωροῦνται **σχέσεις «μελῶν ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος»**⁶⁵! Πῶς τώρα ἡ Ὁρθοδοξία, τὸ ἕνα καὶ Μοναδικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ μόνη Ἀληθὴς Ἐκκλησία, διακηρύσσεται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὡς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ «Σῶμα» μὲ τοὺς πολυ-εἰδεῖς αἰρετικούς, παραμένει γεγονός δυσεξήγητον ἢ ἀνεξήγητον. Δὲν παρέχεται ἐξήγησις καὶ μάλιστα, ὅπως θὰ ἀνεμένετο, Παραδοσιακὴ, διότι δὲν ὑπάρχει τέτοια ἐξήγησις!...

Δὲν θὰ ἦταν περιττὸ νὰ θυμίσουμε, ὅτι πρότασις τῆς ἀντορθόδοξο αὐτῆς *Ἐγκυκλίου* τοῦ 1920 ἦταν καὶ ἡ υἱοθέτησις «**ἐνιαίου ἡμερολογίου**» ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, τοῦ λεγο-

61. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, *Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν. Μία «κοινωνία» ἀμοιβαίου ἐμπλουτισμοῦ στὸ δρόμον τῶν ἀναζητήσεων*, στὸ *Ἱστορία τῆς Ὁρθοδοξίας*, τόμος 8ος: Ἡ Ὁρθοδοξία σὲ Διάλογον, ἐκδ. ROAD, ἄ.τ.χ. (πραγματικὴ κυκλοφορία: Ἀθήνα 2009), σ. 234.

62. Αὐτόθι, σ. 246.

63. Αὐτόθι, σ. 249.

64. Αὐτόθι, σ. 251.

65. Αὐτόθι, σ. 247.

μένου «**νέου**» τοιούτου, γιὰ τὸν μεταξύ τους συνειρητισμό, ὡς *καθοριστικὸ μέτρο προσεγγίσεως ἀλλήλων*. Εἶναι λοιπὸν τόσο ὀλοφάνερη ἡ *αἰτιώδης σχέσις* Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας καὶ Αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὥστε νὰ προξενῆ κατάπληξι ἢ μέχρι σήμερα ἀντιμετώπισί της, ἀκόμη καὶ ἀπὸ «ἐπαΐοντας» ἢ καὶ σφοδροὺς Ἀντι-οικουμενιστάς, ὡς ζητήματος *έντελῶς ἀδιαφόρου* πρὸς τὴν Πίστι καὶ τὴν Παράδοσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. **Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξετασθῆ μετὰ τὸ 1920 «Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα» ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι; Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξετασθῆ τὸ ζήτημα τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας ἔξω καὶ μακρὰν τοῦ ἱστορικοῦ καὶ πνευματικοῦ πλαισίου ἐμφανίσεως καὶ ἐπιβολῆς της;**

Αὕτη ἡ ἐμφανὴς «νεομανία», ἡ ὁποία στηρίζεται σὲ διάτρυτους καὶ καινοφανεῖς «νεολογισμούς», βάσει τῆς ὁποίας χαράσσεται νέα πορεία, δεικνύει ἐναργέστατα τὴν βίαιη ρῆξι τῶν Οἰκουμενιστῶν μετὰ τὴν Ἀγιοπατερικὴ Παράδοσι τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ Παράδοσις δὲν εἶναι βεβαίως «παρελθοντολογία», ἀλλὰ *νεοποίησις* τῶν πάντων διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως καὶ ἀνακαινίσεώς τους «τῆ ἅπαξ παραδοθείση τοῖς ἀγίοις πίστει»⁶⁶, ὅπως αὕτη ὁμολογεῖται καὶ βιώνεται **ἀρχαιοπαραδότως** στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὁ Προτεσταντισμός, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ πάτερωνάς του Παπισμός, γιὰ νὰ «ζήσῃ» ἐν Χριστῷ καὶ Ἐκκλησίᾳ, πρέπει νὰ «πεθάνῃ». Νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν Πατρικὸ Οἶκο καὶ νὰ λάβῃ ὕπαρξι καὶ μορφὴ ἐν Θεῷ.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνονται ἀκόμη καὶ μέχρι σήμερα οἱ ὑποστηρικτῆς τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἄρκοῦσε γι' αὐτοὺς ἡ ἀπλή «ἀναγνώρισις τῆς ὑπαρξιακῆς ταυτότητος τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν»,

ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι⁶⁷. Ἄρκοῦσε ἡ «ἀναγνώριση ὅτι ὑπάρχει ἕνας ἐκκλησιολογικὸς πλουραλισμός», ὅπως καὶ «ἄλλες ἐκκλησίες» «παράλληλα καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία», ὥστε νὰ ὀδηγηθῆ αὕτη σὲ «θέση ἐπαφῆς καὶ σχέσεων» μετὰ αὐτές⁶⁷.

63. «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν»

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ φθάσαμε στὴν ἴδρυσιν τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (ΠΣΕ) τὸ 1948 στὸ Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας: «Τὸ νεοῖδρυθὲν Συμβούλιον ἦταν κάτι τὸ καινοφανές», μᾶς πληροφορεῖ σύγχρονος ὑπερασπιστής του, «καὶ διέφερε ἀπὸ τὰ προγενέστερα οἰκουμενικὰ σώματα στὸ ὅτι ἦταν νόμω καὶ πράξει ἕνα Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶⁸. Ἡ φύσις τοῦ Συμβουλίου ὠρίσθηκε ὡς «Κοινωνία Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ», σύμφωνα καὶ μετὰ τὴν πρότασι τῆς *Ἐγκυκλίου* τοῦ 1920, ἔστω καὶ ἄνευ μυστηριακῆς κοινωνίας⁶⁸.

Τὸ «ΠΣΕ» θεωρεῖται «ὄτι ὑπάρχει γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς σημεῖο καὶ ὄργανο τὴν ἀποστολὴν καὶ δράσιν τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον»⁶⁹. Ὅμως, ἀκόμη μέχρι καὶ σήμερα ὑπάρχει ἀσάφεια καὶ ἀσυμφωνία περὶ τοῦ τί ἀκριβῶς εἶναι τὸ Συμβούλιον αὐτό, περὶ τῆς ἐννοίας τῆς «φύσεως» καὶ τῆς «βάσεως» του.

Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ ἔχουν ὁμολογήσει **τὴν ἀσυμβατότητα** Ὁρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας καὶ ἐπιδιωκομένων στόχων τοῦ «ΠΣΕ»⁷⁰, ἐφ' ὅσον ὁ βασικὸς τελικὸς στόχος του εἶναι ἡ ἀρχὴ «*Ἐνότητα μέσα στὴν διαφορετικότητα / ποικιλία*» (*Unity in Diversity*). Ἄλλωστε, οἱ προβληματισμοὶ τους περὶ τῶν προτεραιότητων τοῦ Συμβουλίου, τοῦ τρόπου λειτουργίας του, τῶν δραστηριοτήτων καὶ ἐργασιῶν του καὶ

66. Ἰούδα, 3.

67. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 310 (παραπομπὴ στὸν μητρ. Ἐφέσου Χρυσόστομο Κωνσταντινίδη).

68. Αὐτόθι, σ. 257.

69. Αὐτόθι, σ. 259.

70. Ἀναστασία Βασιλειάδου, *Ὁρθοδοξία καὶ τὸ μέλλον τοῦ πολυμεροῦς θεολογικοῦ διαλόγου*, στὸ *Ἱστορία τῆς Ὁρθοδοξίας*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 373 (παραπομπὴ σὲ δῆλωσι τοῦ π. Ἰωάννου Μέγεντορφ, Λουβαῖν 1971).

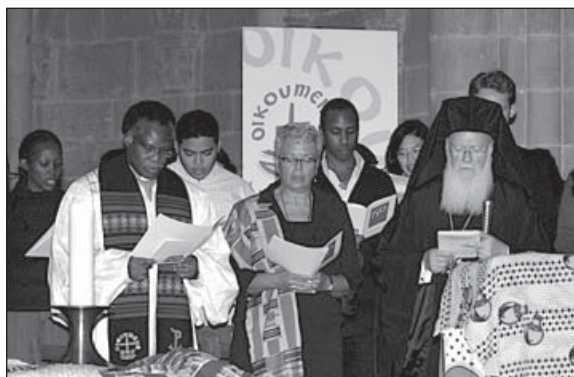

τοῦ ἐν γένει ἀλλοτρίου πνεύματος καὶ ἤθους του, εἶναι γνωστοί, παλαιοὶ καὶ διαρκεῖς. Πάρα ταῦτα, ἔχουν τόσο διαβρωθῆ ἑκκλησιολογικῶς ἀπὸ τὸν πολυχρόνιο συγχρωτισμὸ τους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἐταίρους τους, ὥστε νὰ δηλώνουν ὅτι «καμμία χριστιανικὴ ἐκκλησία δὲν μπορεῖ πλέον νὰ δράσει ἢ νὰ μιλήσει ἢ ἀκόμη καὶ νὰ σκεφτεῖ καὶ νὰ διαλεχθεῖ, τολμῶ ἐπίσης νὰ πῶ καὶ νὰ ἀποφασίσει, σὲ ἀπομόνωση»⁷¹, ἢ ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῆ «τὸ σύνδρομο τοῦ μοναδικοῦ δρόμου»⁷²!...

64. Ὑπεράσπις τοῦ «ΠΣΕ» ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς

Εἶναι φανερό, ὅτι τὸ πρόβλημα δὲν ἔγκειται στοὺς οὕτως ἢ ἄλλως ἀνερμάτιστους ἑτεροδόξους ἐταίρους τοῦ «ΠΣΕ». Τὸ πρόβλημα ἔγκειται στοὺς θεωρουμένους ὡς ὀρθοδόξους ἐταίρους του.

Πρὸ δύο ἐτῶν, σὲ Ὁμιλία του στὴν Γενεὴ γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν 60 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συμβουλίου, ὁ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐξεθίασε τὸν «οἰκουμενικὸν ἀμπελώνα» καὶ «τὸ οἰκουμενικὸν στερέωμα» τοῦ «ΠΣΕ».

Ἐχαρκτήρισε αὐτὸ ὡς «γέφυραν» γιὰ τὴν σύνδεσι τῶν διηρημένων «ἐκκλησιῶν» καὶ ὡς «διεκκλησιαστικὸν ὄργανισμὸν»· ἀνεφέρθη ἐκτεταμένως στὴν αἰρετικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920 τῆς ἑδρας του γιὰ δημιουργία «Κοινωνίας Ἐκκλησιῶν»· παρεδέχθη ὅτι «ἡ ἀδελφικὴ αὕτη κοινωνία [τῶν ἐκκλησιῶν] παραμένει ἀναμφιβόλως μέχρι σήμερον ἢ πλέον ἀντιπροσωπευτικὴ θεσμικὴ ἔκφρασις τῆς σχεδὸν ἑκατονταετοῦς [Οἰκουμενικῆς] Κινήσεως»· ἔθεσε ἐρωτήματα «διὰ τὴν ἐπαναδιακήρυξιν τοῦ ρόλου τοῦ Συμβουλίου... ὡς καὶ διὰ ἀνανέωσιν ἐμπιστοσύνης εἰς Αὐτό»· ἐβεβαίωσε ὅτι «αἱ Ἐκκλησίαι δίδουν μαρτυρίαν περὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐντὸς διαφορετικῶν πλαισίων» καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ οἱ ἀποκλίνουσες ἀπόψεις τους σὲ θέματα ἠθικῆς δὲν εἶναι ἀπαραίτητα ἀνυπερέβλητες (!)· τέλος δέ, ἐζήτησε τὴν μὴ ἀποθάρρυνσι ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα θέτουν «φραγμὸν εἰς τὴν πορείαν ἡμῶν»⁷³.

Στὴν δὲ «Ἀπάντησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ “Ἐπόμημα περὶ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν” τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους»⁷⁴ τῆς 15.1.2009, παραδόξως ἀποσιωπᾶται πλήρως ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, περὶ

71. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 306 (παραπομπὴ στὸν μητρ. Περγάμου Ἰωάννη Ζηζιούλα).

72. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 306 (παραπομπὴ στὸν καθηγητὴ Ἰωάννη Πέτρου).

73. «Ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξηκοστῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, Καθεδρικός Ναὸς Ἁγίου Πέτρου, Γενεὴ, 17.2.2008», περιοδ. «Θεοδρομία», Ι, 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2008, σ. 144-153.

τῆς ὁποίας τόση πατριαρχική καύχησις ἐγείρεται σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι, ὡσὰν νὰ μὴ ὑπῆρξε καὶ νὰ μὴ ἀποτέλεσε τὴν **αἰτία** συμμετοχῆς τῶν ὀρθοδόξων στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι! Ἄντι δὲ νὰ ὑπάρξη μία πειστικὴ ἀπολογία περὶ τοῦ **ἴθρου** συμμετοχῆς τῶν ὀρθοδόξων στὸ «ΠΣΕ», παρατίθενται παλαιὰ καὶ πρόσφατα κείμενα ὀρθοδόξων διασκέψεων, δηλώσεων ἢ τοποθετήσεων μὲ θέσεις καὶ ἀντιρρήσεις ἔναντι τοῦ Συμβουλίου. Τὰ κείμενα ὁμῶς αὐτὰ ἐνώπιον τῆς ἰδίας τῆς πραγματικότητος συμμετοχῆς στὸ «ΠΣΕ» καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, καθίστανται ἢ ἀπλῶς θεωρητικὲς δηλώσεις-εὐχῆς ἐπιθυμητῆς-ιδεατῆς καταστάσεως ἢ διαψεύδονται οἰκτρῶς. Πάρα ταῦτα, παρέχουν ἓνα ἰσχυρὸ ἄλλοθι στὶς περιπτώσεις ἀνάγκης ἀντιμετωπίσεως ἐνδο-ὀρθοδόξου κριτικῆς. Ἐπίσης, δηλώνεται ρητῶς, ὅτι ἡ μὴ συμμετοχὴ στὸ «ΠΣΕ» θεωρεῖται **«ὑπόθεσις ἀδιανόητος»!** Τί ἀπήντησαν οἱ Ἁγιορεῖται ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ ἀμετανοήτου ἐμπαιγμοῦ εἶναι ἀγνωστον...

Ἐπ' αὐτῶν ἔχουμε νὰ καταθέσουμε ταπεινῶς τὰ ἐξῆς: Οἱ γνώμες ὁποιουδήποτε πατριάρχου, ἐπισκόπου, κληρικοῦ, θεολόγου καὶ παντὸς ἐτέρου ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων, τίθενται ὑπὸ τὸ **δοκιμαστήριον** τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς Πατερικῆς διδασκαλίας καὶ γενικώτερα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καὶ δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ καμμία ἀπολύτως νέα ἄποψις καὶ πρακτικὴ, ἢ ὁποία δὲν στηρίζεται στὴν ἐκπεφρασμένη διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων ἢ ποῦ δὲν εὐρίσκεται τοῦλάχιστον ἐντὸς τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρχῶν τους. Ὅπως συνοψίζει ἄριστα ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, **λόγος ποῦ δὲν εἶναι Πατερικός, εἶναι αἰρετικός**⁷⁴! Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν αὐτὴν οἱ νεόκοπες νεολογίαι καὶ κενολογίαι τῶν πατριαρχικῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖες μάλιστα ἴσως νὰ ἔλαβαν καὶ τὴν δῆθεν κάλυψι συγχρόνων πανορθοδόξων διασκέψεων, εἶναι ὁμῶς παν-

τελῶς ἀνέριστοι Πατερικὰ καὶ Παραδοσιακά, ἐλέγχονται ὡς **αἰρετικὲς** καὶ οἱ ὑποστηρίζοντες αὐτὲς κηρύσσονται ὡς **κακόδοξοι**.

65. Κριτικὴ περὶ τῆς δῆθεν ὀρθοδόξου μαρτυρίας στὸ «ΠΣΕ»

Ἄπο ὅσα παραθέτουν διὰ μακρῶν οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ «ΠΣΕ» στὸν χῶρον τῆς ἐν Καινοτομίᾳ ὀρθοδοξίας, γιὰ νὰ ἀποδείξουν ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου ἔχουν οὐσιαστικὴ καὶ αἰσθητὴ μαρτυρία καὶ συνεισφορὰ στὴν λειτουργία του, καθὼς καὶ στὶς διαβουλεύσεις του, μὲ ἐμφανῆ ἐπηρεασμὸ θεολογικὸ, λειτουργικὸ, διακονικὸ κλπ. στὶς διαφορὰς ἐνότητές του, δυνάμεθα κριτικῶς νὰ παρατηρήσουμε τὰ ἐξῆς:

Ὅντως, ὑπάρχει μία διεργασία ἐντὸς τοῦ «ΠΣΕ», κάποτε φιλότιμη, ἐργώδης καὶ κοπιώδης, γιὰ ἓναν ὀρθόδοξο προσανατολισμὸ σὲ κάποιες περιοχές του. Οἱ προσπάθειαι ὁμῶς αὐτὲς εἶναι **μετέωρες** καὶ **ἀπέλπιδες** ἔναντι αὐτῆς ταύτης τῆς πνευματικῆς πραγματικότητος τοῦ «ΠΣΕ» ὡς Ὀργάνου καὶ τῶν ἑτεροδόξων μελῶν του.

Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει **κοινὴ πίστις** καὶ τοῦτο δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτευχθῆ θεσμικὰ ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπίσης δὲν ὑπάρχει **κοινὴ εὐχαριστιακὴ/λειτουργικὴ ζωὴ** καὶ δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ **ὄντολογικὰ ἓνα πνευματικὸ Σῶμα** μὲ τὸ Συμβούλιο καὶ μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἢ ἐμβάθυνσις στὴν Καθολικότητα, Συνοδικότητα, Λειτουργία, Εὐχαριστία, Διακονία, Οἰκολογία κλπ. ἀπὸ κοινοῦ μαζί τους, γιὰ νὰ τοὺς προσφέρουν βοηθητικὸ ὑλικὸ πρὸς διδασχῆ, ἐμπλουτισμὸ ἢ καὶ μικρὸ ἢ μεγάλο ἐπηρεασμὸ, εἶναι **ἀθεμελίωτη** καὶ **καταδικασμένη σὲ ἀποτυχία**. Διότι δημιουργεῖ τὴν ψευδαίσθησι ὅτι γίνεται πρόοδος σὲ θεολογικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο, ἐνῶ τὸ «ΠΣΕ» δὲν ἀποτελεῖ ἐγγενῶς τὸ θεόθεν ἀποκαλυφθὲν καὶ δοθὲν πλαίσιο καλλιιεργείας καὶ βιώσεως ὄλων τῶν

74. Περιοδ. «Θεοδρομία», ΙΑ, 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2009, σ. 63-74. Τὸ «Ἐπόμνημα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος» βλ. περιοδ. «Θεοδρομία», Ι, 2/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2008, σ. 207-272.

75. Βλ. Χαράλαμπος Σωτηροπούλου, ἔνθ' ἄνωθ', σ. 15-16, ὅπου καὶ οἱ παραπομπὲς σὲ κείμενα τοῦ Ἁγίου Μαξίμου.

ἀνωτέρω Ὁρθοδόξων Ἀρχῶν καὶ Ὁρων.

Ὅλα αὐτὰ προσφέρονται καὶ ἀπευθύνονται στοὺς ἑτεροδόξους ὡς σύνολο, ἐν τῷ Συμβουλίῳ, καὶ ὄχι μεμονωμένα ὡς ὁμολογίες ἢ πρόσωπα. Ὅμως τὸ Συμβούλιο, ἔστω καὶ ἂν θεωρητικὰ τὸ ἀπορρίπτει, τίθεται ὑπεράνω πάντων καὶ διαθέτει μία *de facto* δική του ἐκκλησιαστικὴ ὑπόστασι, ἔκφρασι καὶ δρᾶσι. Ὅποτε, μία ὀρθόδοξη συνεισφορά σὲ ποιούς τελικὰ ἀπευθύνεται καὶ ἀποβλέπει; Στὸ Συμβούλιο ὡς σύνολο, τὸ ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι δὲν διαθέτει ὑπερεκκλησιαστικὸ χαρακτήρα ἢ στίς ἐπὶ μέρους ὁμολογίες καὶ στοὺς ὁπαδοὺς τους;

Ὅμως, καὶ συνολικῶς καὶ μεμονωμένως, ὑπάρχει ἀπλῶς μία διάθεσις πιθανοῦς **ἐμπλουτισμοῦ** ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους, ἀλλὰ σαφῶς **ὄχι μεταστροφῆς** στὴν Ὁρθοδοξία, ὡς Πλήρωμα Ἀληθείας, Πίστεως καὶ Ζωῆς. Τοῦτο ἔχει ὑπεραποδειχθῆ ἔδῳ καὶ 60 ἔτη! Εἶναι λοιπὸν πιθανὸν νὰ ὑπάρχη ἀπὸ μέρους τοῦ «ΠΣΕ» ἢ τῶν ἑτεροδόξων μελῶν του μία **ἐκλεκτικὴ υἱοθέτησις** κάποιων ὄψεων ἢ μορφῶν τῆς Ἀληθείας, **οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπενεργήσουν καὶ νὰ λειτουργήσουν ἀποκομμένες ἀπὸ τὸ ὀργανικὸ σύνολό τους, ἐντὸς ἀνθρωπογενῶν ὁρίων ἀναμεμιγμένων μετὰ τόσα λάθη καὶ ψεῦδη!**

Ἀκόμη καὶ ἂν ὑποθετικῶς οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ δὲν ὑφίσταντο κανένα ἄλλο θλιβερὸ ἐπακόλουθο ἀπὸ τὴν μακροχρόνια συμμετοχὴ τους στὸ «ΠΣΕ», οὐσιαστικὰ **ματαιοπονοῦν** κοπιᾶζοντες σὲ ἀλλότριον χῶρο, στὸν «οἰκουμενικὸ ἀμπελῶνα» καὶ στὸ «οἰκουμενικὸ στερέωμα»,

ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὴν πρόκλησι μιᾶς ἐπιφανειακῆς ἐφορείας χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης, συνδιακονίας, ἀλληλοβοηθείας, συμπροβληματισμοῦ, συμπροσευχῆς καὶ ἐν γένει «συλλειτουργίας». Ἦδη ὅμως ὅλα αὐτὰ συνιστοῦν τὴν αἴρεσι τῆς «κοινῆς διακονίας» καὶ τῆς συγκρητιστικῆς συνοδοιπορίας ἐν παντί!

Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ δεσμεύτηκαν ἀκρίτως σὲ μία **ἀβέβαιη** καὶ **ρευστὴ** περιπέτεια, γεμάτη **καινοφανεῖς πειραματισμούς**· καὶ τόσο αὐτὴ τοὺς περιέπλεξε, ὥστε νὰ μὴ διανοοῦνται τοὺς ἑαυτοὺς των ἄνευ αὐτῆς. Καὶ τοῦτο, διότι ἐξ ἀρχῆς ἔθεσαν ὡς βάσι τῆς προσπάθειας τους τὴν πίστι, ὅτι εἶναι «**σύσσωμοι**» (βλ. *Ἐγκύκλιον* τοῦ 1920) μετὰ ὅλο τὸ ἄθροισμα τῶν ἑτεροδόξων καὶ ὅτι τὸ νὰ ἀνήκουν στὸ «ΠΣΕ» εἶναι «**πλέον περιεκτικόν**» ἀπὸ τὸ νὰ ἀνήκουν στὴν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία τους (βλ. «*Δήλωσι* Τορόντο» τοῦ 1950). Ἡ ἀποψις ὅμως αὐτὴ καὶ αὐθαίρετη εἶναι, καὶ ἀθεμελίωτη εἶναι, καὶ προδοτικὴ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀδιέξοδη εἶναι. Διότι **δὲν ἰσχύει πραγματικὰ καὶ ἐμπειρικὰ**. Εἶναι ἓνα ψεῦδος!

86. Συνέχεια τῆς Κριτικῆς: τὸ «ἄλας» γίνεται «ἄναλον»

Ὁ προβληματισμὸς ὅμως εἶναι βαθύτερος. Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ συμμετέχοντες στὸ ἔργο τοῦ «ΠΣΕ», ἐδήλωσαν ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὅτι δὲν παρίστανται μετὰ **κριτικὴν διάθεσιν**⁷⁶, ἀλλὰ γὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐταίρους των νὰ ἰδοῦν τὴν πλήρη ἀλήθεια, τὴν ὁποία οἱ ἴδιοι κατέχουν. Ἐγείρονται ὅμως δύο σοβαρὰ προβλήματα:

Πρῶτον, ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενι-

76. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 273-274.

Βλ. ἐπίσης, σ. 309: «Οἱ ὀρθόδοξοι πιστεύουν ὅτι συνιστοῦν τὴν μίαν ἀληθινὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ δὲν προβάλλουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς κριτὴν τῆς ἐκκλησιαστικότητος ἢ μὴ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων. Αὐτὸ ἐκφράζεται μετὰ τὴν παρακάτω ἀρχὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας: "Γνωρίζουμε ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, δὲν ἔχουμε ὅμως τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐκφέρουμε κρίσιν καὶ νὰ ποῦμε ποῦ δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία"».

Ἐπίσης, ἡ ὀρθόδοξη ἀντιπροσωπία στὴν Β' Γενικὴ Συνέλευσι τοῦ «ΠΣΕ» στὸ Ἐθαστον (1954) ἐδήλωσε χαρακτηριστικὰ: «Δὲν προτιθέμεθα νὰ κρίνουμε ἢ νὰ ἐπικρίνουμε ἄλλες ἐκκλησίες ἢ ἑτεροδόξους ὁμολογίες, ἀλλὰ ἤλθαμε νὰ τίς βοηθήσουμε νὰ δοῦν τὴν ἀλήθειαν, νὰ διαφωτίσουμε τίς σκέψεις τους μετὰ ἀδελφικὸν τρόπον, πληροφορώντας τες γὰρ τὴν διδασκαλίαν τῆς μίας, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν διαφύλαξε ἀναλλοίωτη ἡ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν» (Αὐτόθι, σ. 310).

σταὶ ἐκτίθενται σὲ ἐπιρρασμό ἐκ μέρους τῶν ἑτεροδόξων, ἐφ' ὅσον ἢ σχέσι τους εἶναι **ἀμφίδρομη**. Οἱ ἑτερόδοξοι ἄλλωστε συνεχίζουν χωρὶς φραγμὸν τὴν νεωτεριστικὴν πορεία καὶ ἀπομακρύνονται ἀκόμη περισσότερο καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κάπως παραδοσιακὴν μορφήν πίστεως καὶ ἤθους ποῦ ἴσως διακρατοῦσαν μέχρι πρό τινας. Ἡ δυναμικὴ τῆς ἀποστατικῆς ἀλλοτριώσεως τους εἶναι τόσο ραγδαία καὶ ἐμφανὴς (συγκρητιστικὴ ἀνάμειξι χριστιανισμοῦ μὲ πρωτογενεῖς μορφές πολιτισμοῦ καὶ θρησκείας, χρῆσις ἀφυλλῆς γλώσσας, ἀνεξέλεγκτη εἰσοδοχὴ νέων μελῶν, τριτοκοσμικὲς θεολογίαι πολιτικοῦ περιεχομένου, φεμινισμός, γυναικεία ἱερωσύνη, ἐλαφρὰ ἠθικὴ, ἐπευλόγησις σεξουαλικῶν ἰδιαιτεροτήτων καὶ διαστροφῶν, δικαιολόγησις ἢ ἀνοχὴ τῶν ἐκτρώσεων κλπ.) καὶ ἡ μεταφορὰ αὐτῆς τῆς ἀλλοτριώσεως ἐντὸς τοῦ «ΠΣΕ» (εἶναι) τόσο ἐντονη, ὥστε οἱ ὀρθόδοξοι νὰ εὐρίσκωνται σὲ συνεχῆ ἐπιφυλακὴν, ἀμηχανία, διαμαρτυρία καὶ ἀπογοήτευσιν, διαπιστώνοντες ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ θεωρουμένη ὡς πενιχρὴ ἐπιτυχία τους σὲ κάποιους τομεῖς, νὰ ἐξανεμίζεται ἀπὸ τὴν πρακτικὴν τῶν ἐταίρων τους⁷⁷.

Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τίθεται ὀξεῶς τὸ **δεύτερο** πρόβλημα. Ἡ Ἐκκλησία ὡς «στῦλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας»⁷⁸, δρᾷ στὸν κόσμον Εὐαγγελικὰ καὶ Λυτρωτικὰ, δηλαδὴ ὄχι μόνον ἀγαπητικὰ, ἀλλὰ καὶ ἐλεγκτικὰ, ὁμολογιακὰ καὶ κριτικὰ, μὲ ἀποτέλεσμα ἢ νὰ μεταστρέφῃ ἢ νὰ διώκεται. Ἡ **Προφητικὴ** παρουσία καὶ δυναμικὴ Τῆς στὸν κόσμον, τὴν φέρει σὲ μία κατάστασιν ἀσυμβατότητος καὶ ἀσυμβιβαστοῦ μαζί του. Ἄν αὐτὸ ἀπωλεσθῆ, θὰ σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχασε τὴν **ποιότητα** τῆς ἀποστολῆς Τῆς καὶ ὅτι τὰ μέλη Τῆς καὶ οἱ ἐκπρόσωποί Τῆς **ἐκκοσμικεύθηκαν**.

Ἐπομένως, ἡ παρουσία τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἐντὸς τοῦ «ΠΣΕ», κρινομένη ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά Τῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ θρυλούμενη «μαρτυρία» Τῆς δὲν συνάδει μὲ τὴν ζωὴ καὶ ἀποστολὴν Τῆς.

Ἄλλωστε, ἐφ' ὅσον ἡ φύσις τοῦ «ΠΣΕ» δὲν ἔχει ἀποσαφηνισθῆ ἐπαρκῶς μέχρι σήμερον [ἀπὸ τὴν πλευρὰ τὴν ἰδικὴν του], ἡ παρουσία καὶ ἡ δρᾶσις τῶν ὀρθοδόξων ἐντὸς αὐτοῦ εἶναι οὐσιαστικὰ **ἀδιευκρίνιστη**. Ὑπάρχει σαφὴς ἀβεβαιότης περὶ τοῦ πῶς δύναται ἡ Ὀρθοδοξία νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν σωτήρια ἀποστολὴν Τῆς ἐντὸς ἐνὸς Διομολογιακοῦ Ὁργανισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι οὔτε κόσμος, οὔτε ἐκκλησία. Τὰ πενιχρὰ ἀποτελέσματα τῆς δῆθεν μαρτυρίας Τῆς στὸν κόσμον τῶν ἑτεροδόξων, δύνανται ἀρὰ γε νὰ θεωρηθοῦν ὡς ὄντως **ἀποστολική, προφητικὴ καὶ χαρισματικὴ** παρουσία καὶ δρᾶσις; Βεβαίως καὶ ὄχι! Ἄν δὲ συνυπολογισθῆ ἡ διάβρωσις αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τὸν μακροχρόνιον συγχρωτισμὸν τους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἐντὸς ἐνὸς θεσμικοῦ πλαισίου λειτουργίας καὶ δράσεως, ποῦ κάθε ἄλλο παρὰ ἐγγυᾶται μία ἀνεμπόδιση καὶ ἀδέσμευτη Ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις, τότε πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε τὴν πικρὴ ἀλήθεια, ὅτι τὸ «ἄλας» ἐγίνετο ἢ ἔστω γίνεται **«ἄναλον»**⁷⁹!... Ὁμως, ἔως πότε;

67. Ἡ Παπικὴ θεώρησις τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν

Ἐν συνεχείᾳ, θὰ περάσουμε σὲ ἓνα ἄλλο μεγάλο κεφάλαιον τοῦ συγχρόνου Οἰκουμενισμοῦ. ἔχουμε ἤδη ἀνεφερθῆ σὲ ἄλλη Ὀμιλία μας⁸⁰ στὸν διεξαγόμενον ἀπὸ τοῦ 1980 Διάλογον Ὀρθο-

77. Βλ. πρόσφατη διαπίστωσι τοῦ Οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου Μόσχας Κυρίλλου, ὅτι ἡ ἀνάδειξις στὴν ἡγεσίαν τῆς «Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Γερμανίας» μίας γυναίκας «ἐπισκόπου», ἀπέδειξε περὶτρανα ὅτι ὁ πεντηκονταετῆς διμερὴς διάλογος μεταξὺ τους δὲν ἀπέφερε οὐσιαστικὰ ἀπολύτως τίποτε! («Primate of the Russian Orthodox Church: Many Protestant communities do not even try to really preach Christian values in secular society but rather prefer to adapt to its standards», 02-02-2010, <http://www.mospat.ru/en/2010/02/02/news12461/>).

78. Α΄ Τιμ. γ΄ 15.

79. Μάρκ. θ΄ 50.

δόξων καὶ Παπικῶν καὶ μάλιστα στὴν Ἰ΄ Συνάντησι τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου στὴν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2007. Ὑποστηρίξαμε βασιμῶς, ὅτι οἱ Λατῖνοι προωθοῦν προγραμματισμένα τὸ σχέδιο τοῦ «Ρωμαϊκοῦ Οἰκουμενισμοῦ» τους, γιὰ τὴν ἐπίτευξι ἐνώσεως *οὐνιτικοῦ τύπου* μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους.

Ἡ Β΄ Βατικανὴ Σύνοδος καὶ ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ προηγουμένου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β΄ «Ἴνα πάντες ἔν ὧσιν» διακηρύσσουν σαφῶς, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μία καὶ μοναδική, *ἐνυπάρχει* στὴν δική τους «Καθολικὴ Ἐκκλησία», μὲ τὴν ἔννοια ὅτι εἶναι παρούσα καὶ φανερῶνεται σὲ αὐτήν. Στὸ μέτρο δὲ πού τὰ στοιχεῖα ἀγιότητος καὶ ἀληθείας εὐρίσκονται καὶ στὶς ἄλλες χριστιανικὲς κοινότητες, ἡ μοναδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατέχει ἐντὸς αὐτῶν ἐνεργὸ παρουσία. Ἡ «**νέα ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας**» κατὰ τοὺς Παπικούς συνίσταται ἀπὸ μία «**Κοινωνία Ἐκκλησιῶν**», στὴν ὁποία ἀνήκουν κατὰ κάποιον τρόπο ὅλες οἱ «Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες», οἱ δὲ σχέσεις μεταξὺ τους προσδιορίζονται ὡς σχέσεις «**Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν**». Αὐτὸ ἰσχύει ἰδίως γιὰ τὶς Ἀνατολικὲς Ἐκκλησίες καὶ μάλιστα τὴν Ὁρθόδοξη. Αὐτὴ ἡ περισσότερη ἢ λιγότερη «κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν μεταξὺ τους» τοὺς δίδει τὴν δυνατότητα νὰ βαδίσουν τὴν πορεία τῆς ἀναζητήσεως τῆς ἐνότητός τους, ἐνῶ ἡ ἰδέα τῆς «προσαρτήσεως», κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν «Οὐνιτικῶν Ἐκκλησιῶν» φαίνεται νὰ ἐγκαταλείπεται, χωρὶς ὅμως νὰ καταργοῦνται οἱ «Οὐνιτικὲς Ἐκκλησίες», οἱ ὁποῖες καλοῦνται νὰ συνεχίσουν νὰ ὑπάρχουν ἐλεύθερα καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ τὸ ποίμνιό τους⁸¹.

Ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, κατὰ τοὺς Παπικούς πάντοτε, ἀποσκοπεῖ στὴν ἀπὸ κοινοῦ αὔξει καὶ ἀνάπτυξι στὴν πίστι, ἐνῶ γίνεται λόγος γιὰ νόμιμη

καὶ θεμιτὴ διαφορὰ μὴ ἀντίθετη στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας⁸². Σπουδαία ἐρμηνευτικὴ ἀρχὴ γι' αὐτοὺς εἶναι ἐκείνη τῆς διακρίσεως μεταξὺ παρακαταθήκης τῆς πίστεως καὶ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο αὐτὴ ἀπαγγέλληκε. Ἡ κατανόησις τῆς παρακαταθήκης τῆς πίστεως ἐπιδέχεται, κατ' αὐτοὺς, προόδου μὲ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. **Ἔτσι, διαφορετικὲς διατυπώσεις δὲν εἶναι ἀναγκαστικὰ ἀντιφατικὲς, ἀλλὰ συχνὰ συμπληρωματικὲς.** Οἱ πολεμικὲς ὁμως διενέξεις μετέβαλαν σὲ ἀσυμβίβαστες ἀπόψεις ὅ,τι στὴν πράξι ἦταν δύο ὄψεις πού ἀπέβλεπαν στὸ νὰ ἐξιχνιάσουν τὴν ἴδια πραγματικότητα, ἀλλὰ ἀπὸ διαφορετικὲς ὀπτικὲς γωνίες⁸³. Ἡ οἰκουμενικὴ προσπάθεια ἀποβλέπει στὸν «ἐμπλουτισμὸ τῶν Ἐκκλησιῶν», διότι ἡ προοδευτικὴ ἀπομάκρυνσις «τὶς στέρησε ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῶν ἀμοιβαίων δῶρων καὶ βοηθημάτων»⁸⁴.

Στὸ πλαίσιο δὲ τοῦτο, τοποθετεῖται τὸ θέμα τοῦ λεγομένου **Πρωτείου τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης**. Αὐτὸ πού κατὰ τοὺς Λατίνους ὑπῆρξε αἰτία χωρισμοῦ, μπορεῖ πλέον νὰ ἀποτελέσῃ τὸ «**ἰδιαίτερο χάρισμα τὸ ὁποῖο ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία προσφέρει στὶς ἄλλες Ἐκκλησίες: τὴν ὁρατὴ διακονία τῆς ἐνότητος**». Αὐτὴ ἡ διακονία ἀναποκρίνεται, κατ' αὐτοὺς, **στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ** γιὰ τὴν δομὴ τῆς Ἐκκλησίας του. Γι' αὐτό, **δὲν δύνανται οἱ ἄλλες «Ἐκκλησίες» νὰ ἀρνηθοῦν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα**, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐξετάσουν ἀπὸ κοινοῦ κατὰ πόσον βασιζέται στὴν Καινὴ Διαθήκη ἢ ὅτι δὲν εὐρίσκεται τούλάχιστον σὲ ἀντίθεσι πρὸς αὐτήν. Οἱ Παπικοὶ τονίζουν μὲ ἔμφασι, ὅτι **πρέπει νὰ γίνῃ «ἀντιληπτὸ ἀπὸ ὅλους, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ μιὰν αὐθαίρετη θέλησι ἐξουσίας, ἀλλὰ γιὰ μιὰ βαθειὰ πεποίθησι πίστεως**». Αὐτὴ ἡ διακονία ἔλαβε κατὰ τὴν

80. Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος, *Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπατικὲς Δηλώσεις*, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2008, στὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἔνστασις καὶ Μαρτυρία», περ. Γ΄, ἀριθ. 2/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2008, σ. 17-39.

81. Γιάννης Σπιτέρης, *Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ ἄλλες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες*, στὸ *Ὁ Καθολικισμὸς*, ἐπιμ. Θεόδ. Κοντίδης, ἐκδ. Ἑλληνικὰ Γράμματα, Ἀθήνα 2000, σ. 245-247.

82. Αὐτόθι, σ. 248.

83. Αὐτόθι, σ. 249-250.

84. Αὐτόθι, σ. 250-251.

διάρκεια τῶν αἰώνων διαφορετικὲς μορφές καὶ «μπορεῖ στὸ μέλλον νὰ λάβει μία νέα ὄψη ποὺ νὰ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ τὶς ἀπαιτήσεις, τὶς ἀξίες καὶ τὶς παραδόσεις τῶν ὑπολοίπων Ἐκκλησιῶν. **Αὐτὸ ὅμως δὲ σημαίνει ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν οὐσία τῆς διδασκαλίας τῆς Α΄ καὶ Β΄ Βατικανῆς Συνόδου**»⁸⁵!...

68. Ἡ ὀρθόδοξη Οἰκουμενιστικὴ ἀνταπόκρισις στὸν Παπικὸ Οἰκουμενισμό

Ἄν ἐπιμείναμε στὴν ἔκθεσι τῶν Παπικῶν θέσεων, ἦταν γιὰ νὰ κατανοήσουμε καὶ νὰ ἀποδείξουμε, ὅτι ὁ σύγχρονος Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν κινεῖται ξεκάθαρα ἐντὸς τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλαισίου τῶν Παπικῶν θέσεων καὶ ἐξελισσεται πρὸς τὸν ἐπιθυμητὸ γι' αὐτοὺς σκοπὸ. Παράλληλα, γιὰ νὰ καταδείξουμε ὅτι καμμία σχέση δὲν ἔχει ὁ Διάλογος αὐτὸς μὲ τὴν Παραδοσιακὴ Ἀγιοπατερικὴ θεώρησι καὶ στάσι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως τὴν παρακολουθήσαμε στὴν ἔκθεσι τῶν ἀπόψεων τοῦ Ἁγίου Συμεὼν Θεσσαλονίκης.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ, εἶναι ἀπόλυτα κατανοητὴ καὶ ἀναμενόμενη ἡ *πόλωσις*, ἡ ὁποία παρατηρεῖται στὶς ἡμέρες μας, μεταξύ ὑποστηρικτῶν καὶ πολεμίων τοῦ Διαλόγου τούτου.

Οἱ Παπικοί, διακηρύσσουν ἀπερίφραστα σὲ κάθε εὐκαιρία, διὰ τοῦ Καρδινάλιου Κάσπερ, Συμπροέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ὅτι **«πρέπει νὰ βρεθῆ ἓνας νέος τύπος πρωτείου γιὰ τὶς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες»**⁸⁶, ἢ ὅτι *ἐνότητα σημαίνει διατήρησι τῆς διαφορετικότητος, ἐπανασύστασι κοινωνίας, πνευματικὸ ἐμπλουτισμὸ καὶ ἀνταλλαγὴ θείων δωρημάτων*⁸⁷.

Οἱ Οἰκουμενιστὰὶ ἐπίσης, στὸν χῶρο τῆς ἐν Καινοτομίᾳ ὀρθοδοξίας, διακηρύσσουν ἀπροκάλυπτα τὴν διευρημένη οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία τους, τὴν ἄμεσα συμβατὴ μὲ τὶς Παπικὲς θεωρίες.

Ὁ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Βαρθολομαῖος, σὲ ἓνα χαρακτηριστικὸ κείμενό του, ἀπευθυνόμενος πρὸς παπικούς ἐπισκόπους στὴν Κωνσταντινούπολι πρὸ ἔτους, ἀναφέρθηκε στὶς **«Ἀδελφὲς Ἐκκλησίες»** Παλαιᾶς καὶ Νέας Ρώμης, σὲ **«ἀδελφοὺς Ἱεράρχεις»**, σὲ **«μοναδικὲς συναντήσεις»** ὅχι ἀπλῶς **«ἱστορικὲς, ἀλλὰ ἱερές, ἐφ' ὅσον ἀποκαθιστοῦν θεραπευτικὰ τὴν διεσπασμένη Ἐκκλησία»**, σὲ **«κοινὲς διακηρύξεις»** ἐπὶ φλεγόντων ζητημάτων, τὶς ὁποῖες **«τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖ... ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας»**⁸⁸.

Ὁ πατριαρχικὸς λόγος, μὲ τὶς ἐντελῶς ἀντορθόδοξες νέες ἐκκλησιολογικὲς θεωρίες, εἶναι

85. Αυτόθι, σ. 251. Οἱ Παπικοὶ θεθαίως διατηροῦν ἀδιάσειστη τὴν αἵρετικὴ ἐμμονή τους περὶ τοῦ Πρωτείου, παρὰ τὰ Οἰκουμενικὰ ἀνοίγματα, ὅπως ἄλλωστε ἐκφράσθηκε αὐτὴ σχετικὰ πρόσφατα καὶ σὲ κείμενο περὶ τοῦ δόγματος τῆς Ἐκκλησίας (29.6.2007) τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄. Ἐκεῖ ὁ Πάπας ἰσχυρίσθηκε ὅτι ἡ μία, ἀγία... Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου **«ὑφίσταται στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία διοικεῖται ἀπὸ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου καὶ τοὺς Ἐπισκόπους σὲ κοινωνία μαζί του»**. Οἱ «Ἀνατολικὲς Ἐκκλησίες» (Ὁρθόδοξες), οἱ ὁποῖες δὲν εὐρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ τὴν **«Καθολικὴ Ἐκκλησία»** **«ἡ ὀρατὴ κεφαλὴ τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης καὶ διάδοχος τοῦ Πέτρου»**, **«στεροῦνται κάτι»**, εἶναι δηλαδὴ **«ἐλλειμματικὲς»** (βλ. π. Δημ. Μπαθρέλλος, *ἐνθ' ἀνωτ.*, σελ. 412-413, ὑπόσημ. 212). Ὅπως φαίνεται, κατὰ τοὺς Παπικούς, ὁ στόχος τοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους εἶναι νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς **«μὴ ἐλλειμματικούς»**, διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως μιᾶς ἀποδεκτῆς γι' αὐτοὺς μορφῆς Πρωτείου. Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν, ἔχει ὀρθὰ καταγγελθῆ ὁ Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν ὡς **«Θέατρο τοῦ Παραλόγου»** (ὁμότ. καθ. Ἰωάννης Κορναράκης).
86. Βλ. Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου, *Ἡ πορεία τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου μὲ βάση τὴν ὀρθόδοξη πατερικὴ διδασκαλία καὶ τὴν δογματικὴ ἐκκλησιολογικὴ συνείδησι*, στὸ *Ἐν Συνειδήσει* (ἐκτακτὴ ἔκδοσι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλου Μετεώρου), Ἁγία Μετέωρα, Ἰούλιος 2009, σ. 25.
87. Αυτόθι, σ. 26. Πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν, τὸν περασμένο Νοέμβριο, ὁ Καρδινάλιος Κάσπερ ἐδήλωσε χαρακτηριστικὰ κατὰ τὴν διάρκειά του ταξιδίου του στὴν Λευκορωσία: **«Δὲν θέλουμε καὶ δὲν μπορούμε νὰ διαγράψουμε τὶς διαφορὲς, ἀλλὰ γιὰ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανούς, ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ τελικὴ ἐντολή»** (Ἰστολόγιο «Ἀκτίνες», http://aktines.blogpost.com/2009/11/walter-kasper_975.html).
88. *«Greeting by His All Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew to the Participants of the Roman Catholic Bishops' Conference of Southeastern Europe»* (7 March 2009), <http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lmg=gr&id=104381a=gr&...>

τόσο σαφῆς καὶ καθαρὸς, ὥστε νὰ περιττεύῃ κάθε ἐπεξηγήσις ἐπὶ τοῦ πραγματικοῦ νοήματός του!

Ὁ Βούλγαρος ἐπίσκοπος Κεντρικῆς Εὐρώπης Τύχων, ἐδήλωσε πρόσφατα ἐνώπιον τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄ στὴν Ρώμη τὴν ἐπιθυμία του γιὰ ἐνότητα, κοινωνία καὶ συλλειτουργία μὲ τοὺς Παπικούς. «Ὁ κόσμος», εἶπε, «δὲν κατανοεῖ τίς διαιρέσεις καὶ τίς συζητήσεις μας... ὁ θεολογικὸς διάλογος εἶναι βέβαια σημαντικὸς, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ φοβούμεθα νὰ εἰπούμε ὅτι πρέπει νὰ ἐξεύρουμε ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα τὸν τρόπο τῆς συνεργασίας... ὁ Καθολικὸς δὲν θὰ γίνῃ Ὁρθόδοξος οὔτε θὰ συμβῆ τὸ ἀντίθετο, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσεγγίσουμε τὸ Θυσιαστήριό μαζί»⁸⁹!...

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Βαρσοβίας καὶ Πολωνίας Σάββας δήλωσε πρὸ μηνὸς στὴν Γερμανία ἐνώπιον ἑτεροδόξων, ὅτι **οἱ δογματικὲς μας διαφορὲς «εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τὴν πολυμορφία τοῦ κόσμου»⁹⁰!** Ὅπως φαίνεται, ὁ Πολωνίας ξεπέρασε ἀκόμη καὶ τοὺς

Παπικούς σὲ πρωτοτυπία καὶ ἐλευθεριότητα!...

Τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας ἐξέδωσε πρὸ μηνῶν βιβλίον μὲ κείμενα τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ΄, κάτι χωρὶς προηγούμενο στὴν ἱστορία, ἐνῶ ἐκδοτικὸς οἶκος τοῦ Βατικανοῦ ἐτοιμάζει εἰς ἀνταπόδοσιν ἑκδοσί βιβλίου μὲ κείμενα τοῦ πατριάρχου Μόσχας Κυρίλλου⁹¹.

Σχετικὰ δὲ πρόσφατα, ὑψηλόβαθμοι ἀξιωματοῦχοι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἐπιβεβαίωσαν δημοσίως, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖο τους -παρὰ τὴν διακοπὴ τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας- **θεωρεῖ τὸν Παπισμὸ ὡς πραγματικὴ καὶ ἔγκυρη «Ἀδελφὴ Ἐκκλησία», μὲ μυστηριακὴ χάρι, καὶ πιστεύει ὅτι ἀνήκει ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Λατίνων στὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ^{91α}!**...

Εἰδήσεις στὸ ἴδιο μῆκος κύματος ἐκπέμπονται συχνὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου: Ρουμανία, Σερβία, Ἀλεξάνδρεια, Ἀντιόχεια, Ἰταλία, Βέλγιο, Γερμανία, Η.Π.Α. κλπ.

Ἡ σύμπλευσις μὲ τὴν Παπικὴ θεώρησι εἶναι ἀποκαλυπτικὴ καὶ ἐντυπωσιακὴ! Ὁ ἀντορθόδοξος φιλοπαπικὸς παροξυσμὸς ἔχει ἐκτιναχθῆ στὰ ὕψη!! Ὅμως, τί συμβαίνει στὴν πατρίδα μας;

69. Ἡ Ραβέννα διχάζει

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας Ἀθηνῶν Ἰερώνυμος, ἐδήλωσε σὲ παπικὴ ἐφημερίδα⁹² ὅτι τὸ ἀμφιλεγόμενον κείμενον τῆς Ραβέννας, τὸ ὁποῖο ἐκφράζει οὐσιαστικὰ τὴν Παπικὴ ἐκκλησιολογικὴ θεώρησι περὶ ἐνότητας, ἀποτελεῖ **«ἓνα θετικὸ βῆμα, τὸ ὁποῖο περιμένει τὴν συνέχεια του»,**

89. «Bulgarian Orthodox Leader Affirms Desire for Unity» (22.10.2009), <http://www.zenit.org/article-27299?|=english>.

90. Βλ. Ἰστολόγιον «Ἀκτίνες» (http://aktines.blogpost.com/2009/12/blog-post_2683.html), καὶ περιοδ. «Παρακαταθήκη», τ. 69/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2009, σ. 19.

91. «The Pope Is the First Among the Patriarchs»-news-<http://nftu.blogspot.com/2010/01/pope-is-first-among-patriarchs>.

91α. Βλ. «The primacy: a help, not a weight - interview with Metropolitan Philaret of Minsk by Gianni Valente», περιοδ. «30 Days», September 2005, No 9/Anno XVIII (<http://www.30giorni.it/us/articolo.asp?id=9356>). Καὶ «A member of the Holy Synod of the MP states the his Church recognizes Roman Catholic Mysteries», Vertograd, Newsletter No. 76, Wednesday, October 21, 2009. Τὴν δήλωσι περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῶν Παπικῶν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἔκανε ὁ τότε ἀρχιεπ. Ἰλαρίων Ἀλφέγιεφ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκπομπῆς «Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Κόσμος» τοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ «Ρωσία» τὴν 17.10.2009 (<http://vera.vesti.ru/doc.html?id=237432>).

92. Βλ. Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, ἐνθ' ἀνωτ., σ. 26 (Avenire, 15-4-2009).

ἐνῶ ἐβεβαίωσε ὅτι «οἱ ὅποιες μεμονωμένες ἀπόψεις ἢ ἀκραῖες ἀντιδράσεις δὲν ἐκφράζουν τὶς ἐπίσημες τοποθετήσεις τῆς Ἐκκλησίας». Ὁ κ. Ἰερώνυμος ἔσπευσε νὰ διαχωρίσῃ τὶς θέσεις τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἀπὸ τοὺς ἀντιδρώντας, προλαμβάνοντας τὰ γεγονότα, τὴν στιγμή μάλιστα κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει συνοδική ἐγκρισις ὄχι μόνον γιὰ τὸ Κείμενο τῆς Ραβέννας, ἀλλὰ καὶ γιὰ κανένα Κείμενο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου!...

Βέβαια, ὁ κ. Ἰερώνυμος ἔσπευσε νὰ καθυστερήσῃ τὴν κοινὴ γνώμη ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα τὸ παρελθὸν ἔτος, μετὰ τὸν σάλο ποὺ προέκυψε ἀπὸ ἀπίστευτες δηλώσεις κληρικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στὴν Θεσσαλονίκη ἐπὶ τῆς ἐνώσεως Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, ὅτι δὲν τὸν ἐξέφραζαν. Συγκεκριμένα, στὴν Ἐπιστημονικὴ Ἡμερίδα μὲ θέμα «Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ τὴν 20.5.2009, ὁ π. Παῦλος Κουμαριανὸς πρότεινε ἐρωτηματικῶς «μήπως (θὰ ἦτανε φρόνιμο) καὶ οἱ δύο Ἐκκλησίες (νὰ) ἀναγνωρίσουν... ὅτι ἀποτελοῦν δύο κακῶς χωρισμένα κομμάτια τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ; Νὰ προχωρούσαμε στὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος καὶ νὰ συνεχίζαμε τὸν διάλογο μετὰ. Θὰ ἦταν πιὸ γόνιμο. Ἄλλωστε διαφορὲς ἔχουμε καὶ μετὰ ξύ μας οἱ Ὁρθόδοξοι»⁹³!

Ἄλλος ὀρθόδοξος Καθηγητὴς εἶπε, ὅτι «θὰ πρέπει νὰ ὑπερβούμε τοὺς Πατέρες, γιὰ νὰ προχωρήσουμε στὴν ἔνωση μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς»⁹⁴! Ἡ πρότασις-ὁμολογία αὐτή, δεικνύει τὸ μέγεθος τῆς βλασφημίας: Οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὡς «ἐμπόδια», πρέπει νὰ ὑπερβαθοῦν! Διὰ τοῦ τρόπου ὅμως αὐτοῦ ἐλπίζεται νὰ ὑπάρξῃ «ἐπιτυχία»; Ὅποιος χωρίζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, ὅσες δῆθεν ἐκκλησιαστικὲς ἐνώσεις καὶ ἄν ἐπιτύχη ἐδῶ στὴν γῆ.

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς Θεολογίας στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης ὠρθοτόμησε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας στὴν Οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ Ἡμερίδα, ὡς ἐκφραστὴς τοῦ Πατερικοῦ πνεύματος καὶ φρονήματος τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀναφερόμενος κριτικὰ στὸ Κείμενο τῆς Ραβέννας, ἐξήγαγε μετὰξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς σημαντικὰ καὶ ἄκρως ἀποκαλυπτικὰ καὶ ἐνδιαφέροντα συμπεράσματα:

«Στὸ κοινὸ (αὐτὸ) Κείμενο ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία ἐπεκτείνεται καὶ ἐφαρμόζεται ἀνεπίτρεπτα καὶ στοὺς ἑτεροδόξους. Αὐτὸ γίνεται ἀπροϋπόθετα, χωρὶς δηλαδὴ νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ ὑφιστάμενες δογματικὲς διαφορὲς, πρᾶγμα ποὺ νομιμοποιεῖ ἐκκλησιολογικὰ τὴν ἑτεροδοξία καὶ τὴν ἐξισώνει μὲ τὴν Ὁρθοδοξία. Ὁ ἐκκλησιολογικὸς αὐτὸς νεωτερισμὸς διαποτίζει ὅλο τὸ κοινὸ Κείμενο καὶ ἐκβάλλει σὲ ἐπιμέρους ἐκκλησιολογικὲς παραδοξότητες, οἱ ὁποῖες ἀλλοιώνουν τὴν ἕως τῶρα αὐτοσυνειδησία τῆς Ἐκκλησίας... Τὸ κοινὸ Κείμενο φαίνεται νὰ προϋποθέτει σαφῶς ὅτι Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀνήκουν στὴ “Μία Ἐκκλησία” καὶ ὅτι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἔχουν κοινὴ μὲ μᾶς ἀποστολικὴ πίστη, παρὰ τὴν ταύτιση οὐσίας καὶ ἐνεργείας στὸ Θεό, παρὰ τὸ Filioque, παρὰ τὴν ἐσφαλμένη δογματικὴ διδασκαλία τους γιὰ τὸν κτιστὸ χαρακτήρα τῆς ἁκτιστοῦ καὶ θεοποιοῦ Χάριτος. Ὅλα τὰ παραπάνω, στὰ ὁποῖα παραμένουν σταθερὰ μέχρι σήμερα οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, ἀκυρώνουν τὴν πράξη τὸν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ὡς “κοινωνίας θεώσεως”, μὲ τὴν ὄντολογικὴ σημασία τοῦ ὄρου, (τὴν) πραγματικὴ δηλαδὴ καὶ ὄχι συμβολικὴ μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴ θεία ζωὴ... Τὸ ἐκκλησιολογικὸν χαρακτήρα χάσμα ἀνάμεσα στὶς δύο πλευρὲς εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἀγεφύρωτο. Καὶ αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἐσφαλμένη μέθοδο τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, στὴν υιοθέτηση δηλαδὴ τοῦ “ἐπὶ ἴσοις

93. Νικολάου Βασιλειάδη, Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξιας καὶ Παπισμοῦ, περιοδ. «Θεοδομία», ΙΑ, 3/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σ. 408.

94. Αὐτόθι, σ. 409.

ῥοις” διαλόγου μὲ παροῦσες τὶς διαφορὲς στὸ δόγμα... Ἡ βάση τοῦ διαλόγου, θεολογικῶς κρινόμενη, εἶναι, δυστυχῶς, **τελείως ἐσφαλμένη**. Καὶ τοῦτο, γιατί **παραμερίστηκαν θεμελιώδεις βιβλικὲς καὶ πατερικὲς προδιαγραφές-προϋποθέσεις**. Γι’ αὐτὸ καὶ ἡ **οὐσιαστικὴ ἀποτυχία** τοῦ πραγματικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου εἶναι **προδικασμένη**... Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, μὲ τὴ γνωστὴ **Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920**, ἄρχισε νὰ παραμερίζεται οὐσιαστικὰ ἡ σύσταση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς καὶ νὰ υιοθετοῦνται ἄλλες προϋποθέσεις γιὰ τὸ Θεολογικὸ Διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἔτσι, **ἐγκαινιάσθηκε μιὰ ἄλλη μὴ Πατερικὴ πορεία**, μὲ ἀναπόφευκτη συνέπεια τῶρα “νὰ πηγαίνουμε ἄλλου, χωρὶς (ἴσως) νὰ τὸ καταλαβαίνουμε”⁹⁵.

810. Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μέσα σὲ αὐτὸ τὸ κλίμα ἐντάσεως, τὸ θέρος τοῦ 2009, ἀπὸ μία ἄτυπη «Σύναξη Ὁρθοδόξων κληρικῶν καὶ μοναχῶν», στὴν ὁποία πρωταγωνιστικὸ ρόλο φαίνεται νὰ ἔχη ὁ Πρωτοπρ. π. Θεόδωρος Ζήσης, ὁ ὁποῖος διετέλεσε Καθηγητῆς Πατρολογίας στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ, ὡς καὶ σεβαστὸς καὶ ἀγαπητὸς διδάσκαλος πρὸς 20ετίας στὴν ἐν λόγῳ Σχολὴ καὶ τοῦ γράφοντος, συντάχθηκε τὸ ὀλιγοσέλιδο κείμενο «Ὁμολογία Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»⁹⁶.

Τὸ περιεκτικὸ αὐτὸ κείμενο περιλαμβάνει ἐννέα μικρὲς ἐσωτερικὲς παραγράφους καὶ κινεῖται ἐντὸς τῶν Ἀγιοπατερικῶν πλαισίων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Παραδόσεως. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ, ἔσπευσαν νὰ τὸ υπογράψουν Κληρικοί, Μοναχοί, Μοναχὲς καὶ Λαϊκοί, ἀνήκοντες στὶς λεγόμενες ἐπίσημες Ἐκκλησίες τοῦ χώρου τῆς Καινοτομίας, ἐφ’ ὅσον ἄλλωστε τὸ σκεπτικὸ τοῦ

κειμένου ἀφορᾶ αὐτοὺς, τόσο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα (καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος), ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Κύπρο καὶ τὸ ἐξωτερικὸ, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ υπογράψαντες μέχρι στιγμῆς (Φεβρ. 2010) νὰ ἔχουν φθάσει τὶς 19 χιλιάδες καὶ οἱ ὑπογραφὲς συνεχίζονται.

Στὸν «Πρόλογό» τῆς ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ διακηρύσσει, ὅτι προέβη στὴν σύνταξιν τοῦ κειμένου «ὡς ἔκφρασι τῆς καλῆς ἀνησυχίας καὶ ἀγωνίας τους γιὰ ὅσα συμβαίνουν στὸν χῶρο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀρθῶς χαρακτηρίσθηκε ὡς παναίρεση, ὡς ἡ χειρότερη αἵρεση ὄλων τῶν ἐποχῶν». Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, συντάξαντες καὶ υπογράψαντες-ὑπογράφοντες «συμμετέχουν κατὰ χρέος στὴν διαμόρφωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως γιὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐλπίζουν ὅτι τὸ σῶμα τῶν ἐπισκόπων θὰ ἀναλάβει τὶς εὐθύνες του καὶ θὰ προχωρήσει καὶ στὴν ἐπίσημη συνοδικὴ καταδίκη του».

Στὴν παράγραφο περὶ Παπισμοῦ, ἀποκηρύσσονται οἱ παλαιὲς καὶ νεώτερες πλάνες καὶ αἱρέσεις τῶν Λατίνων καὶ γίνεται εἰδικὴ ἀναφορὰ στὴν αἰρετικὴ ιδιότητα τοῦ Πάπα καὶ στὴν ἔλλειψιν Χάριτος στὰ Μυστήρια τῶν Παπικῶν, μὲ παραπομπὲς σὲ κείμενα τοῦ Ἁγίου Συμεῶν Θεσσαλονίκης.

Στὴν παράγραφο περὶ τῆς κριτικῆς στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν αἱρέσεων μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ Κ´ αἰ., γίνεται ἰδιαίτερη μνεία στὴν καινοφανῆ πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἡ ὁποία ἀναγνώρισε τὶς αἱρέσεις ὡς «ἐκκλησίες». Ἐν συνεχείᾳ δέ, ἄνοιξε ὁ δρόμος γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ κακοδοξία αὐτὴ «νομιμοποιεῖ ὅλες τὶς αἱρέσεις ὡς ἐκκλησίες καὶ προσβάλλει τὸ δόγμα τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀναπτύχθηκε πλέον, διδάσκεται καὶ ἐπιβάλλεται ἀπὸ Πατριάρχες καὶ ἐπισκόπους νέο δόγμα περὶ Ἐκκλησίας, νέα ἐκκλησιολογία». Καὶ ἐπίσης, ὁμολογεῖται ὅτι «στε-

95. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς ΑΠΘ, Ὁρθόδοξοι προβληματισμοὶ μὲ ἀφορμὴ τὸ κείμενο τῆς Ραβέννας, στὸ Ἐν Συνειδήσει, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 110, 107.

96. Περιοδ. «Θεοδρομία», ΙΑ, 2/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2009, σ. 176-202 (μὲ παράθεσι ὀνομάτων ὑπογραψάντων τὴν «Ὁμολογία»). Τὸ κείμενο τῆς «Ὁμολογίας» κυκλοφορεῖ καὶ αὐτοτελῶς.

γασθήκαμε μέσα στο “Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν” καὶ οὐσιαστικά προδώσαμε -καὶ μόνο μετὴν ἔνταξή μας- τὴν ἐκκλησιολογική μας αὐτοσυνειδησία».

Ἐν συνεχείᾳ, στὴν ὀγδόη παράγραφο, οἱ δραστήριοι Οἰκουμενισταὶ στὸν χῶρο τῆς ὀρθοδοξίας, διακηρύσσεται ὅτι θέτουν τοὺς ἑαυτοῦ των «ἐκτὸς Ἐκκλησίας». Εἰδικῶς ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως αὐτῆς, λόγῳ ποικίλου σχολιασμοῦ τῆς, ἐγράφη σχετικὸ ἐκτενὲς κείμενο⁹⁷ ἀπὸ μέλος προφανῶς τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς «Ὁμολογίας», τὸ ὁποῖο ἔχουμε τὴν αἴσθησι ὅτι προσεγγίζει σημαντικὰ τὴν ἡμετέρα ἐκκλησιολογική θεώρησι, ὅπως αὐτὴ ἐκτίθεται στὸ διακηρυκτικὸ κείμενό μας: «Ἡ θέσις τῶν ἀκρίτων αἰρετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»⁹⁸.

Ἐμεῖς, οἱ Χάριτι Θεοῦ Ὁρθόδοξοι Ἐνιστάμενοι κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἀκολουθοῦντες τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο, χαίρουμε ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ἐλπιδοφόρα αὐτὴ ἐξέλιξι, ἡ ὁποία προέκυψε ἔστω καὶ κατόπιν μεγάλης καθυστερήσεως. Ἐπιβεβαίωσε, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὸν ἀπὸ δεκαετιῶν ταπεινὸ ἀγῶνα μας καὶ τὴν σταθερὴ καὶ συνεπῆ Ὁμολογία μας. Ἐφ’ ὅσον ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ κειμένου τῆς ἄρτι κυκλοφορηθείσης «Ὁμολογίας» ὅτι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ἀποτελεῖ τὴν αἰτία τῆς κηρύξεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, θεωροῦμε ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ ἐπίγνωσις ὅτι ἡ ἴδια αὐτὴ Ἐγκύκλιος ἀποτελεῖ καὶ τὴν γενεσιουργὸ αἰτία τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας, ὡς συμπτώματος ἐπιβολῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁπότε, ἐλπίζουμε βάσιμα καὶ εὐχόμεσθε ἐγκάρδια οἱ Ὁμολογηταὶ Ἀντι-οικουμενισταὶ Ἀδελφοί μας, στοὺς ὁποίους τείνουμε χεῖρα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης, νὰ μὴ ἀποφύγουν τὴν προσέγγισι μεταξὺ τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

97. Μελενικιώτη, *Οἱ Οἰκουμενιστὲς θέτουν ὄντως ἑαυτοὺς ἐκτὸς Ἐκκλησίας - Διευκρινίσεις ἐπὶ τῆς «Ὁμολογίας Πίστεως κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»*, περιοδ. «Θεοδρομία». ΙΑ, 3/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σ. 373-392. Βλ. εἰδικῶς σ. 380: «*Οἱ Οἰκουμενιστὲς εἶναι τυπικῶς ἐντὸς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὡς μὴ ὑγιῆ μέλη, μέχρι συνοδικῆς καταδίκης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁπότε θὰ ἐλεγχθῆ συνοδικῶς ἢ προαιρεσί τους, ἐὰν προτιμοῦν τὴν αἵρεσι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ἢ ἂν ἔχουν διάθεσι νὰ μετανοήσουν. Ἡ μέχρι τώρα πορεία τους πάντως δεικνύει ὅτι ὁ σχετικισμὸς ἔχει γίνεσι γι’ αὐτοὺς δυστυχῶς ἀμετανόητη πίστι».*

98. Βλ. περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», περ. Β’, ἀριθ. 1/Ἰανουάριος 2000, σ. 19-36.

Κάποιες ἐκφράσεις ἀπὸ τοὺς Συντάκτας στὸν Πρόλογο τῆς «Ὁμολογίας» περὶ ἀποφυγῆς «σχιματικῶν τάσεων» καὶ περὶ ὑπαγωγῆς σὲ «κανονικὲς ἐκκλησιαστικὲς δικαιοδοσίες», ἂν δὲν ἐγράφησαν γιὰ λόγους προφανοῦς σκοπιμότητος, ἀλλὰ ἐκφράζουν βαθύτερη ἀποστροφή καὶ καταδίκη τῶν Ἀποτετειχισμένων Ἀκαινοτομητῶν Ὁρθοδόξων Ἀδελφῶν τους, τότε ἀμαυρώνουν τὴν μαρτυρία τους καὶ τοὺς καθιστοῦν δεσμίους μικροψυχίας καὶ προκαταλήψεως, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰλικρινὰ ἀπευχόμεσθε!

Ἄλλωστε γνωρίζουν πολὺ καλῶς, ὅτι Ὁμολογιακὸς Ἀγῶνας καὶ «ἐν γνώσει» εὐχαριστιακὴ κοινωνία μετὸς καταγγελομένους κακοδόξους ἀρχιποιμένας, εἶναι σχῆμα ὀξύμωρον. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες δὲν ἀρκοῦνταν ἀπλῶς στὴν ὁμολογιακὴ καταγγελία τῶν οὐσιαστικῶν «ψευδοποιμένων» καὶ «ψευδοδιδασκάλων», συλλέγοντες μάλιστα ὑπογραφὰς κλήρου καὶ λαοῦ, ὥστε νὰ «πιέσουν» (!) τοὺς ἐπισκόπους νὰ καταδικάσουν τὴν αἵρεσι! Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ διεπίστωναν μία κακοδοξία, διέκοπταν ἀμέσως τὴν κοινωνία μετὸς συγκεκριμένων φορεῖς τῆς, ἄνευ ψευδοσυλλογισμῶν καὶ ψευδοδιλημμάτων περὶ τοῦ δυνατικοῦ ἢ μὴ χαρακτηρισμοῦ τῆς διακοπῆς ἢ περὶ «συντεταγμένης» μόνον Ἀποτειχίσεως κλπ.

611. Τὰ μετὰ τὴν «Ὁμολογίαν»

Τὴν «Ὁμολογία» ὑπέγραψαν καὶ τινες ἐπίσκοποι στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ, ὀλιγώτεροι τῆς δεκάδος, ἓνας μάλιστα ἐκ τῶν ὁποίων ὑπαναχώρησε καὶ ἀπέσυρε τὴν ὑπογραφή του. Οἱ ἐπίσημες ἐκκλησιαστικὲς ἀρχὲς δὲν φάνηκαν νὰ συγκινοῦνται καὶ μᾶλλον ἐνοχλήθηκαν. Ὁ μέγας δὲ ἀριθμὸς ὑπογραφῶν, ὠδήγησε σὲ σοβαρὴ ἀντίδρασι ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Πρῶτος ἀντιδράσας κατὰ τῶν «νεο-ενισταμένων», ὅπως τοὺς ἀπεκάλεσε, ἦταν ὁ γνωστὸς βετεράνος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ π. Γεώργιος Τσέσης ἀπὸ τὴν Γενεὴν, ὁ ὁποῖος σὲ δηκτικὸ κείμενό του⁹⁹ χρησιμοποιοῦν τὸν συνήθη κατηγορητικὸ καὶ εἰρωνικὸ του τρόπο. Ἀπαντήθηκε ὅμως καταλλήλως ἀπὸ ἀρκετοὺς ὑποστηρικτὰς τῆς «Ὁμολογίας», ἂν καὶ σὲ κάποιες ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ὑπῆρξε σαφὴς σύγχυσις περὶ τῆς ταυτότητος καὶ τῶν θέσεων ἡμῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐνισταμένων¹⁰⁰.

Ὁ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀπὸ μέρους τοῦ ἔσπευσε μέσω αὐστηρᾶς ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο νὰ ἐπικρίνη τοὺς συντάξαντας καὶ ὑπογράφαντας τὴν «Ὁμολογίαν», ὡς ἐμφορομένους ἀπὸ ζηλωτικὰς καὶ σχισματικὰς τάσεις καὶ ὡς περιφρονητὰς ὁμοφώνων πανορθόδοξων συνοδικῶν ἀποφάσεων περὶ τοῦ διαλόγου μετὰ τῶν ἑτεροδόξων¹⁰¹. Ἐζήτησε δὲ ἀπὸ τὸν κ. Ἱερώνυμο νὰ λάβῃ τὰ ἐνδειγμένα μέτρα!

Ὁ πατριάρχης ὅμως, ἐπικαλούμενος ὁμόφωνες συνοδικὰς ἀποφάσεις, δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τοῦ τὴν γνωστὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀρχὴ περὶ τοῦ ἂν καὶ πότε τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπε-

φάνθη ἀποδεκτικῶς ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, καὶ περὶ τοῦ ἂν καὶ πότε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Συνεῖδησις ἐπικύρωσε τὰ ἀποφασισθέντα. Οἱ ὅποιες Συνοδικὲς Ἀποφάσεις ἐκφράζουν τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Δικαιοσύνην καὶ ἄρα εἶναι ὑποχρεωτικὰ καὶ δεσμευτικὰ, στὸν βαθμὸ ποῦ ταυτίζονται μὲ τὴν Ἀλήθεια ποῦ ἐκπηγάζει ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας¹⁰². Γιὰ νὰ συμβαίῃ αὐτό, θὰ πρέπει οἱ ἀποφασίζοντες Ἐπίσκοποι νὰ εἶναι δέκτες τῆς Χάριτος. Ὅσες συνοδικὲς ἀποφάσεις καινολογοῦν καὶ νεωτερίζουν ἐμφανῶς, ἢ ἐπίσης ἄλλως ἐννοοῦνται καὶ ἄλλως ἐφαρμόζονται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐπισκόπους, αὐτὲς βεβαίως δὲν εἶναι ἀλάθητες καὶ δεσμευτικὰ καὶ δὲν ἀποτελοῦν ἀκριβῆ καὶ ἀπλανῆ γνώμονα ἐκκλησιαστικῆς πορείας.

Ἡ ἄμεσα ὑπεύθυνη γιὰ τὴν «Ὁμολογία» «Σύνταξις Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» ἀπέστειλε ἐπίσης γράμμα πρὸς τὸν Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο¹⁰³, ὅπου διευκρινίζει ὅτι ἡ ἀντίδρασις στὸν Οἰκουμενισμὸ δὲν ἀμφισβητεῖ πανορθόδοξες ἀποφάσεις, ἂν καὶ αὐτὲς «δὲν ὑπερισχύουν τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας καὶ συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας». Ἐξηγεῖται δέ, ὅτι ἡ ἀσκηθεῖσα κριτικὴ ἀφορᾶ στὴν «ἐφαρ-

99. Μ. Πρωτ. Γεώργιος Τσέσης, *Ἐνισταμένων «Ὁμολογία Πίστεως»*, ἀναδημοσιεύει ἀπὸ τὸν ἠλεκτρονικὸ τύπο στὸ περιοδ. «Θεοδρομία», ΙΑ, 2/Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2009, σ. 223-227.

100. Μία σειρά ἀπαντητικῶν κειμένων ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως τοῦ π. Γ. Τ. δημοσιεύεται στὸ αὐτὸ τεύχος τῆς «Θεοδρομίας» (σ. 228-274).

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα συγχύσεως περὶ τῆς ταυτότητος τῶν Ὁρθόδοξων Ἐνισταμένων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, δηλ. ἡμῶν, ἀποτελεῖ σχετικὴ ἀναφορὰ στὸ κείμενο τοῦ Ἀλεξάνδρου Φιλίππου, Θεολόγου, «Ὁμολογία Πίστεως» - *Διευκρινίσεις καὶ Παρεξηγήσεις* (σ. 252), ὅπου μᾶλλον ἀπὸ καταφανῆ, ἀλλὰ πάντως ἀνεπίτρεπτη, ἄγνοια χαρακτηρίζει ἡμᾶς ὡς «σχισματικούς» καὶ μὴ δεχομένους «τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Μήπως, πρὶν νὰ γραφοῦν καὶ δημοσιευθοῦν τόσο χονδροειδεῖς ἀνακρίβειες θὰ ἔπρεπε νὰ ἐρευνηθῆ καὶ νὰ ἐλεγχθῆ τὸ ἀληθὲς τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτῶν;

Στὸ αὐτὸ τεύχος τῆς «Θεοδρομίας» δημοσιεύονται ἐπίσης καὶ κείμενα, τὰ ὁποῖα ἐξηγοῦν γιὰτί ἀρνοῦνται νὰ προσυπογράψουν τὴν «Ὁμολογία». Ἔτσι, ὁ κ. Ἰωάννης Κορναράκης στὴν «Ἐπιστολὴ» του (σ. 280-284) θεωρεῖ μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ «Ὁμολογία» ἀποτελεῖ «*χαρτοπόλεμο, γιὰ τὸ θεαθῆναι μόνον*», καὶ ὁ «Ὁρθόδοξος Χριστιανικὸς Σύλλογος Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης» στὴν «Ἐπιστολὴ» του (σ. 285), θεωρεῖ τὴν «Ὁμολογία» ὡς κείμενο «*ὀρθόδοξο μὲν, ἀλλὰ λίαν ἐπιεικῶς χαρακτηριζόμενον χλιαρὸ, ἐλλιπὲς καὶ ἀναποτελεσματικὸ*».

101. Περιοδ. «Θεοδρομία», ΙΑ, 3/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σ. 330-334.

102. Νικόλαος Γ. Ξεξάκης, *Ὁρθόδοξος Δογματικὴ, Τόμος Α΄: Προλεγόμενα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Δογματικὴν*, ἐκδ. Ἔννοια, Ἀθήναι 2006, σ. 159-161.

103. Περιοδ. «Θεοδρομία», ΙΑ, 3/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2009, σ. 349.

μογή καὶ τὴν ἀποδοχὴ στὴν πράξη τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Ἐν συνεχείᾳ, ἀκολουθεῖ μία σειρά συντριπτικῶν ἐρωτημάτων πρὸς τὸν ἴδιο τὸν πατριάρχη, περὶ τοῦ ποιῆς συνοδικές ἀποφάσεις ἐνέκριναν τὴν συμμετοχὴ του στὶς παπικὲς λειτουργίες στὸ Βατικανό, τὸν λειτουργικὸ του ἀσπασμὸ μὲ τὸν Πάπα στὸ Φανάρι, τὴν συμμετοχὴ σὲ συμπροσευχὲς καὶ λατρευτικὲς πράξεις τῶν ἑτεροδόξων, τὶς αἰρετικὲς θεωρίες τῶν «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν», τῶν «δύο πνευμόνων», τὴν ἀποδοχὴ τοῦ βαπτίσματος τῶν ἑτεροδόξων, τὸ Βατικανὸ ὡς ἐκκλησία καὶ τὸν Πάπα ὡς κανονικὸ ἐπίσκοπο καὶ συνυπεύθυνο γιὰ τὴν διαποίμανσι τῶν χριστιανῶν... Τέλος, ἐπισημαίνεται ὀρθὰ ἡ συνήθης *διγλωσσία* τῶν Οἰκουμενιστῶν κατὰ περίστασι, ἐπίσης δὲ τονίζεται ὁ «κατεξευτελισμὸς» τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων στὸ θέμα τῆς Οὐνίας, διότι ἐνῶ αὐτὴ καταδικάσθηκε, ἢ καταδίκη παρακάμφθηκε, ἀκολούθησε ἢ ἀναγνώρισίς της καὶ ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἐξίσωσις ὀρθοδόξων-παπικῶν-οὐνιτῶν, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Διαλόγου Οὐνίτες συμμετεῖχαν σὲ αὐτὸν ὡς συνομιλητές.

812. Ἐν ὄψει τῆς Συνελεύσεως Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὴν Κύπρου

Οἱ Ἄγιορείται (Ἱεροκοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν), ἐν ὄψει τῆς Συνελεύσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὴν Κύπρου, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2009, συνέταξαν «Εἰσηγητικὴν Ἔκθεσιν Περὶ τῆς Προοπτικῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ρόλον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης κατὰ τὴν πρώτην χιλιετίαν»¹⁰⁴.

104. Αὐτόθι, σ. 427-435.

105. Αὐτόθι, σ. 410-412.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι ὁ Ἀντι-οικουμενιστὴς Ἐπίσκοπος Ράσκακας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτέμιος θέτει τὸν ἴδιο προβληματισμὸ του σὲ Ἐπιστολὴ του (19.5.2008) «Πρὸς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας» τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας: «Πῶς εἶναι δυνατό νὰ γίνῃ συζήτηση περὶ τῆς *θέσεως τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στὴν Ἐκκλησία*, ἀφοῦ ὁ *ἐπίσκοπος-πάπας* Ῥώμης δὲν θρίσκειται στὴν Ἐκκλησία ἀλλὰ στὴν αἵρεση, ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας; Ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς συζητήσεως περὶ τῆς θέσεώς του στὴν Ἐκκλησία, δὲν θὰ ἦτο ἡ ἐπιστροφὴ του στὴν Ἐκκλησία; **Μὲ τὸ *Κείμενο τῆς Ραβέννας*** δὲν προκαταλήφθηκε ἡ ἔνωσις τῆς Ὀρθόδοξης καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας;» (Αὐτόθι, σ. 421).

Σὲ αὐτὴν δηλώνουν ἀπερίφραστα, ὅτι «ὁ **Διάλογος αὐτὸς ἔχει σχεδιασθῆ γιὰ νὰ ὀδηγήσῃ σὲ μία οὐνιτικοῦ τύπου ἔνωσι τῶν Ὀρθοδόξων καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν μὲ ἀναγνώρισι ἐνὸς εἴδους παπικοῦ πρωτείου χωρὶς ἄρσι τῶν δογματικῶν διαφορῶν, δηλαδὴ χωρὶς ὁ Παπισμὸς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὶς αἰρετικὲς του διδασκαλίες**».

Ἐν ὄψει τῆς Συνελεύσεως στὴν Κύπρου, ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπέστειλε καὶ ὁ Καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης μὲ πολὺ σημαντικὸ καὶ ἀξιοπρόσεκτο προβληματισμὸ. Μεταξὺ ἄλλων, γράφει:

«Ἡ προγραμματισμένη θεολογικὴ συζήτηση γιὰ τὸ πρωτεῖο τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης *“εἰς μεγαλύτερον βάθος”*,... εἶναι μεθοδολογικῶς ἄκαιρη καὶ οὐσιαστικὰ πρωθύτερη. Καὶ τοῦτο, γιατί, σύμφωνα μὲ τὴν θεολογικὴ καὶ πατερικὴ δεοντολογία, θὰ πρέπει νὰ προηγηθῆ ὅπωςδῆποτε ἡ θεολογικὴ συζήτηση γιὰ τὴ θεμελιώδη διαφορὰ μας μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς στὸ δόγμα καὶ εἰδικότερα στὸ Filioque, τὸ ἀλάθητο καὶ τὴν κτιστὴ θεία Χάρη, ποὺ ἐσφαλμένα ἐξακολουθοῦν νὰ ὑποστηρίζουν... **Μόνον μετὰ τὴν ἀπόλυτη ταυτότητά μας στὸ δόγμα μπορεῖ νὰ ἀκολουθησῇ συζήτηση γιὰ τὸν τρόπο διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διαφορὰ στὸ δόγμα... θέτει ἐκτὸς Ἐκκλησίας τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς**»¹⁰⁵.

Τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ἐνώχλησε τὸν Συμπρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου μητροπολίτη Περγάμου Ἰωάννη (Ζηζιούλα), ὁ ὁποῖος ἔσπευσε μὲ ἐπιστολὴ του «Πρὸς ὄλους τοὺς Μητροπολίτες»¹⁰⁶ νὰ καταφύγῃ στὴν γνωστὴ μέθοδο παραπομπῆς σὲ ἀποφάσεις τῶν Προκαθημένων τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν περὶ τῆς

συνεχίας τοῦ Διαλόγου καὶ περὶ τῆς θεματολογίας του, δηλαδὴ τῆς ἐνασχολήσεώς του μὲ τὸ «Πρωτεῖο» τοῦ Πάπα, θέτων τὸ ἐρώτημα: «Θὰ ὑπακούωμεν εἰς τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις, ὡς πράττομεν ἡμεῖς βαλλόμενοι διὰ τοῦτο, ἢ εἰς τοὺς “ζηλωτὰς” τῆς Ὁρθοδοξίας;».

Ὁ δὲ κ. Τσελεγγίδης ἀπήντησε δεόντως¹⁰⁷, ἐξηγῶν ὅτι ζητεῖ ἐπὶ τῆς μεθοδεύσεως τοῦ Διαλόγου νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἐκκλησία ὄντως Συνοδικῶς.

Κατόπιν τόσου θορύβου, ἡ σύνοδος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν Καινοτομία ἀσχολήθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου μὲ τὸ θέμα τοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Παπικούς καὶ μὲ τὴν «Ὁμολογία Πίστεως» τῶν ἀντιδρώντων, τὴν ὁποία ἐθεώρησε «ὡς ἐκ περισσοῦ», δηλαδὴ ἀπλῶς ἄκαιρη καὶ ἀχρείαστη¹⁰⁸.

Κατόπιν πάντων τούτων καὶ μέσα σὲ κλίμα ἐντόνων ἀντιδράσεων ἀπὸ εὐαίσθητοποιημένους κληρικούς καὶ λαϊκούς, οἱ ὁποῖοι ἐξέφραζαν τὴν διαμαρτυρία τους δημοσίως καὶ μάλιστα **κακοποιήθηκαν** γιὰ τοῦτο, συνήλθε στὴν Πάφο τῆς Κύπρου ἡ ΙΑ΄ Συνάντησις τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν ἀπὸ 16 ἕως 23 Ὀκτωβρίου 2009. Ἡ Ἐπιτροπὴ μελέτησε προσχέδιο κειμένου περὶ τοῦ θέματος: «Ὁ ρόλος τοῦ Ἐπισκόπου

106. Αὐτόθι, σ. 442-444.

107. Αὐτόθι, σ. 445-448.

108. Αὐτόθι, σ. 449-451.

109. Αὐτόθι, σ. 469-472.

Ρώμης ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν πρώτην Χιλιετίαν», τὸ ὁποῖο συνέταξε Μικτὴ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ στὸν Ἅγιο Νικόλαο Κρήτης τὸ 2008. Δὲν ὠλοκλήρωσε ὁμως τὶς ἐργασίες της καὶ ἀπεφάσισε τὴν συνέχισί τους σὲ προσεχῆ συνάντησι τῆς Ὁλομελείας στὴν Βιέννη τῆς Αὐστρίας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2010¹⁰⁹.

613. Ἐπίλογος

Ἀπὸ τὴν μακρὰ αὐτὴ περιδιάβασι στὶς πιὸ πρόσφατες ραγδαῖες ἐξελίξεις ἐπὶ τῶν θεμάτων Πίστεως, τὰ συμπεράσματα εἶναι ἀνάμικτα, εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα.

Ἡ ἰδιαίτερα ζωνηρὴ ἀφύπνισις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ σὲ ἡμέρες μεγάλης ὄντως ἀδιαφορίας, σχετικότητος καὶ ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Πίστι καὶ τὸ Ἅθος, ἡ ὁποία παρατηρεῖται στὴν πατρίδα μας καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμον, εἶναι γεγονός παρήγορο καὶ ἐλπιδοφόρο. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπενεργεῖ θαυμαστῶς, ὥστε νὰ ἐκκολάπτη καὶ νὰ ἀναδεικνύη νέους Ὁμολογητὰς. Προσευχόμεσθε γιὰ τὴν ὀλοκλήρωσι τῆς Ὁμολογίας καὶ γιὰ τὴν προσέγγισι τῶν διηρημένων Ὁρθοδόξων.

Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία ἔχη κάτι νὰ προσφέρῃ στοὺς ἑτεροδόξους καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία τῆς παγκοσμιοποιήσεως, δὲν εἶναι βέβαια ἀτέρμονες διάλογοι, διαχριστιανικοὶ, διαθρησκευτικοὶ ἢ διαπολιτισμικοὶ, ἐντὸς μάλιστα λανθασμένου πλαισίου, λανθασμένης προβληματικῆς, λανθασμένης κατευθύνσεως καὶ ἀποτελεσμάτων. Οὔτε οἰκολογικὲς δραστηριότητες ἐντὸς τοῦ ἰδίου θολοῦ σκηνικοῦ.

Αὐτὸ ποὺ ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει νὰ προσφέρῃ καὶ νὰ ἀποκαλύπτῃ τῶρα καὶ πάντοτε εἶναι τὸ **Φιλοκαλικὸ «πνεῦμα»**: *Τὴν Ἀγάπην τοῦ Κάλλους τοῦ Γλυκυτάτου Νυμφίου Χριστοῦ, τοῦ Ἀληθινοῦ Ἐραστοῦ τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ κάθε ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς κτίσεως, ὁ Ὅποιος ἀποκαθιστᾷ «πάντα ἄνθρωπον» στὸ ἀληθινὸ του Κάλλος κατ' Εἰκόνα καὶ καθ' Ὁμοίωσίν Του.* Μὲ μία μόνον προϋπόθεσι: **Μετάνοια** καὶ ἐνταξί στὸ Ἔνα καὶ Μοναδικὸ Σῶμα Του, διότι ὁ Κύριος εἶναι Ἕνας, Μία ἢ Πίστις Του καὶ Ἔνα τὸ Βάπτισμα καὶ ἡ Μυστηριακὴ Ἄκτιστη καὶ Μεταμορφωτικὴ Χάρις

Του. Ἐντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος βιώνεται ἡ ἀληθινὴ *Κοινωνία* μετὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τῶν μελῶν καὶ μετὰ τῆς δημιουργίας, μὲ καθαρὰ Ἀσκητικὸ, Εὐχαριστιακὸ καὶ Ἐσχατολικὸ προσανατολισμό. Ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν *μόνη Ἐλπίδα τοῦ κόσμου*, οἱ ἀπ' αἰῶνος Ἅγιοι, Πατέρες καὶ Μητέρες τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας, δὲν θὰ ἐκοπίαζαν ἕως θανάτου οὔτε θὰ ἔχυναν προθύμως τὸ αἷμα τους!

Ἡ εὐθύνη μας, ὡς Ὁρθοδόξων Ἀντι-οικουμηνιστῶν ἀγωνιζομένων γιὰ τὴν Ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ τὴν Μαρτυρία τῆς Ἀληθείας, οὐσιαστικά δὲ γιὰ τὴν Θέωσι τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι μεγίστη. Ἐὰς τὴν μετουσιώσουμε σὲ προσευχή, ἐγρήγοροι, σταθερότητα, ἱεραποστολικὴ δρᾶσι καὶ ἔμπρακτῃ διακονία, ὥστε νὰ ἀποδειχθοῦμε δοῦλοι ἀγαθοὶ καὶ πιστοί. Ἡ πραγματικὴ *οἰκουμηνικὴ κλήσις μας*, ἡ *Εὐαγγελικὴ καὶ Ὁρθόδοξη*, εἶναι νὰ ἡμαστέ «Ἅγιοι» καὶ νὰ μεταδίδουμε «Φῶς» μὲ ὅλην μας τὴν ὑπαρξί καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μας: «οὕτω λαμπράτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς»¹¹⁰! Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, θὰ ἀποτελοῦμε *σημεῖα* θείας παρουσίας στὸν κόσμον, προσκαλοῦντες τοὺς καλοπροαιρέτους στὴν Ἀλήθεια καὶ ἐλέγχοντες ταυτοχρόνως τοὺς κακοπροαιρέτους καὶ πονηροὺς: «οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις»¹¹¹!...

Μία Πατερικὴ, Παραδοσιακὴ, Ὁμολογιακὴ καὶ Πνευματικὴ-Ἱεραποστολικὴ *πορεία* καὶ *μαρτυρία* τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν σύγχρονον παραπαιόντα κόσμον ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀναγκαίαν, πολυτιμὴ καὶ εὐεργετικὴ συνεισφορά της. Ἡ ἄρνησις τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ δὲν καθιστᾷ Αὐτὴν ἕνα «γκέ-το», ὅπως διατείνονται οἱ κοσμοπολίται Οἰκουμηνισταί, οὔτε τὴν θέτει στὸ περιθώριον τῆς ἱστορίας,

σὲ ἀπομόνωσι, μειονεξία καὶ ἀδυναμία ἀντιμετώπισεως τῆς σύγχρονης πραγματικότητος, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὴν ἀποκαθαίρει ἀπὸ τὰ φθοροποιὰ «στοιχεῖα τοῦ κόσμου»¹¹² καὶ τὴν ἀπεγκλωβίζει ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ Πονηροῦ, ὥστε νὰ ἐπιτελέσῃ ἀνεμπόδιστα τὴν σωτήρια ἀποστολή Της!

Ἡ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀμετανοησία τῶν Οἰκουμηνιστῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα σκληρύνουν τὴν στάσι τους ἐνώπιον τῶν ἀντιδράσεων γιὰ τὴν ἀποστατικὴ τους πορεία, ἀποτελεῖ αἰτία λύπης καὶ ὀδύνης. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ τοὺς δώσῃ μετάνοια καὶ ἀνάνηψι γιὰ νὰ κατανοήσουν τὸ ἀληθινὸ χρέος τους ἐναντι Θεοῦ, Ἐκκλησίας καὶ κόσμου!

Ἔως ὅτου συμβῇ αὐτό, ὁ διακριτικὸς Ἐλεγχος τῆς πλάνης καὶ ἡ Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας καὶ Ζωῆς ἅς μᾶς χαρακτηρίζουν σταθερὰ καὶ ὑπεύθυνα! Ὅπως φαίνεται, ὁ ἀγώνας θὰ εἶναι μακρὺς καὶ οἱ δοκιμασίαι πολλῆς καὶ ἀπροσμέτρητες...

Κλείνουμε μὲ μία ἐνισχυτικὴ προτροπὴ τοῦ ἀποψινοῦ Διδασκάλου καὶ Ὁδηγοῦ μας Ἀγίου Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος ἀπευθύνεται ἐπικαίρως καὶ εἰς ἡμᾶς:

«Φυλάξατε τὴν πίστιν καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνίσασθε, ἵνα σὺν τῷ θεῷ καὶ ἡμεῖς Παῦλον στεφανωθῆτε, λέγοντι· “τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν, ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτῆς” [Β΄ Τιμ. δ΄ 7-8]· καὶ ἐπιφέρει, λέγων “οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ”... Ὡστε οὐ μόνον Παῦλος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ πιστεύσαντες εἰς Χριστὸν καὶ τηρήσαντες αὐτοῦ τὴν ὁμολογίαν καὶ πίστιν στεφανωθήσονται. Διὸ παρακαλῶ, φυλάσσετε τὴν τῆς πίστεως παρακαταθήκην»¹¹³!

□

¹¹⁰. Ματθ. ιε΄ 16.

¹¹¹. Β΄ Θεσ. γ΄ 2.

¹¹². Κολασ. θ΄ 8.

¹¹³. Συμεῶν Θεσσαλονίκης, Ἔργα Θεολογικά, Ἐπιστολὴ στηρικτικὴ, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 115, § 5.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ Ἱεράρχαι ὡς νέοι Προφῆται τῆς Χάριτος *

«Ἐχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν!...»

(Λουκ. ιστ' 29)

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Χάριτι Θεοῦ, ἐορτάζουμε σήμερα, πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο, τοὺς Προστάτας Ἁγίους τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὸν ἀγῶνα τῆς κατὰ τῆς ἐκ Δυσμῶν προκλήσεως τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νεοὶ Ἱεράρχαι, Φώτιος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ἀναδεικνύονται σὲ **νέους Προφῆτας τῆς Χάριτος** στὴν Ἐκκλησία, προκειμένου νὰ διαφυλάξουν τὸν νέο Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν ἀπιστία, τὴν ματαιότητα καὶ τὴν κάθε εἴδους νόθευσι τῆς Ἀληθείας καὶ νὰ τοῦ συστήσουν πίστι, ἐμμονὴ στὰ παραδεδομένα, ὑπομονὴ καὶ ἀγαθοεργία, πρὸς σωτηριάν αἰώνιον ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ.

* * *

Στὴν παλαιὰ ἐποχὴ, ὁ Ἅγιος Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὁ πιστὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ, εἶχε μεγάλο πλοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἄσπλαγχνος. Ἡ καθημερινή του τρυφή δὲν ἦταν ἡ ἰδική του εὐωχία, ἀλλὰ ἡ διακονία, φροντίδα, ἀνάπαισι

καὶ πλουσιοπάροχη φιλοξενία τῶν διερχομένων. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, δέχθηκε τὴν Ἐπίσκεψι τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ μὲ Μορφή Τριῶν Ἀγγέλων. Τότε ἔλαβε καὶ τὴν ἐπαγγελία τῆς εὐλογίας ὄλων τῶν ἀνθρώπων μέσφ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσαάκ.

Ὁ Πατριάρχης Ἰσαάκ προεικόνιζε τὸν «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηριάν... ἐνανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα... καὶ ἀναστάντα» Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ δὲ υἱὸς Αὐτοῦ Πατριάρχης Ἰακώβ προεἶδε τὴν ἔνωσι γῆς καὶ οὐρανοῦ διὰ τῆς Θ. Ἐνανθρωπήσεως καὶ ἐπάλαιψε μὲ τὸν Θεό, ἀποδειχθεὶς ἰσχυρός.

Ἐκτοτε, ἡ Τριάς τῶν Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ ἐδήλωνε τὴν δίκαιη ἐκλογὴ τοῦ Ζῶντος Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ δὲν ἐννοεῖτο εὐλαβῆς ἰσραηλίτης, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐπίστευε ὅπως αὐτοὶ καὶ νὰ μὴ ἤλπιζε στὶς ἐπαγγελίες τους.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν συνέχιζε νὰ ἐπεμβαίνει στὴν ἱστορία ἀποκαλυπτόμενος. Ἐξέλεξε τὸν Νομοθέτη Μωϋσῆ, τὸν Ἀδελφὸ τοῦ Ἀαρὼν καὶ τὸν Δίκαιο Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ,

(*) Ἐπὶ τῇ Ἐορτῇ τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν τελέσθηκε τὴν Κυριακὴ, 2/15.11.2009, ἱερό Συλλεῖτουργο στὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, Ἔδρα τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποῖου ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐξεφώνησε Ὁμιλία ἐπὶ τῶν κυρίων θέσεων τοῦ παρόντος κειμένου αὐτοῦ.

ὥστε νὰ ὀδηγηθῆ ὁ ἐκλεκτὸς Λαὸς Του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῆς Αἰγύπτου στὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Λαὸς ἐλάμβανε μέσῳ τῶν Δικαίων θεῖα προστάγματα, δικαιώματα καὶ κρίματα, καὶ ἐκαλεῖτο νὰ τὰ διαφυλάξῃ, γιὰ νὰ παραμείνῃ στὴν πίστι καὶ τὴν θεία εὐλογία, ὥστε νὰ προσδεχθῆ τὸν ἐρχόμενο Μεσσία.

Μέσῳ τῶν Ἀγίων Προφητῶν Του ὁ Τριαδικὸς Θεὸς δὲν ἔπαυε νὰ στηλιτεύῃ τὴν ἀπιστία, τὴν ἁμαρτία καὶ μάλιστα τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὸν Νόμο Του καὶ τὴν κάθε μορφή Συγκρητισμοῦ, δηλαδὴ ἀναμίξεως Ἀληθείας καὶ ψεύδους, Φωτὸς καὶ σκότους.

* * *

Ὅταν πλέον ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς στὸν κόσμο, μᾶς ἀπεκάλυψε καθαρὰ τὸν Ἄναρχο Πατέρα, τὸν Μονογενῆ Υἱὸν-Ἐαυτὸν Του καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, «ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται» (Ἰωάν. ιε´ 26) καὶ ἀπαίτησε πίστι, παρέδωσε δὲ θεῖες Ἐντολὲς μὲ κύρια τὴν Ἀγάπη στὸν Θεὸ καὶ τὸν Πλησίον, διότι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α´ Ἰωάν. δ´ 8).

Ἐβεβαίωσε, ὅτι Αὐτὸς ἦταν ἡ ἀγαλλίασις τοῦ Ἀβραάμ, διότι ὁ πατέρας τῆς πίστεως εἶδε τὴν Ἰδική Του Ἡμέρα καὶ ἐχάρη (Ἰωάν. η´ 57). Πραγματικὸ πνευματικὸ τέκνο τοῦ Ἀβραάμ λογίζεται μόνον ὁποῖος ποιεῖ τὰ ἔργα του Πίστεως καὶ Ἀγάπης (Ἰωάν. η´ 39). Αὐτὸς πράγματι, σὰν τὸν πτωχὸ Λάζαρο, θὰ ἀναπαυθῆ στοὺς «κόλπους» του στὴν αἰώνιο Βασιλεία. Ἐπίσης, ὁ Κύριος ἐβεβαίωσε ὅτι ὁποῖος πιστεύει ἀληθινὰ στὸν Μωϋσῆ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε γιὰ τὸν Χριστό, μόνον ἐκεῖνος δύναται νὰ πιστεύσῃ καὶ εἰς Αὐτόν: «εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωϋσεῖ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν· εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πιστεύετε;» (Ἰωάν. ε´ 46-47).

Κατόπιν τούτων, κατανοοῦμε γιὰτί οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑβραίων δὲν ἐπίστευσαν στὸν Χριστό, ἀλλὰ προσκολλημένοι στὸ γράμμα τοῦ Νόμου καὶ αἰσθανόμενοι ἐκ τούτου καὶ μόνον «πλούσιοι», ἀπέπεμψαν τὸν δι´ ἡμᾶς «πτωχεύσαντα» Θεὸν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον τῆς Δόξης. Διὰ τῆς στάσεώς τους ὁμως αὐτῆς συνεχίζουν νὰ ὀδυνῶνται μακρὰν τῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ, ἐν ἀπιστία στὸν Μωϋσῆ καὶ τοὺς Προφήτας, ἐκζητοῦντες ματαίως «σταγόνα Χάριτος»...

Εἶναι φανερό, ὅτι ἡ στάσις ἀπέναντι στὸν Χριστὸ καὶ στὴν κάθε «εἰκόνα» Του, δηλαδὴ στὸν κάθε «ἐλάχιστο» Ἀδελφὸ Του, ὡς καὶ ἡ στάσις ἀπέναντι στὸν Σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησία Του, καὶ ἀπέναντι στὸ κάθε «Μέλος» Του, θὰ κρίνῃ τὸ αἰώνιο μέλλον ὅλων μας!

* * *

Ὁ Κύριός μας ἐξέλεξε τοὺς Μαθητὰς Του ὡς συνεχιστὰς τοῦ ἔργου Του στὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ τοὺς Δώδεκα, Τρεῖς ἦσαν οἱ Πρόκριτοι: Πέτρος, Ἰωάννης καὶ Ἰακώβος. Ὅμως, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦταν Ὑπερ-ἀπόστολος. Οὐδεὶς ἔλαβε μία ἰδιαίτερη θέσι ὑπεράνω τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, μὲ διοικητικὰ-ἐξουσιαστικὰ προνόμια. Ὅταν ἡ μητέρα δύο ἐκ τῶν Προκρίτων Μαθητῶν, Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριο πρωτοκαθεδρίες γιὰ τοὺς υἱοὺς τῆς, γνωρίζουμε τί τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Θεάνθρωπος: «οἴδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ´ ὅς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος· ὡσπερ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. κ´ 25-28).

* * *

Σὲ αὐτὴ τὴν Βιβλικὴν βάσι βάδισαν οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὀδηγοῦντες τοὺς πιστεύοντας στὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία καὶ προφυλάσσοντάς τους ἀπὸ τὴν αἰώνιο ἀπώλεια.

Σὲ αὐτὴ τὴν γραμμὴ ἐκινήθησαν οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Ἱεράρχαι *Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος*, οἱ ὁποῖοι ἐπύρσευσαν τὴν οἰκουμένη μὲ τὶς ἀκτῖνες τῶν θείων δογμάτων τους καὶ κατήρδυσαν τὴν κτῖσι μὲ τὰ νάματα τῆς θεογνωσίας. Αὐτοὶ οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὀδηγοῦσαν στὴν πίστι θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ, διὰ τοῦ θεοφιλοῦς παραδείγματός τους ἀγάπης καὶ εὐσπλαγχνίας, προστάτευαν δὲ τὸ Ποίμνιο ἀπὸ κάθε ἐτεροδιδασκαλία καὶ δηλητηριώδη αἴρεσι ἀπωλείας, ὑπερασπιζόμενοι τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Δικαιοσύνη μὲ ὅλη τους τὴν δύναμι.

Ἡ θεοδίδακτη καὶ πνευματοφώτιστη παρακαταθήκη τους διακονήθηκε ἐπάξια καὶ ἰσάξια ἀπὸ τοὺς τρεῖς νέους Ἱεράρχες τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας *Φώτιο τὸν Μέγα, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, Ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης καὶ Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, Μητροπολίτη Ἐφέσου*. Ἡ Θεία Πρόνοια τοὺς ἀνέδειξε **Στύλους τῆς Ἀληθείας** σὲ ἐποχὲς μεγάλου κινδύνου καὶ μεγάλης δοκιμασίας. Ὁ Δυτικὸς Χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἔδρα του, τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης, πρῶτο στὴν τιμὴ στὸ διοικητικὸ σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, ἀποστασιοποιήθηκαν τόσο ἀπὸ τὴν Θεοπαράδοτη διδασχὴ, ἔνεκα ἱστορικῶν καὶ θεολογικῶν λόγων, ὥστε γιὰ τὴν ἀναχαίτισι τῆς ἀπειλῆς νὰ χρειάζωνται δυνατώτατοι προαπιστοαί.

Ἔτσι, ὁ *Μέγας Φώτιος* ἀντιμετώπισε στὸ δεύτερο ἡμῖς τοῦ Θ' αἰ. τὴν δυτικὴ διαστρέ-

βλωσι τοῦ δῆθεν Πρωτείου ἐξουσίας καὶ διακονίας τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς προσθήκης στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τοῦ Φιλιόκδε, τῆς δῆθεν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ Ἐκκλησιολογικὲς καὶ Δογματικὲς αὐτὲς παρεκκλίσεις ἀντιμετωπίσθηκαν ὑπὸ τοῦ Μ. Φωτίου μὲ Προφητικὴ διορατικότητα καὶ ἐμβριθεία ἅπαξ διὰ παντός.

Ὁ Θεόπτης Ἅγιος *Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς* ἀντιμετώπισε στὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰ. τὴν δυτικὴ διαστρέβλωσι σχετικὰ μὲ τὴν μέθοδο καὶ ὁδὸ γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐναντι τοῦ φιλοσοφικοῦ σχολαστικισμοῦ, προέβαλε τὴν μοναδικὴ ἀποκεκαλυμμένη μέθοδο καὶ ὁδὸ θεογνωσίας: τὴν κάθαρσι διὰ προσευχῆς, πνευματικοῦ ἀγῶνος, ταπεινώσεως, ἀγάπης καὶ μυστηριακῆς ἀνακράσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἡ κοινωνία καὶ ἔνωσις μὲ τὸν Θεὸ δὲν γίνεται φιλοσοφικὰ καὶ στοχαστικὰ, ἀλλὰ διὰ τῶν Θείων Ἐνεργειῶν Του, ὅταν ὁ ὅλος ἄνθρωπος καθίσταται δεκτικός, καὶ τοῦτο εἶναι προσιτὸ εἰς ἅπαντας.

Τέλος, ὁ ἡρωϊκὸς ὑπέρμαχος *Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός* ἀντιμετώπισε στὰ μέσα τοῦ ΙΕ' αἰ. τὴν δυτικὴ διαστρέβλωσι τῆς κυριαρχικῆς ἐπιβολῆς τῶν δυνατῶν καὶ πλουσιῶν κατὰ κόσμον Λατίνων ἐπὶ τῆς πτωχῆς καὶ κατατρεγμένης Ἀνατολῆς, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὰ ῥάκη τῆς κατὰ κόσμον ἀδυναμίας ἐν μορφῇ Λαζάρου πένητος. Ἡ Δύσις διὰ τοῦ ὑπερφιάλου Πάπα ἐπεζήτησε τὴν **πνευματικὴ ὑποδούλωσι** τῶν Ὁρθοδόξων, μέσῳ τοῦ **ἐξουνιτισμοῦ** τους, προκειμένου νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἀποτραπῆ ἡ σωματικὴ ὑποδούλωσί τους στοὺς Ὀθωμανούς. Ὅμως, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀληθείας ἔσωσε ἕνας Γίγαντας τοῦ πνεύματος, ἕνας νέος Προφήτης τῆς Χάριτος, ὁ Ἅγιος *Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός*. Δὲν ὑπέγραψε

τὴν ψευδένωσι Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ ἄλλαξε στὴν πραγματικότητα τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας: ἡ χιλιόχρονη Αὐτοκρατορία τῶν Ὁρθοδόξων χάθηκε, ἀλλὰ διαφυλάχθηκαν ἀλώβητα ἡ Πίστις, ἡ Ἐμπειρία καὶ ἡ Παράδοσις τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, ἡ ὁποία συνέχισε νὰ ὀδηγῇ μὲ ἀσφάλεια στὴν θαλπωρὴ τῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ...

* * *

Ὁ διαχωρισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων σὲ Ἐνωτικούς καὶ Ἀνθενωτικούς ἰσχύει καὶ στὶς ἡμέρες μας. Ἦδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Κ' αἰ. ἡ ἐκ Δυσιῶν οἰκουμενιστικὴ πρόκλησις κλυδωνίζει δεινῶς τὴν Κιβωτὸ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐχωρίσθησαν καὶ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνωτικῆς πορείας ὄχι μόνον μὲ τοὺς πολυαιρετικούς Λατίνους καὶ μὲ τοὺς προελθόντας ἀπὸ αὐτοὺς πολυ-κεφάλους Προτεστάντες, ἀλλὰ καὶ μὲ ὄλους τοὺς παλαιούς καὶ συγχρόνους αἰρετικούς, ἕως καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄλλοθρήσκους (!), εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἀπτὰ στὴν τραγικὴ ἐποχὴ μας: σχετικοποίησις, ἀνάμιξις, σύγχυσις, συγχρωτισμὸς, συγκρητισμὸς, παγκοσμιοποίησις...

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1924 ἦταν μόνον ἡ ἀπαρχὴ τῶν ὠδίνων. Εἰσήλθαμε σὲ ἀποκαλυπτικὴ περίοδο δοκιμασίας Πίστεως, Ἀρετῆς, Ἀγάπης καὶ Ὑπομονῆς. Ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Οὐρανοῦ ἀκούγεται στοὺς παραπαίοντας Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερα ἀναρωτιοῦνται περὶ τοῦ πρακτέου στὰ χρόνια αὐτὰ τῆς κρίσεως καὶ τοῦ κινδύνου παραπλανήσεως ἀκόμη καὶ τῶν ἐκλεκτῶν: **«Ἔχετε (ὡσὰν τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφήτας) τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας! Ἀκούετε αὐτῶν! Μιμεῖσθε αὐτούς!...»**.

Ὅσοι ἀκούουν καὶ μιμοῦνται Αὐτοὺς δη-

μιουργικά, ἐντὸς τῆς ζωντανῆς Παραδόσεώς μας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἀπορρίπτουν ἀποφασιστικὰ καὶ τώρα καὶ πάντοτε κάθε πειρασμικὴ διαστρέβλωσι ὁποθενδήποτε προερχομένη. Προσπαθοῦν δὲ νὰ διώσουν καὶ νὰ προτείνουν ὡς σωτήρια διέξοδο τὴν **Ἐνότητα τῆς Πίστεως** καὶ τὴν **Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος** ἐν Ἀληθείᾳ καὶ Ἀγάπῃ.

Σὲ αὐτὰ ἀποβλέπουσα καὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐμφορουμένη ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μας θεωρεῖ τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας, τοὺς Προφήτας αὐτοὺς τῆς Χάριτος, Προστάτας καὶ Ὁδηγούς. Προβάλλει δὲ τὸ ἐπίκαιρο καὶ διαχρονικὸ μήνυμά τους **ὄχι θριαμβολογικά**, δίκην ἀσπλάγχχνου «πλουσίου» ἐναντι δῆθεν πτωχῶν καὶ ἀπερρομένων, ἀλλὰ **ὁμολογιακὰ καὶ ὀδηγητικὰ**, ὥστε μὲ σταθερότητα στὴν Πίστι καὶ εὐσπλαγχνία καὶ ἀγάπη στὶς διαθέσεις νὰ ὁμοιάσουμε τοὺς Ἁγίους Ἱεράρχας στὴν ἐν ταπεινώσει ἄκαμπτη ἐμμονὴ στὴν Ἀλήθεια. Ὁ ἀγώνας τῆς Πίστεως γιὰ νὰ εὐωδοῦται καὶ εὐλογῆται, πρέπει νὰ διεξάγεται σύμφωνα μὲ τὸ Ἀγιοπατερικὸ ἦθος ἀγάπης, εὐσπλάγχχνου φιλανθρωπίας καὶ ταπεινώσεως, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἠσυχαστικὴ καὶ εὐχαριστιακὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγιασμένων μελῶν Αὐτῆς.

* * *

Στὸ ζοφερὸ ἀδιέξοδο ποὺ μᾶς περιβάλλει σὲ ὄλους τοὺς τομεῖς, στὸ σκοτάδι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀρίζοντος τῶν ἡμερῶν μας, οἱ Ἁγιοί Τρεῖς Νέοι Ἱεράρχαι μᾶς φωταγωγοῦν στὴν Πίστι, τὴν ἐμμονὴν στὰ παραδεδομένα καὶ τὴν Ὑπομονή. Καὶ μᾶς παραδειγματίζουν στὴν Ἀγάπῃ καὶ τὴν Ταπεινώσει. Μόνον ἂν ἡ Ὁρθοδοξία μας ἐμπνέεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν τοποθέτησι θὰ εἶναι ὄντως Ζωογόνα καὶ Χαρισμένη καὶ ἡ μαρτυρία μας ἀποτελεσματικὴ. □

Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος: Ἡρωϊκὸς τῆς Πίστεως Ὁμολογητὴς καὶ τῶν σεπτῶν Παραδόσεων Ἀναστηλωτὴς

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΕΝΩ ὁ Οἰκουμενισμὸς καλπάζει σὲ ὅλες του τὶς μορφές, ἐκφράσεις καὶ ἐκφάνσεις, ἀκριβῶς μάλιστα κατὰ τὴν ἔναρξι μᾶς ἴσως καθοριστικῆς συναντήσεως τοῦ ἐνδοτικῶς Θεολογικοῦ Διαλόγου ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Παπικῶν στὴν Βιέννη τῆς Αὐστρίας, ἐορτάζουμε λειτουργικῶς τρεῖς Ἐπετεῖους μᾶς Ἡγετικῆς μορφῆς τῆς συγχρόνου Ὁρθοδοξίας: τὰ 55 ἔτη ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως ἐν Κυρίῳ τοῦ Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου (Καβουρίδου), τὰ 75 ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ὁμολογιακοῦ ἀγῶνος του ὑπὲρ τῶν Πατρῶων Παραδόσεων καὶ τὰ 140 ἔτη ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του στὴν Μάδυτο τῆς Ἀν. Θράκης.

Ὁ ἐορτασμὸς μας δὲν εἶναι ἄκαιρος καὶ τὰ πολλαπλᾶ μηνύματά του δὲν εἶναι ἄσχετα μὲ τὴν τραγικὴ ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότητα.

Μέσα στὴν ἱστορία, ἀπὸ τὰ ἀποστολικὰ ἀκόμη χρόνια, γνωρίζουμε ὅτι δρᾶ καὶ ἐνεργεῖται -εἴτε φανερὰ εἴτε συγκεκριμένα- τὸ «μυστήριον τῆς ἀνομίας»¹. Ἀπώτερος σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι ἡ παρεμπόδις καὶ εἰ δυνατόν ματαίωσις τοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας ἐντὸς τοῦ μυστηρίου τῆς μᾶς καὶ μοναδικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἰδίως μέσῳ τῆς νοθεύσεως

τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως διὰ τῶν αἰρέσεων. Τὸ «μυστήριον τῆς ἀνομίας» ἀποδλέπει στὴν ἐξέλιξι καὶ ἐπικράτησι τῆς «ἀποστασίας»², ἡ ὁποία ὅταν κορυφωθῆ θὰ ἐκθρέψῃ καὶ θὰ ἀναδείξῃ «τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας καὶ υἱὸν τῆς ἀπωλείας»², ἥτοι τὸν Ἀντίχριστον, γιὰ τὴν τελικὴ δοκιμασίαν τῆς Ἐκκλησίας πρὸ τῆς Δευτέρας καὶ Ἐνδόξου Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

* * *

Ἡ μεγάλη αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ, ἡ ὁποία ἀπεκόπη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τὸν ΙΑ΄ αἰ., εἶναι γνωστὸν ὅτι προέβη ἀσυγκράτητα σὲ πλυμμηρίδα καινοτομιῶν καὶ κακοδοξιῶν. Μία ἀπὸ αὐτὲς ἦταν καὶ ἡ ἐπινόησις τοῦ λεγομένου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου τὸν ΙΣΤ΄ αἰ., τὸ ὁποῖο καταδικάσθη καὶ ἀπὸ τρεῖς Πανορθόδοξους Συνόδους στὴν Κωνσταντινούπολι τοῦ 1583, τοῦ 1587 καὶ τοῦ 1593. Ἐκτοτε, ἡ ἐπιμονὴ τῶν Λατίνων νὰ ἐπιβάλουν τὴν ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τους στὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐθεωρεῖτο παπικὴ ἐπιβουλὴ καὶ ἀπερορίητο κατηγορηματικὰ ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν μέχρι καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ Κ΄ αἰ.³

1. Β΄ Θεσ. 6΄ 7.
2. Β΄ Θεσ. 6΄ 3.

Τὸ 1920, ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», διεκήρυξε τὴν ἐκκλησιολογικὴ αἴρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, προτείνουσα ὡς πρῶτο πρακτικὸ μέτρο προσεγγίσεως μὲ τοὺς ἑτεροδόξους κοινὸ ἡμερολόγιο γιὰ τὸν **συνεορτασμὸ** τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν.

Τὸ οἰκουμενιστικὸ Συνέδριον τοῦ 1923 στὴν Κωνσταντινούπολι, ὑπὸ τὸν Μασῶνο πατριάρχη Μελέτιο Μεταξάκη, ἀπεφάσισε τὴν ἡμερολογιακὴ Καινοτομία, μὲ πρόθεσι καὶ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου, ὡς καὶ σειρὰ μεταρρυθμίσεων στὴν Ἐκκλησία, πρὸς ἀθέτησιν καὶ καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως.

Τὸ 1924 ἀποφασίσθηκε μονομερῶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, κατόπιν καταλλήλου χειρισμοῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν

Χρυσόστομου (Παπαδοπούλου), ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας σὲ ὀλίγες μόνον ἐκ τῶν Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐκκλησία διαιρέθηκε καὶ διασπάσθηκε σὲ Καινοτόμους καὶ Ἀκαινοτομήτους ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου. Ἐνα «μικρὸν ποίμνιον» στὴν Πατρίδα μας, τὸν ὁποῖον ὀσημέραι ἀύξανόταν, ἀρχικὰ ἄνευ Ἀρχιεπισκόπων, ἀντιτάχθηκε θυσιαστικὰ στὴν φιλαρετικὴ ἐπιβολή, ἡ ὁποία δὲν διέθετε Ἐκκλησιαστικὸ, Κανονικὸ καὶ Ποιμαντικὸ ἔρεισμα, παρὰ μόνον κοσμικὰ καὶ ψευδο-επιστημονικὰ ἐπιχειρήματα.

Ἡ Καινοτομία Ἐκκλησία στὴν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία ἐδάπτισε τὸ Νέο Ἡμερολόγιο ὡς «διωρθωμένο Ἰουλιανό», ἂν καὶ τοῦτο θὰ συμπίπτει μὲ τὸ Γρηγοριανὸ ἕως τοῦ ἔτους 2800, δὲν φοβήθηκε τὴν «**σοβαρὴ σύγχυσις**»⁴ ποὺ ἡ μεταρρυθμίσις ἐπέφερε στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε τὴν «**ἀντίδρασις**»⁴ τοῦ θεοφιλοῦς Ποιμνίου.

3. Εἶναι χαρακτηριστικὸ, ὅτι ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος στὸ κείμενό του «Πρὸς τοὺς Διανοουμένους Ὁρθοδόξους Ἑλληνας», τὸ ὁποῖο συνέγραψε μετὰ τὴν προσχώρησίν του στὸ Ἀκαινοτόμητο Πλήρωμα τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τὸ 1935, συνοψίζων τὴν στάσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔναντι τῆς Παπικῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας, ἀπευθύνετο ἐν εἰδει ἐρωτημάτων πρὸς τὸν Καινοτόμο ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο (Παπαδόπουλο) ὡς ἑξῆς:

«**Α**) Διατί αἱ μετὰ τὴν πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν καθορίσασαν τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἑαρινὴν πανσέληνον, ληφθείσης ὡς βάσεως τῆς ἰσημερίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, αἱ λοιπαὶ ἑξ Ὀικουμενικαὶ Σύνοδοι δὲν προέβησαν εἰς τὴν διόρθωσιν δὴθεν τοῦ λάθους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, μολοντί οἱ Πατέρες ἐγίνωσκον τὴν πλημμέλειαν τούτου;

«**Β**) Διατί καὶ μετὰ ταῦτα, ὅταν ὁ Πάπας ἐπειράθη νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ πατέρες (διὰ τῶν Συνόδων τοῦ 1585 καὶ 1593) ἐπὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β' κατεδίκασαν αὐτό, χαρακτηρίσασαι ὡς μίαν καινοτομίαν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ ὡς ἀυθαίρετον καταπάτησιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων; [παρατίθενται παραπομπές] (...)

«**Δ**) Διατί ἐπὶ Οἰκ. Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' ἄπασαι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀπέκρουσαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ὡς ἀντορθόδοξον καὶ ἀντικανονικὸν πρωτοστατοῦντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου;»

(Βλ. Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουριδῆς - Ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑθνους, Ἀθήναι 1981, σελ. 60-61).

4. Νικ. Ζαχαρόπουλου, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ ΑΠΘ, *Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν 20ὸ αἰῶνα*, στὸ Ἱστορία τῆς Ὁρθοδοξίας, τόμος 7ος, *Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαστές τὸν 20ὸ αἰῶνα*, ἐκδ. Road, ἄ.τ.χ. (Ἀθήνα 2009), σελ. 210.

Ἡ «πολιτική παρέμβαση»⁴ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν «καθιέρωση» τῆς ἐορτολογικῆς Καινοτομίας, ἡ ὁποία καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ εἶναι ἀξιοθρήνητη καὶ ἀπορριπτέα.

Οἱ «δυσμενεῖς ἐπιπτώσεις»⁴ τῆς Καινοτομίας ἦταν ἀπτές. Σεβαστὴ μερίδα τῶν πιστῶν ἀρνήθηκε νὰ τὴν ἀποδεχθῆ καὶ συνέστησε τὴν «Ἑλληνικὴ Θρησκευτικὴ Κοινότητα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν».

* * *

Ἐντὸς τῆς Ἱεραρχίας τῆς Καινοτομίας ὑπῆρξε διάσπασις γιὰ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα. Πολλοὶ παραδοσιακοὶ Ἱεράρχες ἀντιδρῶσαν καὶ ἠγωνίζοντο γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ Πατρῴου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου. Μεταξὺ αὐτῶν, ἓνας Ἱεράρχης προέβη σὲ μία πολὺ συνετὴ παρατήρησις, ἡ ὁποία ἠγγίξε τὴν οὐσίαν τοῦ προβλήματος. Συγκεκριμένα, ὁ Μητροπολίτης Φλωρίνης Χρυσόστομος (Καβουρίδης, ὁ ἀπὸ Ἰμβρου καὶ Τενέδου καὶ εἶτα Πελαγονίας), εἶπε στὴν Ι΄ Ἱεραρχία τῆς 27.6.1929:

«Ὑποβάλλων σχετικὸν ὑπόμνημα, παρακαλῶ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ἡμερολόγιον πρέπει νὰ ἐξετασθῆ κυρίως ἀπὸ ἀπόψεως τῆς διαφορᾶς πρὸς τοὺς καθολικοὺς (παπικούς), πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ ἓνα φραγμὸν διὰ τοὺς Χριστιανοὺς (Ὁρθοδόξους). Τοῦτο ἔχει

ἐθνικῶς μεγάλην σημασίαν καὶ θὰ ἔχη μεγίστας συνεπείας, τὰς εὐθύνας τοῦ ὁποίου δὲν δύναμαι νὰ βαστάσω»⁵.

Πράγματι, τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιον εἶναι «φραγμὸς» ἐναντι τῆς ἐπιβουλῆς τῶν αἰρετικῶν, καὶ ὡς τοιοῦτο ἐθεωρεῖτο ἀνέκαθεν στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο, ἕως ὅτου οἱ ἴδιοι οἱ Ποιμένες ἀπεφάσισαν νὰ τὸν καταρτίψουν πρὸς διακινδύνευσιν τῆς θείας Ἀμπέλου...

Ἀργότερα, ὁ ἴδιος Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης ὡς Μητροπολίτης πλέον πρώην Φλωρίνης καὶ Ἠγέτης τῶν Ἀκαινοτομήτων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἔγραφε γλαφυρῶς, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν κακὸδοξο τῆς Δύσεως,

«ἤγειραν δίκην προμαχῶνων καὶ προπυργίων τοὺς φραγμοὺς τῶν Κανόνων καὶ τῶν Συνοδικῶν διατάξεων... Ἐνα ἐκ τῶν προμαχῶνων τούτων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἐορτολόγιον, ὅπερ χωρίζει τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰς αἰρετικὰς τοιαύτας εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν καὶ παρέχει αἰσθητῶς οὕτως εἰς τοὺς ἀπλουστέρους τῶν πιστῶν τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διαφορᾶς τοῦ Ὁρθοδόξου ἀπὸ τοῦ αἰρετικοῦ καὶ κακὸδοξοῦ»⁶.

5. Θεοκλήτου Στράγκα, Ἀρχιμανδρίτου, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ πηγῶν ἀψευδῶν, Γ΄ Τόμος, Ἀθήνα 1971, σελ. 1648.

6. Ὑπόμνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου..., τοῦ ἔτους 1945, στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 157. Στὸ αὐτὸ κείμενο, ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης τονίζει κατωτέρω τὰ ἐξῆς οὐσιώδη ἐπὶ τοῦ θέματος:

«Τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, δὲν εἶναι ζήτημα χρόνου καὶ ἡμερομηνίας διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ζήτημα ἐνότητος καὶ συμμαχικῆς παρατάξεως καὶ ἀμύνης τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς κακὸδοξίας, τῆς ἐκπροσωπομένης ὑπὸ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ διὰ πάσης θυσίας ἐπιδιώκει νὰ καταρτίσῃ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ προπύργια τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἐν τέλει συλήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν τιμαλφῆ μαργαρίτην τῆς Ὁρθοδοξίας» (Αὐτόθι, σελ. 158).

Ὅμως, ἐφ' ὅσον ὁ «προμαχὼν» κατερρίφθη, ἦταν πλέον ἀναμενομένη ἡ οἰκουμενιστικὴ πελαγοδρομία τῶν Καινοτόμων, ὅπως τὴν βλέπουμε νὰ ἐκτυλίσσεται σήμερα!...

* * *

Ἡ ἡμερολογιακὴ Καινοτομία δὲν ἔγινε χάριν ἀστρονομικῆς καὶ χρονομετρικῆς ἀκριβείας, ὅπως ὑπεστήριζαν καὶ ὑποστηρίζουν οἱ ὑπερασπιστές της, ἀν καὶ γνωρίζουν καλῶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία ποτὲ δὲν ἔθεσε ἕνα τέτοιο κριτήριον, ἀλλὰ ἔγινε -σύμφωνα μὲ τὴν ὁμολογία τοῦ Μελετίου Μεταξάκη- *χάριν τῆς προσεγγίσεως μὲ τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τῆς παραγωγῆς «ἐντυπώσεως εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον δι' αὐτὴν»⁷* τὴν προσέγγισιν!

Τὰ ἀντορθόδοξα αὐτὰ κίνητρα, κατατείνουν -πάλι κατὰ τὸν μέγα Καινοτόμο πατριάρχη Μελέτιο- καὶ στὴν **ἀναπόφευκτη προσαρμογὴ πρὸς τὸ νέο ἡμερολόγιον καὶ τοῦ Πασχαλίου**⁷.

Τὸ θέμα τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα σύμφωνα μὲ τὸ Νέο Ἡμερολόγιον, ὅπως ἤδη

γίνεται στὴν ἐκκλησία τῆς Φινλανδίας, ἢ σύμφωνα μὲ κάποια πιθανὴ νεώτερη ἡμερολογιακὴ ἐπινόησι, ἐπανέρχεται συχνὰ στοὺς οἰκουμενιστικοὺς κύκλους. Εἶναι γνωστόν, ὅτι οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τὸ θέλουν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦν κατὰ βάθος, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε ἐκεῖ καταλήγει νομοτελειακὰ ἡ ἡμερολογιακὴ τους Καινοτομία.

Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ὁ Οἰκουμενιστὴς πατριάρχης Σερβίας Εἰρηναῖος, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεώς του στὴν Αὐστρία, δήλωσε (14.9.2010 ν.ἡ.) μεταξὺ ἄλλων -ἐν οἰκουμενιστικῇ συνευωχίᾳ μετὰ τῶν Παπικῶν- ὅτι ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα μὲ τοὺς Παπικοὺς **«εἶναι μεγάλη ἀνάγκη»⁸**.

Ὅπως ἐξάγεται ἀβίαστα καὶ ἀπὸ τὰ ἐνδεικτικῶς ἐνταῦθα ἀναφερόμενα, δὲν δυνάμεθα ὀρθοδόξως νὰ διαχωρίσουμε τὸ ἡμερολογιακὸ θέμα ἀπὸ τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ συνακόλουθα ἀπὸ τὴν **«ἀποστασίαν»**, ἡ ὁποία προετοιμάζει τὴν Πανθηρησκεία τοῦ

7. Αὐτόθι, σελ. 126. Ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς προσεγγίσεως Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως γράφει ἄλλοῦ ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης: *«Βεβαίως ἡ προσέγγισις τῶν δύο Χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν Χριστιανικῶν ἑορτῶν, εἶνε ὑπὸ πάντων ἐπιθυμητὴ καὶ μεγίστης ἠθικῆς ἀξίας καὶ σημασίας, ἀλλὰ νὰ ἐπιδιωχθῆ καὶ ἐπιτευχθῆ αὕτη πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅποτε ὄντως ἐξυπηρετεῖται καὶ τὸ ἠθικὸν συμφέρον σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει. Ἄλλ' ὅταν ὅμως ἡ προσέγγισις αὕτη ὁρμᾶται ἐξ ὑλικῶν καὶ κοσμικῶν συμφερόντων καὶ ἐλατηρίων καὶ ἐπιχειρεῖται πρὸς ζημίαν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ πρὸς μείωσιν τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, τότε ἐξυπηρετοῦνται προσωπικὰ συμφέροντα καὶ ἰδιαίτερα Ἐκκλησιαστικὰ βλάβεις καὶ ἐπιθυμίαι ἐπὶ βλάβῃ τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κύρους τῆς καθόλου Ὀρθοδοξίας. Ταύτης δὲ τὴν ψυχὴν ἀποτελοῦσιν αἱ παραδόσεις καὶ τὰ Θεόπνευστα καὶ ἀλάθητα πυξία τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν καὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν 7 Ἀγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὧν ἡ παραχάραξις μειοῖ αὐτὸ τὸ θεόκρανον καὶ ἀπαράθραστον κῦρος τῆς θείας ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Οὕτω πᾶσα βλάβη καὶ μείωσις τῆς Ὀρθοδοξίας, καταντᾷ βλάβῃ καὶ μείωσιν τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, ἐξ οὗ ἀπαντᾷ ὁ ἕψηλος καὶ θεῖος χαρακτὴρ καὶ ἡ θαυτέρα καὶ θεία ἐννοία τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας».*

(Ἀναίρεσις τοῦ «Ἐλέγχου» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, σὸ Ἄπαντα πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομου, Τόμος Πρῶτος, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικοδήμου Ἑλληνικοῦ Γορτυνίας, 1997, σελ. 260-261).

8. «Ὁ Πατριάρχης Σερβίας Εἰρηναῖος ζήτησε τὴν συμφιλίωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν», 24ωρο Ἐκκλησιαστικὸ Πρακτοεἶο Εἰδήσεων POMΦΑΙΑ, Τρίτη, 14 Σεπτεμβρίου 2010 (<http://www.romfea.gr/index.php?view=article&catid=13&id=583...>).

Ἄντιχρίστου καὶ δοκιμάζει δεινῶς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ὁ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1932 Μητροπολίτης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι *«οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν (δὲν εἴμεθα ἀπὸ ἐκείνους πού ὑποχωροῦν καὶ χάνονται), ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν ψυχῆς (ἀλλὰ εἴμεθα ἄνθρωποι πίστεως πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας)»*⁹. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, μὲ μοναδικὰ ἐφόδια τὴν **«πίστιν»**, τὴν **«παρορησίαν (θάρορς)»**¹⁰ καὶ τὴν **«ὑπομονήν»**¹⁰, ἐποίησε ἀνυποχώρητα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ καρπωθῆ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπαγγελίας (ὑποσχέσεως). Ἄλλὰ καὶ ἐπίσης γιὰ νὰ ἀνακόψῃ τὴν φιλαρετικὴ εἰσβολὴ στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ παράσχῃ **στέρεο ἔδαφος Ὀρθοδόξου μαρτυρίας καὶ καταφυγῆς** στὰ τέκνα τῆς διωκομένης Ἐκκλησίας ἐν καιρῷ ἀποστατικῆς ἐπιβολῆς.

Ἔτσι, τὸν Μαῖο τοῦ 1935, μαζί μὲ τοὺς Μητροπολίτας Δημητριάδος Γερμανὸ καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομο, προέβησαν στὸ διάβημα τῆς **Ἀποτειχίσεως** ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους καὶ ἀνέλαβαν τὴν διαποίμανσι τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ Ὁμολογιακὴ *πρᾶξις* προϋποθέτει ἡρωϊσμὸν ψυχῆς, μόλις εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσουμε.

Στὸ **Ἀποκηρυκτικὸ Ἐγγραφὸ** τους πρὸς τὴν Καινοτόμο Ἱεραρχία, οἱ τρεῖς Ὁμολογηταὶ Ἱεράρχαι ἐπεκαλοῦντο τοὺς ἐξῆς σοβαροὺς λόγους γιὰ τὸ διάβημά τους:

9. Ἐβρ. ι' 39.

10. Ἐβρ. ι' 35, 36.

– Μονομερῆς καὶ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγὴ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, παρὰ τὰ θέσμιμα τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὴν αἰωνόβιο πρᾶξι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας·

– Διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ διαίρεσις τῶν Χριστιανῶν μέσῳ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ἄνευ τῆς συναινέσεως ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν·

– Ἀθέτησις τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὅποιοι διέπουν τὰ τῆς

Θείας Λατρείας καὶ ἐπίσης ἀθέτησις τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων·

– Παραβίασις ἐμμέσῳ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ ἑορτολογίου καὶ τοῦ ἐνιαυσίου κύκλου τοῦ Κυριακοδρομίου, μετὰ τῶν ὁποίων συνδέεται ἀναπόσπαστα·

– Διάσπασις τῆς ἐνότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸν ἑορτασμὸ τῶν Ἑορτῶν καὶ διαίρεσις τῶν Χριστιανῶν, ἡ ὁποία ἔθιξε ἐμμέσῳ τὸ δόγμα τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως·

– Πρόκλησις σκανδαλισμοῦ, διαρέσεως καὶ ἀντεγκλήσεως τῶν Χριστιανῶν καὶ ἀποβολὴ τῆς ὁμοφωνίας, ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς, θεωρήθηκε ὅτι ἡ Διοικοῦσα Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ἀπέσχισε ἑαυτὴν κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων τοῦ ὅλου κορμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἐκήρυξε κατ' οὐσίαν ἑαυτὴν σχισματικὴν, μὲ τὴν διευκρίνισι ὅτι ὁ ἀγῶνας τους ἦταν ὑπὲρ ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρῖου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερο-

λογίου πρὸς ἀναστήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους¹¹.

* * *

Ἡ ὁμολογιακὴ αὐτὴ ἐπιμονὴ ὑπὸ τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσσοτόμου καὶ τότε, τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα μέχρι τῆς τελειώσεώς του, εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ ἀμετακίνητη. Δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ διακηρύσσει, ὅτι

«ἀνεπετάσαμεν εὐθαρσῶς καὶ μεγαλοφρόνως, οὐχὶ τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν Χριστιανῶν, ὅπως ἐκεῖνοι (οἱ Καινοτόμοι Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Χρυσσότομος Παπαδόπουλος), ἀλλὰ τὸ ἔνδοξον καὶ τετιμημένον λάβαρον τῆς ἐνώσεως τῆς διασπασθείσης Ὁρθοδοξίας, καὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἐδάφει τῶν σεπτῶν Παραδόσεων καὶ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων»¹².

Θεωροῦσε, ὅτι ἔχουμε πλήρες Κανονικὸ δικαίωμα νὰ διακόψουμε προσωρινῶς, πρὸ Συνδικτῆς διαγνώμης, τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὴν Καινοτόμο Ἱεραρχία, καὶ νὰ **«ἀποτελέσωμεν προσωρινῶς ἰδίαν θρησκευτικὴν Κοινότητα»¹³**, μέχρι τῆς ἐγκύρου καὶ

τελειοδίκου λύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὑπὸ **Πανορθόδοξου Συνόδου**.

Τὸ διάβημά του, μακρὰν παντὸς προσωπικοῦ ἐλατηρίου, ἀποσκοποῦσε νὰ ἐπανασυνδέσει ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες ἐχωρίσθησαν διὰ τῆς μονομεροῦς μεταβολῆς τοῦ ἐορτολογίου, στὸν ἐορτασμὸ τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν καὶ τὴν ταυτόχρονη τήρησι τῶν νηστειῶν¹⁴.

* * *

Κατόπιν τῶν ὀλίγων καὶ ἐντελῶς ἐπιγραμματικῶν τούτων στοιχείων, πῶς δύναται νὰ εὐσταθήσῃ ἡ κατηγορία περὶ σχίσματος καὶ ἀπειθαρχίας τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ πῶς δύναται νὰ θεωρηθῆ ἔγκυρος ἡ βίασι τοῦ λαθθαμένου τούτου σκεπτικοῦ καθαιρετικῆ κατ' αὐτοῦ ἀπόφασις;

Σχίσμα ἔχουμε στὴν περίπτωσι ἀρνήσεως ὑπακοῆς καὶ ἐπιδείξεως ἀπειθαρχίας ἔναντι τῆς **νομίμου καὶ κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς¹⁵** καὶ ὄχι βεβαίως ἔναντι τῆς καινοτομίας καὶ ἀποκηρυχθείσης τοιαύτης γιὰ λόγους Πίστεως καὶ Δικαιοσύνης¹⁶.

Δὲν ἀπεκηρύχθη ἡ Ἱεραρχία τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔνεκα φιλοπρωτίας καὶ ἰδιοτελείας, ἀλλὰ **γιὰ λόγους Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν, πού ἀφοροῦσαν**

11. Βλ. «Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ὡς Κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας», στὸ Ἄπαντα πρώην Φλωρίνης Χρυσσοτόμου, ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 130-131.

12. Αὐτόθι, σελ. 135.

13. Βλ. στὴν ὑποσημείωσι 30 τοῦ καιμένου: «Οἱ ἐμπνευσταὶ καὶ πρωτεργάται τῆς Καινοτομίας: «Οἱ δύο οὗτοι Λούθηροι τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας»», στὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», τόμ. Β', τεύχος 17/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1989, σελ. 77.

14. Ὑπόμνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσσοτόμου..., στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσσότομος Καβουρίδης..., ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 155.

15. Βλ. ἐνδεικτικὰ Εὐαγγέλιου Μαντζουνέα, Πρωτοπρεσβυτέρου, Δρ Νομικῆς, Ἐκκλησιαστικὸν Ποινικὸν Δίκαιον, Ἀθήνα 1979, σελ. 168.

16. Βλ. ΛΑ' Ἀποστολικὸ Κανόνα καὶ ΙΕ' Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου.

ὄχι μόνο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας περὶ θείας Λατρείας, ἀλλὰ τὴν ἐνότητα αὐτῆς ταύτης τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας¹⁷.

Δὲν ἔγινε ἐπανάστασις κατὰ τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἐβεβαίωσε ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης, οὔτε κατὰ τῆς ἐννοίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διακοπή τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Διοικούσης Συνόδου, διότι αὐτὴ διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως παρεξέκλινε κατὰ τὴν αὐστηρὰ ὀρθόδοξο ἀντίληψι ἀπὸ τοὺς Κανόνες καὶ τὶς Παραδόσεις καὶ δὲν ἦταν ἀνεκτὴ ἢ συγκαίνωσις στὴν εὐθύνη γιὰ τὴν παρέκκλιση τούτη καὶ τὴν διάσπασι τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸν ἐορτασμὸ τῶν Χριστιανικῶν ἐορτῶν¹⁸.

* * *

Παρὰ ταῦτα, ἡ Καινοτόμος Ἱεραρχία προέβη ἐσπευσμένα τὴν 1/14.6.1935 στὴν καταδίκη σὲ «καθαίρεσι» τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ μάλιστα καὶ στὸν σωματικὸ τους περιορισμὸ σὲ Μονή¹⁹.

Ἡ ψευδὴς καὶ ἄδικος αὐτὴ καθαίρεσις καταπίπτει, ἐφ' ὅσον στηρίχθηκε στὴν δῆθεν ἀπειθαρχία καὶ ἀνταρσία τῶν κατηγορουμένων. Ἀλλὰ δὲν εὐσταθεῖ καὶ διότι τὰ Μέλη τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου διατελοῦσαν σὲ κατάστασι ὑποδικίας καὶ ἀντιδικίας ἐναντι τῶν ἀποτετελιχισμένων Ἱεραρχῶν, διότι οἱ Καινοτόμοι δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ δικάσουν τοὺς ἀποκηρύξαντας αὐτοὺς Ἀκαινοτομήτους, διότι

ἢ ἀπόφασις περιλαμβάνει καὶ τὴν ἀνύπαρκτη ποινὴ τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ, ὡς καὶ διότι δὲν τηρήθηκε ἡ τάξις κλητεύσεως δικαζομένου Ἀρχιερέως²⁰.

Ἄν καὶ ἡ πλειονότης τουλάχιστον τοῦ Ποιμνίου τῶν Ἀκαινοτομητῶν δεχόταν τὸν διωχθέντα κατὰ τὸν τρόπο τοῦτο Ὁμολογητὴ Ἱεράρχη ὡς Καλὸν Ποιμένα του, αὐτὸς ἐξωρίσθηκε ἀπὸ τὶς Ἀρχές, τῇ ὑποδείξει τῶν Καινοτόμων, δύο φορὲς σὰν κακοῦργος (1935, 1951), σύρθηκε πολλάκις στὰ Δικαστήρια μετὰ τὴν κατηγορία τῆς δῆθεν ἀντιποιήσεως ἀρχῆς, ταπεινώθηκε, περιφρονήθηκε, ἀδικήθηκε, συκοφαντήθηκε, χωρὶς ὅμως νὰ χάσῃ οὔτε τὸν προσανατολισμὸ του, οὔτε τὸ ὄραμα καὶ τὴν ἐλπίδα του, οὔτε τὸ θάρρος καὶ τὴν Ὁμολογία του.

* * *

Τινὲς κατὰ βάσιν μὴ καλῆς διαθέσεως, καὶ τότε καὶ τώρα, ἔθεται καὶ θέτουν τὸ ἐρώτημα γιατί ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης δὲν ἔσπευσε νὰ συνταχθῇ ἐξ ἀρχῆς μετὰ τὸ Ποίμνιο τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρὸς Ἡμερολογίου, ἀλλὰ ἀνέμενε ἔνδεκα ὀλόκληρα ἔτη (1924-1935), συγκαίνωσιν μετὰ αὐτοὺς τοὺς ὁποίους κατήγγειλε ἐκ τῶν ὑστέρων ὡς Καινοτόμους.

Ὁ ἴδιος διεκήρυξε, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς πρώτης ἐξορίας του -τὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου- τὸ 1935, ὅτι καίτοι δὲν ἐνέκρινε μαζί με ἄλλους Ἀρχιερεῖς τὴν ἡμερολογιακὴ καινοτομία, τὴν ἀνέχθηκε «κατ' ἐκκλησιαστικὴν οἰκονομίαν»²¹ καὶ ἀπὸ πρόνοια μὴ δημιουργίας

17. Ὑπόμνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου..., στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 149.

18. Αὐτόθι, σελ. 151.

19. Θεοκλήτου Στράγκα, Ἀρχιμανδρίτου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 2043.

20. Ὑπόμνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου..., στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 151-152.

σχίσματος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Ἱεραρχία κατόπιν καταλλήλου διαφωτισμοῦ θὰ ἐπανέφερε τὸ Ὅρθοδοξο Ἐορτολόγιο. Ὅμως, παρὰ τὶς προσπάθειες καὶ τὰ διαδήματα, ἡ πλειονότης τῆς Ἱεραρχίας μὲ τὴν ἔμπνευσι τοῦ Καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου, ἐπέμενε πεισιμόνως καὶ σκληροτραχήλως στὴν Καινοτομία. Ἐφ' ὅσον ἐξαντλήθηκαν τὰ εἰρηνικὰ μέσα, ἀποκηρύχθηκε πλέον ἡ Διοικοῦσα Σύνοδος. Ἄλλωστε, ἡ ἐπίγνωσις τῆς σοβαρότητος τοῦ ζητήματος σχηματίσθηκε σταδιακά, ἐνῶ ἀρχικὰ δὲν ὑπῆρχε πλήρης διαφώτισις ἐπὶ τοῦ θέματος, ἀλλὰ ἐπεδείχθη ἐμπιστοσύνη στὶς διαβεβαιώσεις κυρίως τοῦ Καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου, ὅτι πρόκειται γιὰ θέμα ἄσχετο μὲ τὴν πίστι καὶ τὴν θεία λατρεία καὶ ὅτι ὅλες οἱ Τοπικῆς Ὅρθόδοξες Ἐκκλησίαις θὰ υἰοθετοῦσαν τὸ Νέο Ἡμερολόγιο κατὰ τὴν ὑπόδειξι καὶ προτροπὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου²².

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ διαίρεσις τῶν Ὅρθοδόξων ὑφίστατο καὶ διευρύνετο. **Καὶ ἡ μὲν Καινοτόμος Ἱεραρχία ὡσὰν «ἀπάνθρωπος καὶ σκληροκάρδιος Μητριά» κατεδίωκε τὰ Ὅρθόδοξα τέκνα τῆς γιὰ τὴν ἐμμονή τους στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσι, ἡ δὲ Κοινότης τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐκτρεπόταν σὲ ἀκρότητες ἀπὸ ἔλλειψι Ἡγετῶν μὲ Ἐκκλησιαστικὸ κῆρος²³.**

Ἔτσι, ὁ Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ὠδηγήθηκε σταδιακά, μαζὶ μὲ τοὺς ἀρχικοὺς συναγωνιστές του, στὸ νὰ ἀναλάβουν ἐκκλησιαστικὰ τὴν ποιμαντορία

τῶν Ἀκαινοτομήτων, «ἀγόμενοι πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡ Ἱεραρχία, διαζομένη ὑπὸ τοῦ ἀδηρίτου σθένους τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὀρθοδοξίας, καὶ ἀποφεύγουσα τὴν δημιουργίαν καὶ ἐπισήμου πλέον Σχίσματος, θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον πρὸς ἔνωσιν τοῦ Ὅρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ»²³.

* * *

Ἡ σθεναρὴ ἀγωνιστικότητα, ἡ ἐνάρετη βιοτὴ καὶ ἡ ἀκαταπύνη δραστηριότητα τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, παρὰ τὶς ποικίλες ἀντιξοότητες καὶ δυσκολίες τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν ἐκείνων, ὡς καὶ τῶν μεταβολῶν, διωγμῶν καὶ ἐπιβουλῶν, ἐπέβαλαν τὴν Μορφὴ του στὴν συνείδησι τοῦ Ὅρθοδόξου Πληρώματος τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα, ὡς τὸν ἀδιαφειλονίκητο Ἡγέτη.

Παρὰ ταῦτα, ἓνα σοβαρὸ καὶ ἀπογοητευτικὸ θέμα, τὸ ὁποῖο τοῦ ἐπέφερε μεγάλη καὶ ἀφόρητη θλίψι, ἦταν οἱ παλινωδίες τῶν συνεπισκόπων του. Στὴν πορεία τοῦ Ἀγῶνος ἔμεινε μόνος Ἱεράρχης, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ (1935) οἱ τρεῖς Μητροπολίται ἐχειροτόνησαν ἄλλους τέσσερις Ἐπισκόπους²⁴. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ὑπαναχώρησαν στὴν Καινοτομία ἀπὸ φόβο καὶ ἀστάθεια, καὶ ἄλλοι ἀπεσχίσθησαν καὶ περιοριοποιήθησαν ἀπὸ ἔλλειψι ὑγιοῦς ἐκκλησιολογίας.

Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1937, οἱ ἐπίσκοποι Κυκλάδων Γερμανὸς καὶ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀποκήρυσαν Αὐτὸν ὡς μὴ ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς

21. Πρὸς Διαφώτισιν τῶν Ὅρθοδόξων Ἑλλήνων Προκίρῳξις τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 69.

22. Ὑπόμνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου..., στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 146.

23. Αὐτόθι, σελ. 131.

Ἀληθείας, διότι εἶχε ἀρχίσει νὰ προβαίνει σὲ διευκρινίσεις περὶ τοῦ τί ἐσήμαινε ἐκκλησιολογικὰ ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν Καινοτόμων ὡς «σχισματικῶν» καὶ μάλιστα «στερουμένων τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος».

Αὐτό, ὑπεστήριξε ὁ πρώην Φλωρίνης, ἦταν προσωπικὴ γνώμη καὶ ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ «δυνάμει» καὶ ὄχι «ἐνεργεία» ἰσχύοντος. Τοιοῦτοι ἐκηρύχθησαν οἱ Καινοτόμοι, ἀλλὰ τοῦτο γιὰ νὰ ἰσχύη τῇ ἀληθείᾳ καὶ ἐν τοῖς πράγμασι, θὰ πρέπει νὰ δικασθοῦν καὶ καταδικασθοῦν ὑπὸ νομίμου Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἥτοι ὑπὸ ἀνεγνωρισμένης Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢ σαφέστερα καὶ πληρέστερα ὑπὸ Πανορθόξου Συνόδου τῆς ὅλης Ἐκκλησίας²⁵.

Ἡ μερὶς τῶν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἡ ὁποία

διέκοψε τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνία μετὰ τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας, δὲν ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη Ἐκκλησία, ἀλλὰ ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν καὶ Μίαν ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν, ὡς μία ταύτης ἀλύμαντος (σῶα, ἀβλαβῆς) καὶ ἀναπόσπαστος πλευρὰ²⁶.

Ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης ἐτόνιζε, ὅτι ἐξῆλθαν στὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου στὴν Ἐκκλησία, καὶ ὄχι γιὰ τὴν **μονιμοποίησι καὶ διαιώνισι** τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαίρεσεως²⁷.

Εἶναι φανερό, ὅτι δὲν εἶχε τὴν αἴσθησι ὅτι ἢ ὑπ' αὐτὸν «Θρησκευτικὴ Κοινότης», ὡς καὶ ἡ προσωρινὴ Ἱερὰ Σύνοδος, εἶναι ἡ Ἐκκλησία στὴν Ἑλλάδα καὶ οὐδεὶς ἕτερος.

* * *

24. Ἐνδεικτικὸ γεγονὸς τῆς εὐαισθήτου καὶ λίαν προσεκτικῆς Ἐκκλησιολογικῆς καὶ Κανονικῆς συνειδήσεως τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἐχαρκτήρισε δέκα ἔτη ἀργότερα, τὸ 1945, τὶς μὲν ἐπισκοπικῆς χειροτονίες «έσπευσμένες» καὶ «παρακεκινδυνευμένες», ὡς «προωθύτερες», τὴν δὲ ἀρχικὴ ἐκκλησιαστικὴν ὀργάνωσι τῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβαν τὴν διαποίμανσι τῶν Ἀκαινοτομητῶν ἀπεκάλεσε «**Ἀρχιερατικὸν Συμβούλιον**» καὶ ὄχι Ἱερὰν Σύνοδον!

(Βλ. *Υπόμνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου...*, στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 136).

25. Βλ. *Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς 1.6.1944*, στὸ Ἔπαντα πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου, τόμος Δεύτερος, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 13-28.

26. *Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τῆς 18.1.1945*.

27. *Ἐπιστολὴ πρώην Φλωρίνης [πρὸς Ἐπίσκοπον Κυκλάδων Γερμανόν]*, στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 83. Στὴν θαυμασιά αὐτὴ ἐπιστολὴ ἐκκλησιολογικοῦ περιεχομένου, θίγεται μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ζήτημα τοῦ νοήματος τῶν καταδικῶν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ΙΣΤ' αἰ. Τινές, ἀκόμη καὶ μέχρι σήμερα, ἐμφοροῦμενοι ἀπὸ μία ἄκρως ἀπλουστευτικῆ, ἀλλὰ καὶ ἀφελῆ καὶ περιορισμένη ἀντίληψι, θεωροῦν ὅτι βάσει ἐκείνων τῶν ἀποφάσεων ἢ σύγχρονη ἡμερολογιακὴ καινοτομία εἶναι *προκαταδικασμένη* καὶ ἄρα δὲν ἀπαιτεῖται νέα καταδίκη αὐτῆς. Ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐξηγεῖ ἀνταντιρρητικῶς:

«**Ἐπίσης, ὑποκρίνεται καὶ ψεύδεται ἀυστόλως ἡ Ὑμετέρα Θεοφιλία, ὅταν διατείνηται ὅτι παρέλκει καὶ περιττενεῖ ἡ συγκρότησις Πανορθόξου Συνόδου ἢ μεγάλης Τοπικῆς Συνόδου διὰ τὴν ἔγκυρον καὶ τελεσίδικον καταδίκην τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας τοῦ Ἀρχ/που, ἀφοῦ αἱ Πανορθόδοξοι Σύνοδοι 1583, 1587, 1593 κατεδίκασαν τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον.**

» **Καὶ τοῦτο, διότι γνωρίζει κάλλιστα, ὅτι αἱ εἰρημένα Σύνοδοι κατεδίκασαν μὲν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἡ καταδίκη αὐτὴ ἀφορᾷ τοὺς Λατίνους, οἵτινες ἔθηκαν εἰς ἐφαρμογὴν τὸ ὅλον ἡμερολόγιον, ἐνθ' ὁ Ἀρχ/πος παρέλαβεν ἐκ τούτου τὸ ἡμῶν ἐφαρμόσας αὐτὸ εἰς τὰς ἀκινήτους ἐορτὰς καὶ διατηρήσας τὸ Παλαιὸν διὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰς κινήτας ἐορτὰς, ἀκριβῶς ἵνα παρακάμψῃ τὸν σκόπελον τῆς καταδίκης ταύτης.** ➔

Ἀκόμη καὶ ὅταν τὴν 26.5.1950 υπέγραφε τὴν Ἐγκύκλιο²⁸, ὅτι οἱ Καινοτόμοι στεροῦνται Μυστηριακῆς Χάριτος, ὅτι ἀνακαλεῖ τοὺς ὄρους «δυνάμει» καὶ «ἐνεργεία» καὶ ὅτι οἱ προσερχόμενοι ἐκ τῆς Καινοτομίας πρέπει νὰ ἀναμυρῶνται, δὲν ἔπεισε εὐρύτερα ὅτι ὄντως μετέβαλε Ἐκκλησιολογία καὶ γενικὰ ἐκκλησιολογικὴ θεώρησι καὶ πίστι²⁹. Ἡ Ἐγκύκλιος ἐκείνη μὲ τὰ ἀναφερόμενα τρία ἀπάδοντα σημεῖα, ἦταν φανερὰ **ἐνωτικὴ**, ἀπέβλεπε στὴν ἐνότητα τῶν διεσπασμένων ἀκολουθῶν τοῦ Πατρίου, ἐπεδείκνυε δὲ **οἰκονομία** καὶ **συγκατάβασι** ἐν ὄψει ἐπερχομένων δεινῶν. Ὁ ἴδιος δὲν τὴν ἐφήρμοσε καὶ ἐδήλωσε μάλιστα ὅτι τὴν υπέγραψε εὐρισκόμενος ἐν ἀμύνη³⁰.

Ἄλλωστε, στὴν Ἐγκύκλιο αὐτὴ δὲν ἐκφράζει τὴν παραμικρὴ μετάνοια καὶ μεταμέλεια ὡς ὑπαίτιος τοῦ σχίσματος τῶν «Ματθαϊκῶν», οἱ ὁποῖοι ἀπεσχίσθησαν, διότι ἀκριβῶς ὁ πρῶην Φλωρίνης δὲν ἀπεδέχετο τὰ ἐνταῦθα διαλαμβανόμενα!

Εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι ὁ πρῶην Φλωρίνης ποτὲ δὲν διεκήρυξε ρητῶς γιὰ τοὺς Καινοτόμους ἢ γιὰ τοὺς ἀποσχισθέντας ἀπὸ αὐτὸν κατὰ καιροὺς Ἀκαινοτομήτους, ὅτι «ἐξέπεσαν τῆς Ἐκκλησίας» (!), οὔτε ποτὲ ἔκρινε κάποιον ἐκκλησιαστικῶς. Καὶ τελικὰ, ἂν εἶχε τὴν αἴσθησι ὅτι προσωποποιεῖ μόνον αὐτὸς αὐθεντικῶς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, πῶς ἄφησε Αὐτὴν ὀρφανήν; Ἔπρεπε, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, νὰ κινήσῃ γῆν καὶ οὐρανόν, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ διαδοχὴν. Ὅμως, τὸ τόλμημα τῆς χειροτονίας ἐπισκόπων ἐξ ἐνὸς τὸ διέπραξε ὁ ἰδεολογικὸς τοῦ ἀντίπαλος Βρεσθένης Ματ-

θαῖος, συνεπῆς ὢν στὴν ἀκραία ἐκκλησιολογία του ὡς δῆθεν μόνος ἐναπομείνας ὀρθόδοξος ἀρχιερεὺς! Τέτοια πίστι καὶ συνειδήσι ὁ πρῶην Φλωρίνης δὲν εἶχε ποτέ, ὅπως ἀποδεικνύει καταφανῶς ἡ ἀπλὴ σύγκρισις τῶν δύο ἀνδρῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου³¹.

* * *

← *» Κατὰ ταῦτα, ἡ Καινοτομία αὐτὴ τοῦ Ἀρχ/που ἐφαρμόσαντος τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον μόνον διὰ τὰς ἀκινήτους ἐορτὰς καὶ οὐχὶ διὰ τὸ Πάσχα, δι' ὃ κυρίως κατεδικάσθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ὡς ἀντιπίπτον πρὸς τὸν ζ' Ἀποστολικὸν Κανόνα ἀποτελεῖ ζήτημα, ὅπερ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.*

» Συνεπῶς, ἡ σύγκλησις Πανορθόδοξου Συνόδου οὐ μόνον δὲν περιττενεῖ, ὡς ἀπὸ τρίποδος ἀπεφάνθη ὡς ἄλλος Πάπας ἢ Ὑμετέρα Θεοφιλία, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται διὰ τὴν κανονικὴν καὶ ἔγκυρον καταδίκην τοῦ ζητήματος τούτου».

(Αὐτόθι, σελ. 80-81).

28. Βλ. περιод. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», ἀριθ. 86/12.6.1950.

29. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ κατὰ καιροὺς δημοσιεύμενα ὑπὸ τινων σχετικὰ ἐγκυκλιῶδη σημειώματα, γράμματα, ὁδηγίαι κλπ. τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρῶην Φλωρίνης Χρυσοστόμου κυρίως πρὸς τὸν ὑπ' αὐτὸν ἱερὸν Κλῆρον, ὅπου δύναται κανεῖς νὰ ἀνεύρῃ ὄντως παρόμοιαι θέσεις καὶ τοποθετήσεις.

30. Ἀ.Δ. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου, Ἀθήναι 1985, σελ. 807-808.

Ἡ ὀρθή ἐκκλησιολογική συνείδησις τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου καὶ ἡ σταθερότητα στίς ἀρχές του εἶναι ἄξιες θαυμασμοῦ καὶ μιμήσεως. Διεξήγαγε ὄντως θεολογικὸ ἀγῶνα καὶ κατὰ τῆς Καινοτομίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς λανθασμένης ἐκκλησιολογίας τῶν Ἀκαινοτομητῶν³². Ἀντιμετώπισε δὲ διαρκῶς τὴν ἀμφισβήτησι, τὴν πολεμικὴ καὶ τὰ πυρὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ὥστε νὰ ἰσχύη καὶ γι' αὐτὸν τὸ ἀποστολικό: «ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβου»³³. Πιεζόμενος, συγκατέβη πρὸς τὴν ὀρμὴ τῶν Ἀκαινοτομητῶν γιὰ συμφωνία στὰ βασικώτερα καὶ ὀλιγώτερο ἀντιλεγόμενα³⁴, κάτι τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι ἐδράζεται ἐπὶ Πατερικοῦ θεμελίου³⁵.

Ἡ προσφορὰ του, καθ' ἡμᾶς, εἶναι ἀνυπολόγιστη καὶ τὸ μήνυμα ποῦ μᾶς στέλνει ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, ὅπου ἀναπαύεται ἐκ τῶν κόπων του, εἶναι προφανές:

Νὰ μείνουμε Ὁρθόδοξοι ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐν πᾶσι καὶ νὰ ἀποφύγουμε πάση θυσίᾳ τὴν κοινωνία μὲ τοὺς παρεκκλίνοντας· δὲν ὑπάρχουν μικρὰ στὴν Πίστι· ἡ διακράτησις τῆς Παραδόσεως ὡς θησαυροῦ περικλείει τὸν στέφανον τῆς ἀφθαρσίας· ἡ διακριτικὴ πορεία μεταξὺ τῶν ἄκρων εἶναι σχοινοβασία ἐπίπονη, ἐφ' ὅσον ἐφέλκει ἐπ' αὐτῆς τὰ πυρὰ καὶ τῶν δύο μερῶν· ἀξίζει νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ πεθαινῇ κανεὶς ἔστω καὶ ἐγκαταλελειμμένος χάριν τῆς Ἀληθείας!

Ἡ ἀποστολικὴ προτροπὴ: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν»³⁶ δὲν ὀδηγεῖ σὲ μία σκληρυνσι καὶ ἀποστέωσι στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ πορεία, ἀλλὰ σὲ μία πνευματικὴ ἀναβάπτισι στὰ νάματα τῆς εὐσεβείας. Μόνον ζῶντες ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ δυνάμεθα νὰ ἀνταχθοῦμε στὸ «μυστήριον τῆς ἀνομίας»³⁷ καὶ νὰ μὴ ὀλισθήσουμε στὴν «ἀποστασίαν»³⁸ τῆς

31. Ἐξ θυμηθοῦμε τί ἔγραφε ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης πρὸς τὸν Κυκλάδων Γερμανὸ στὴν προαναφερθεῖσα Ἐπιστολὴ τοῦ 1937, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Ματθαϊκῆς θεωρήσεως περὶ τῶν μόνων ἐναπομεινάντων ὀρθοδόξων ἀρχιερέων:

«Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, Θεοφιλέστατε, θέτετε τελείαν καὶ παῦλαν εἰς τὸν βίον καὶ τὴν μακροαῖωνα ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὅλας συλλήδην τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας κηρύσσεται αἰρετικὰς, διαψεύδοντες οὕτω καὶ τὴν ρήτραν τοῦ Κυρίου εἰπόντος εἰς τοὺς Μαθητάς Του: “Ἴδου ἐγὼ μεθ' ἡμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος”.

» Βλέπετε, Θεοφιλέστατε, ἡ τυχοδιωκτικὴ καὶ λαοπλάνος αὕτη πολιτικὴ εἰς ποῖα ἄτοπα καὶ ἀβυσσώδη βάραθρα ἄγει τὴν Ὑμετέραν Θεοφιλίαν, ἣτις οὐ μόνον κατασπιλώνει τὴν ἱερότητα τοῦ Ἀγῶνος, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὁποίου ἀνυψώσαμεν Αὐτὴν εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν σκοπιὰν καὶ τιμὴν, ἀλλὰ καὶ καταργεῖ τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ὑπόστασιν τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

(Ἐπιστολὴ πρώην Φλωρίνης [πρὸς Ἐπίσκοπον Κυκλάδων Γερμανόν], στὸ Μητροπολίτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης..., ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 82).

32. Ἀ.Δ. Δελήμπαση, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 807.

33. Β' Κορ. ζ' 5.

34. Βεθαίως, πρέπει νὰ τονισθῇ, ὅτι τελικὰ ἡ συγκατάβασις αὐτὴ ἔμεινε ἄνευ ἀντικρίσματος, ἀπέτυχε στὸν σκοπὸ τῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν διευκόλυνσι ἐπιστροφῆς μικρᾶς μόνον ὁμάδος Ματθαϊκῶν Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ τρόπον τινὰ ἀμαύρωσε τὴν φωτεινὴ μαρτυρία τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου, παρέσχε δὲ ἓνα ἰσχυρὸ ἐπιχείρημα γιὰ τὸν ἐπακολουθήσαντα σκληρὸ διωγμὸ ἀπὸ μέρους τοῦ Καινοτομοῦ ἀρχιεπισκόπου Σπυρίδωνος Βλάχου.

35. Βλ. ἐνδεικτικὰ τὴν Ἐπιστολὴ 113: «Τοῖς ἐν Ταρῶν Πρεσβυτέροις» τοῦ Μεγάλου Βασιλείου (ΒΕΠΕΣ, τ. 55, ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1977, σελ. 142-143).

36. Β' Θεο. β' 15.

οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως. Ὅσοι ἔψεγαν καὶ ψέγουν τοὺς Ἄκαινοτομήτους μὲ λόγους καὶ συγγραφές, ἅς κατανοήσουν ὅτι διακράτησις τῆς ζώσης Παραδόσεως σημαίνει ὑπακοή, ταπεινωσι καὶ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς ὄντως Πνευματικούς Πατέρας καὶ Ἁγίους. Μόνον ἐντὸς αὐτῆς τῆς εὐλογημένης καταστάσεως ἐφέλικύεται ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ «ἐν ἀγιασμῶ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας»³⁹. Μόνον διὰ τῆς θεαρέστου αὐτῆς στάσεως δεχόμεθα τὴν «ἀγάπην τῆς ἀληθείας»⁴⁰ καὶ δὲν ἐγκαταλείπομεθα στὴν ἀποδοχὴ τῆς ἐνέργειας τῆς πλάνης, ὥστε νὰ πιστεύσουμε στὸ ψεῦδος καὶ στὴν ἀδικία τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς ἀνομίας.

* * *

Ἔστω καὶ ἂν ὁ Οἰκουμενισμός, ἰδίως μετὰ τὸ 1965, προχώρησε καὶ ἐξελίχθηκε ἀλματωδῶς, οἱ ὀδηγητικὲς Ἐκκλησιολογικὲς Θέσεις τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου θεωροῦμε ὅτι δὲν ἔχασαν τὴν ἰσχύν, ἐγκυρότητα καὶ ἀξία τους. Ἡ διακριτικὴ

ἐν γένει στάσις του, τὸ ὅλον πνεῦμα του καὶ τὸ ἐνωτικὸ ὄραμά του, μᾶς ἐκφράζουν καὶ μᾶς συγκινοῦν.

Ἡ ἱερὰ Παρακατηθήκη τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου, ὅπως τὴν γνωρίσαμε στὴν Πίστι, Ὁμολογία, Δρασι καὶ Ἀναστροφή τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, καὶ ὅπως τὴν συναντοῦ-

με στοὺς Ἀδελφούς μας ἀγίους Ἀρχιερεῖς, μᾶς ἐμπνέει στὴν θυσιαστικὴ διακράτησί της ἕως τέλους, ὥστε νὰ μὴ ἐκπέσουμε τοῦ «ιδίου στηριγμοῦ»⁴¹, ἀλλὰ νὰ τὴν διατηρήσουμε ἀλώβητη καὶ νὰ τὴν μεταλαμπαδεύσουμε πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἀμήν!

Φυλὴ Ἀττικῆς
7/20 Σεπτεμβρίου 2010
Ἁγίου Μάρτυρος Σώζοντος
Μνήμη τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας
τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου

37. Β΄ Θεσ. β΄ 7.

38. Β΄ Θεσ. β΄ 3.

39. Β΄ Θεσ. β΄ 13.

40. Β΄ Θεσ. β΄ 10.

41. Β΄ Πέτρ. γ΄ 17.

Γ΄.

Χρονικά

Ἱερὰ Σύνοδος
τῶν Ἐνισταμένων

Χρονικά

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Προσκυνηματική Ἐπίσκεψις στήν Ρουμανία καί τήν Οὐκρανία

ΩΣ ΜΕΓΑΛΗ εὐλογία τῆς Θείας Εὐ-σπλαγχνίας δύναται νά χαρακτηρισθῆ τὸ 12ήμερο Προσκύνημα (27.7.2010-7.8.2010 ἐκ.ήμ.) στους Ἁγίους Τόπους τῆς Οὐκρανίας καί τῆς Ρουμανίας, πρὸς δόξαν καί ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καί βαθύτερη βίωσι τοῦ Μυστηρίου τῆς εὐλογημένης ἐνότητος τῶν τριῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, Ρουμανίας καί Ρωσικῆς Διασποράς.

Κατόπιν Συνοδικῆς ἀποφάσεως καί εὐλογίας τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, πραγματοποιήθηκε τὸ Προσκύνημα αὐτὸ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀναπληρωτὴ Πρόεδρο, μὲ ὄργανωτὴ καί ξεναγὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο καί συμμετοχὴ Κληρικῶν, Μοναχῶν καί 35 περίπου λαϊκῶν Ἀδελφῶν, ἀνδρῶν καί γυναικῶν, προερχομένων ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καί

ἀπὸ ἄλλες περιοχές, μὲ τὴν ἐπιστασία καί εὐθύνη τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων».

• Τὴν Δευτέρα, 27.7/9.8.2010, ἔγινε ἄφιξις στὸ Βουκουρέστι καί ἐπίσκεψις στήν Ἱερὰ Ἀνδρώα Μονὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, ἔδρα τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ἰλφῶβ κ. Φλαβιανοῦ τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ρουμανία. Στὴν συνέχεια ἔγινε ξενάγησις σὲ προσκυνήματα τοῦ Βουκουρεστίου καί ἐπίσκεψις στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Πατριάρχου Κων/λεως.

• Τὴν Τρίτη, 28.7/10.8, πραγματοποιήθηκε ὀδικῶς εἴσοδος στήν Οὐκρανία καί τὴν ἐπομένη ἄφιξις καί προσκύνημα στήν Λαύρα τοῦ Ποτσαέβ, ὅπου τὸ ἀποτύπωμα τῆς Παναγίας καί τὸ ἀφθαρτὸ σκῆνωμα τοῦ Ὁσίου Ἰῶβ τοῦ Ποτσαέβ. Τὴν Πέμπτη, 30.7/12.8, ἔγινε περιή-

γης στο Κίεβο, με προσκύνησι στον Καθεδρικό Ναό του Ἁγίου Βλαδμήρου, στὸν Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τοῦ ΙΑ΄ αἰῶνα, στὸν Ναό τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὡς καὶ στὴν περίφημη Λαύρα τῶν Σπηλαιῶν, ἀφιερωμένη στὴν Κοίμησι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τὸ λίκνο αὐτοῦ Ρωσικοῦ Μοναχισμοῦ. Τὴν ἐπομένη, 31.7/13.8, ἔγινε ἐπίσκεψις στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Κιτάεβο, ὅπου ἀσκήτευσαν ἡ Ὁσία Δοσιθέα, γνωστὴ ὡς Ὅσιος Δοσιθέος, καὶ ὁ Ὅσιος Θεόφιλος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλός. Ἐπίσης, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὴν ὁποίαν ἴδρυσεν ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τοῦ Κιέβου, καὶ στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέλης τῆς Θεοτόκου.

• Τὸ Σάββατο, 1/14 Αὐγούστου, ἔγινε μεταβάσις στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Μαξιμοβιτς, ἡ ὁποία ἀπέχει περίπου 50 χλμ. ἀπὸ τὴν Ὁδησό, τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ. Τελέσθηκε ἡ Ἀναστάσιμη βραδυνὴ Ἀκολουθία, ἡ ὁποία περιλαμβάνει κατὰ τὸ ρωσικὸ τυπικὸ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὸν Ὅρθρο. Προΐστατο ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ συμμετείχαν τοπικοὶ Κληρικοί, καθὼς καὶ οἱ συμμετέχοντες στὸ Προσκύνημα ἡμέτεροι. Τὴν Κυριακὴν, 2/15 Αὐγούστου, οἱ ἐξ Ἑλλάδος προσκυνηταὶ μετέβησαν στὸν νεόδμητο Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὅπου ἐδρεῖται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀγαθάγγελος,

Πρωθιεράρχης τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς. Μετά τὴν ἀδελφικὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὸν Σεβ. Ἀγαθάγγελο καὶ ἀφοῦ ἐνέδυσαν τὸν Μητροπολίτη μὲ τὰ ἀρχιερατικά του ἄμφια κατὰ τὴν ἀρχαία τάξι, ἀνέγνωσαν τὶς Ὁρες Γ΄ καὶ ΣΤ΄, παρουσία τῶν τριῶν Ἀρχιερέων Ἀγαθαγγέλου, Κυπριανοῦ καὶ Ἀμβροσίου στὸ μέσον τοῦ Ναοῦ. Στὴν Θεία Λειτουργία ἔλαβαν ἐπίσης μέρος τοπικοὶ Κληρικοὶ καὶ ἡμέτεροι. Στὸ τέλος, ὁ Σεβ. Ἀγαθάγγελος ἐξεφώνησε μίαν σύντομὴ Ὁμιλία. Ὁ Θεοφ. Κυπριανός, στὴν συνέχεια, εὐχήθηκε ἡ πολυχρόνη ἔνωσις μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ρώσων νὰ γίνῃ ὄλο καὶ βαθύτερη καὶ ἰσχυρότερη, ὥστε νὰ συνεχίσουμε ἀπὸ κοινοῦ νὰ ἀγωνιζώμαστε ἐναντίον τῆς προκλήσεως τοῦ Σεργιανισμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἐκλείψει παρὰ τὴν πτώσι τοῦ Κομμουνισμοῦ, καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος διευρύνεται ὄλο καὶ περισσότερο. Ἀκολούθησαν ἐπισκέψεις καὶ σὲ ἄλλους Ναοὺς τῆς Ὁδησοῦ.

• Τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας, 3/16 Αὐγούστου, ἔγινε ὀδικὴ ἀφίξις καὶ πάλι στὴν Ρουμανία. Τὴν ἐπομένη, 4/17 Αὐγούστου, πραγματοποιήθηκαν προσκυνήματα στὶς Μονὲς Πούτνα, Σουτσεβίτσα καὶ Ντραγκομίρνα. Τὴν Τετάρ-

τη, 5/18 Αὐγούστου, ἔγινε προσκύνημα τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Τραπεζουντίου στὴν Σουτσεάδα καὶ στὴν Ἱερά Ἀνδρῶα Μονὴ τοῦ Τιμίου Προδρόμου (Πατρίου Ἡμερολογίου) στὴν Βάτρα Ντόρνεϊ. Τὸ αὐτὸ ἀπόγευμα, στὴν πανηγυρίζουσα Ἱερά Ἀνδρῶα Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὴν Σλατιοάρα, ἕδρα τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ρουμανία, τελέσθηκαν οἱ ἱερὲς Ἀκολουθίες τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ, τοῦ Ὁρθρου καὶ τῆς Ἀ΄ Ὁρας. Προϊστατο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ ἦσαν παρόντες μαζί μὲ τοὺς ἄλλους δέκα Ρουμάνους Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ

ἐξ Ἑλλάδος δύο Ἐπίσκοποι. Συμμετείχαν ἐπίσης 40 Ἱερεῖς καὶ 10 Ἱεροδιάκονοι. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Τριαδίτσα κ. Φώτιος ἀπὸ τὴν Βουλγαρία δὲν μπόρεσε νὰ παραβρεθῆ, ἀλλὰ τὸν ἀντιπροσώπευσε μία ὁμάδα ἀπὸ Κληρικούς καὶ λαϊκούς. Ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία 20 νέων ἀπέδωσε θαυμάσια τὸ μεγαλεῖο τῆς ὕμνογραφίας τῆς Ἑορτῆς.

- Τὴν Πέμπτη, 6/19.8.2010, τῆς Μεταμορφώσεως, τελέσθηκε ὑπαίθρια ἡ πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία. Προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βλάσιος, Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, συλλειτουργήσαν δέκα Ρουμᾶνοι Ἀρχιερεῖς (Ἐπίσκοποι Νεάμτς κ. Δημοσθένης, Μπακάου κ. Γεννάδιος, Σουτσεάβας κ. Σωφρόνιος, Μπρασῶβ κ. Θεοδόσιος, Μποτοσάνι κ. Ἰωσήφ, Ἰλφῶβ κ. Φλαβιανός, Πλοεστίου κ. Ἀντώνιος, Ἰασίου κ. Γλυκέριος, Γαλαταίου κ. Διονύσιος καὶ Σμπιουὸ κ. Εὐλόγιος) καὶ οἱ δύο ἐξ Ἑλλάδος Ἀρχιερεῖς, Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, καὶ Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, ὡς ἐπίσης καὶ δεκάδες Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, παρέστη δὲ μεγάλο πλῆθος εὐλαδῶν πιστῶν καὶ προσκυνητῶν. Στὸ τέλος τῆς Πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας, ὁ Σεβ. Μητροπο-

λίτης Βλάσιος ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὁμιλία. Κατόπιν, ὁ Θεοφ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανός ἐξέθεσε τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀνέβηκε καὶ φέτος μαζί μὲ μιὰ μεγάλη ὁμάδα προσκυνητῶν στὸ Ὅρος Θαδῶρ τῆς Σλατιοάρας. Ἐπακολούθησε Λιτανεῖα περὶ τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς, προπορευομένου τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἀγίου Γλυκερίου, τὸ ὁποῖο ἐβαστάζετο ὑπὸ Ἱερέων καὶ ἐξέπεμπε εὐωδία.

Ἀκολούθως, ἔγιναν ἐπισκέψεις στὴν Ἱερὰ Γυναικεῖα Μονὴ τῶν Ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν πλησίον τῆς Σλατιοάρας, στὸ Ἐκκλησιαστικὸ συγκρότημα στὴν Ποϊάνα (περιοχὴ Νεάμτς), καὶ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης στὴν πόλη Φελτισένι.

- Τὴν Παρασκευή, 7/20.8.2010, διὰ τῆς ἀεροπορικῆς ἐπιστροφῆς στὴν Ἀθήνα, ἔληξε τὸ εὐλογημένο αὐτὸ προσκύνημα ἀγάπης καὶ ἐνότητος.

Ὁ Συνεορτασμός τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στήν Σόφια τῆς Βουλγαρίας

ΜΕ τὴν εὐλογία τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ καὶ κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς Συνόδου μας, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετέβη στὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας, προκειμένου νὰ συμμετάσχη στὴν Ἑορτὴ τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Ἐδρας τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρίᾳ.

Ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης ἐταξίδευσε ἀεροπορικῶς μετὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτου τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης, 13/28.8.2010 καὶ ἔγινε δεκτὸς ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φώτιο, ὁ ὁποῖος τοὺς προσέφερε μία ὑποδειγματικὴ φιλοξενία στὸ Ἐπισκοπεῖο, σχετικὰ πλησίον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ.

• Πρὸ τῆς μεσημβρίας τῆς Παρασκευῆς, 14/29 Αὐγούστου, οἱ δύο Ἐπίσκοποι πραγματοποιήσαν ἐπίσκεψιν στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιάζεβο, στὰ περὶχωρα τῆς Σόφιας, ὅπου ἔγιναν φιλοφρόνως δεκτοὶ ὑπὸ τῆς πολυπληθοῦς εὐλογημένης αὐτῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, παραμονὴ τῆς μεγάλης Ἑορτῆς, τελέσθηκε στὸν ἑορτάζοντα Καθεδρικό Ναὸ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἐσπερινοῦ συνημμένως μετὰ τοῦ Ὁρθρου, κατὰ τὸ σλαβονικὸ τυπικόν. Οἱ δύο Ἐπίσκοποι προέστησαν στὸν Πολυέλεο, ὁ Σεβασμ. κ. Φώτιος ἐθυμίασε τὸν Ναόν, ἀπήγγειλε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου, καὶ ἔχρισε τοὺς πολυπληθεῖς πιστοὺς διὰ ἡγιασμένου Ἐλαίου, ἐνῶ ὁ Θεοφιλ. κ.

Κλήμης διένειμε τὸν εὐλογημένον ἄρτον τῆς προηγηθείσης Ἀρτοκλασίας.

• Τὸ πρωὶ τοῦ Σαββάτου, 15/28 Αὐγούστου, ἡ πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργία τελέσθη ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φώτιο μεγαλοπρεπῶς. Ἐλαβαν μέρος ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἀρκετοὶ Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, ὡς καὶ μέγας ἀριθμὸς Ὑποδιακόνων, οἱ ὁποῖοι συνέβαλαν στὴν ἀριστη ἐπιτέλει Αὐτῆς. Κοινώνησαν

πολλές εκατοντάδες πιστών από τρία Ἅγια Ποτήρια ἐπὶ μισή καὶ πλέον ὥρα.

Ἐγινε ἡ καθιερωμένη Λιτανεῖα περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μὲ τὶς δεήσεις καὶ εὐλογήσεις στὶς τέσσερις πλευρές του διὰ τῆς Εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Ἁγιασμοῦ.

Ἀκολούθησε Δέησις ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ μετὰ τὸν Πολυχρονισμό τῶν Ἀρχιερέων, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου, τῆ παρακλήσει τοῦ Σεβασμ. Τριάδιτσα, ἐξεφώνησε ἐόρτια Ὅμιλία στὰ ἑλληνικά, ἡ ὁποία μεταφραζόταν ταυτόχρονα στὰ βουλγαρικά. Σημειωτέον, ὅτι στὴν Πανήγυρι προσήλθαν καὶ ὀλίγοι Ἕλληνες πιστοὶ μας ἀπὸ τὴν Δράμα καὶ τὴν Καρπερή Σερρῶν.

Μετὰ τὴν Ὅμιλία, ὁ Σεβασμ. κ. Φώτιος προσέφερε στὸν Θεοφιλ. Γαρδικίου μία ὥραία Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας καὶ ἀντηλλάγησαν εὐχὲς καὶ εὐχαριστίες.

• Τὸ ἀπόγευμα, ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἀναστασίμου Ἑσπερινοῦ καὶ τοῦ Ὁρθρου ἐτελέσθη ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φώτιο στὸ κατὰ νηκτικὸ Ναῦδροιο τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ στὸ Ἐπισκοπεῖο, ὅπως καὶ ἡ Θεία Λειτουργία τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς, 16/29 Αὐγούστου, παρουσία τοῦ Θεοφιλ. Γαρδικίου καὶ ὀλίγων πιστῶν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου μετὰ τοῦ Ἱεροδ. Ἰωσήφ ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴν Σόφια γιὰ τὴν Ἀθήνα, αἰσθανόμενοι μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν πλουσιοπάροχη πνευματικὴ καὶ ὑλικὴ φιλοξενία πὺν τοὺς ἐπιδαψίλευσε ὁ Σεβασμ. Τριάδιτσα κ. Φώτιος μετὰ τῶν ἱκανῶν συνεργατῶν του, τῶν δύο Μοναχῶν διακονητῶν τοῦ Ἐπισκοπεῖου του καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ εὐλαβοῦς Ποιμνίου του.

Ποιμαντική Ἐπίσκεψις στήν Ἀγγλία καί τέλεισις Ἐγκαινίων Ναοῦ Ἱερᾶς Μονῆς

Πραγματοποιήθηκε, θεία χάριτι, ἄλλη μία ποιμαντική ἐπίσκεψις στίς δύο Μονές τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στήν Ἀγγλία ἀπό μέρους τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου.

- Τό Σάββατο, 29.8.2010 ἐκ.ήμ., μνήμη τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ, ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης ἐλειτούργησε στήν ἱστορική γυναικεία Ἱερὰ Μονή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στό Λονδίνο, κατὰ τήν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀλέξιος, Ἡγούμενος τῆς ἀνδρώας Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Ἐδουάρδου, ὁ Ἀρχιμ. π. Κυπριανός ἀπό τήν Ρουμανία, προσωρινός Ἐφημέριος τῆς Ρουμανικῆς Κοινότητος τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου στό Λονδίνο, ὁ γηραιός Αἰδεσιμ. π. Στέφανος Φρέτγουελ, ὁ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερός μας ἀπό τήν Οὐψάλα τῆς Σουηδίας π. Ἀνδρέας Ὁκερstrom, ὁ Πρωτοδιάκονος Βασίλειος Γιακίμωβ ἀπό τήν Αὐστραλία τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπηρετήσει παλαιότερα στήν Ἀγγλία, καί ὁ Ἱεροδιάκονος Σάββας τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου.

- Τό ἀπόγευμα, ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης μετὰ τῶν Κληρικῶν μετέβησαν στήν Ἱερὰ Μονή τοῦ Ἁγίου Ἐδουάρδου στό Μπρόκγουντ γιά τήν προετοιμασία τῶν Ἐγκαινίων τοῦ ἀνακαινισθέντος Ἱεροῦ Ναοῦ Αὐτῆς. Ἀφ' ἑσπέρας, ἐτελέσθησαν οἱ Ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ὁρθρου κατὰ τὸ σλαβονικό τυπικό.

- Τήν Κυριακή, 30.8.2010 ἐκ.ήμ., ἐτελέσθη-

σαν τὰ Ἱερὰ Ἐγκαινία, κατὰ τὸ σλαβονικό καί πάλι τυπικό, καί ἡ ἑόρτια Θ. Λειτουργία.

Προϊστατο ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ ἐκτὸς τῶν προαναφερθέντων Κληρικῶν, ἔλαβαν μέρος οἱ ἀφιχθέντες στὸ μεταξὺ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης, μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας, οἱ Ρουμᾶνοι ἀδελφοὶ Ἐπίσκοποι Σουτσεάβας κ. Σωφρόνιος καὶ Γαλαζίου κ. Διονύσιος, ὡς καὶ ὁ Πρωτοδιάκονος Γερμανὸς ἀπὸ τὴν Λυὼν τῆς Γαλλίας τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ. Παρέστησαν τρεῖς περίπου ἑκατοντάδες Ὁρθόδοξοι πιστοὶ διαφόρων ἐθνοτήτων καὶ στὴν Θ. Λειτουργία χρησιμοποιήθηκαν πέντε γλῶσσες: ἀγγλικά, ἑλληνικά, σλαβονικά, ρουμανικά καὶ γαλλικά.

Ἀκολούθησε τράπεζα ἀγάπης σὲ παρακείμενη αἴθουσα, στὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ Κληρικοὶ καὶ οἱ πιστοὶ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δημάρχου τῆς πλησιοχώρου μεγάλης πόλεως τοῦ Γουόκινγκ.

Ἐπρόκειτο γιὰ εὐχάριστο καὶ ἱστορικό γεγονός, τὸ ὁποῖο ἀπέτελεσε εὐκαιρία λειτουργικῆς καὶ ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς συνεργασίας καὶ συμπράξεως Ἀντιπροσώπων τῶν Ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ἑτήσιος Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μητροπολιτικῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

ΤΗΝ Παρασκευή, 2/15.10.2010, ἐπανηγύρισε γιὰ ἄλλη μία φορά, Θεοῦ βοήθεια, ἡ Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, μὲ τὴν συμμετοχή, ὅπως πάντοτε, μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν προσκυνητῶν τῶν Θαυματουργῶν Ἁγίων Προστατῶν Αὐτῆς Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Ἡ Πανήγυρις συνεκέντρωσε Κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχουν Ἐπισκοπὲς καὶ Ἱεραποστολὲς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων ἢ ἐδρεύουν Ἀδελφὲς Ἐκκλησίαις Αὐτῆς.

• Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς, ἐτελέσθη μὲ πνευματικὴ μεγαλοπρέπεια ὁ Μέγας Ἐσπερινός, στὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπλη-

ρωτῆς Πρόεδρος, μετὰ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κ. Φωτίου, τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρία, ὡς καὶ τῶν ἐξῆς Ἐπισκόπων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων: Σεβασμ. Ἐπισκόπου Νόρα κ. Μιχαὴλ ἀπὸ τὸ Κάλιαρι τῆς Σαρδινίας, Σεβασμ. Ἐπισκόπου Λούνης κ. Σιλουανοῦ ἀπὸ τὴν Πιστόια τῆς Ἰταλίας, Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Πλοεστίου κ. Ἀντωνίου καὶ Γαλαζίου κ. Διονυσίου ἀπὸ τὴν Ρουμανία, ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, καὶ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου ἀπὸ τὴν Ἴετνα τῆς Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος.

Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Ἀγαθάγγελος, Πρωθιεράρχης τῆς Ἀδελφῆς Ρ.Ο.Ε.Δ., δὲν ἠδυνήθη νὰ προσέλθῃ, παρὰ τὴν θέλησί του, ἐξ αἰτίας μὴ ἐγκαίρου ἐκδόσεως τῆς ἀπαιτουμένης βίζας, ἀλλὰ ἀπέστειλε ἐόρτιες εὐχές, οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας Ἴετνα κ. Χρυσόστομος, Ἀλανίας κ. Γεώργιος καὶ Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης δὲν προσήλθαν γιὰ λόγους ὑγείας.

Παρέστησαν ἐπίσης πολλοὶ Κληρικοί, προερχόμενοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν χώρα μας, καὶ

ἀπὸ τὴν Ρουμανία, Βουλγαρία, Σουηδία, Ἰταλία, Ρωσία καὶ Η.Π.Α., Μοναχοί, Μοναχὲς καὶ πλήθη εὐλαβῶν.

• Τὸ πρωτὶ τῆς Παρασκευῆς, στὴν πανηγυρική Θεία Λειτουργία, προΐστατο ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, ἐλειτούργησαν ἐπίσης οἱ προαναφερθέντες ἑννέα Ἀρχιερεῖς, ἔλαβαν δὲ μέρος δεκάδες Ἱερεῖς, τρεῖς Διάκονοι καὶ πολλοὶ Ὑποδιάκονοι. Μεταξὺ τῶν ἀναριθμῶν πιστῶν, συμπεριλαμβάνοντο ἀντιπροσωπεῖες ἀπὸ τὶς Ἱερὲς Μονές, Ἐνορίες καὶ Κοινότητες μας Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικό τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας. Μετὰ τὴν Ἀπόλυσι τῆς πανηγυρικῆς πολυ-αρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας, στὴν ὁποίαν ἔψαλε ἐντυπωσιακῶς, ὅπως καὶ στὸν Μέγα Ἐσπερινό, ὁ Χορὸς τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν, ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος κ. Κυπριανός ἀπηύθυνε σύντομο ἐόρτιο Χαιρετισμό, ὁ δὲ Θεοφιλ. Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος εὐχαρίστησε ὀνομαστικῶς τοὺς παρόντας ἐπισήμους.

Ὁ καλὸς καιρὸς, πραγματικῆς θείας εὐλογίας, ἐπέτρεψε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ καθιερωμένη

Λιτανεία τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας καὶ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων, σὲ ἀτμόσφαιρα κατανύξεως καὶ πνευματικῆς χαρᾶς.

Παρετέθησαν κεράσματα στὸ μεγάλο Ἄρχονταρῖκι τῆς Μονῆς, ὅπου ἀπηύθυναν ἐόρτιους χαιρετισμοὺς ὁ ἑλληνομαθὴς Σεβασμ. Τριάδισσα κ. Φώτιος ἐκ Σόφιας Βουλγαρίας, ὁ Θεοφιλ. Πλοεστίου κ. Ἀντώνιος ἐκ μέρους τῆς Ἀντιπροσωπίας τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν καὶ ὁ Θεοφιλ. Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος ἀπὸ τὴς Η.Π.Α.

Στὴν δὲ ἐπακολουθήσασα Τράπεζα, ἐόρτιο καὶ ἐνθουσιώδη χαιρετισμὸ ἐν κατακλιῆδι ἀπηύθυνε ὁ Νομικὸς μας Σύμβουλος κ. Θεόδωρος Θεοδωρόπουλος.

- Δόξα καὶ εὐχαριστία ἀναπέμπεται στὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, γιὰ τὴν μεγάλη δωρεὰ τῆς εὐλογημένης Πανηγύρεως τῶν Θαυματουργῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ γεγονός πνευματικῆς καὶ διορθοδόξου σημασίας, ἀλλὰ καὶ Ἀντι-οικουμενιστικῆς Μαρτυρίας.

Ἐγκαίνια Ναοῦ Ἱερᾶς Μονῆς στὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας

ΤΗΝ Κυριακὴν, 11/24.10.2010, ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς, σύμφωνα μὲ τὸ ἰδιάζον ρουμανικὸ ἐκκλησιαστικὸ τυπικὸ, τὰ Ἐγκαίνια τοῦ νεόδμητου Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ὁ Ναὸς ἀποτελεῖ τὸ Καθολικὸ τῆς ἱστορικῆς ὁμωνύμου Ἀνδρώας Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας, σὲ προάστιο τοῦ Βουκουρεστίου, πρωτευούσης τῆς χώρας.

Τὸ ἐντυπωσιακὸ Καθολικὸ ἀνεγείρετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἡ ἀγιογραφία του εἶναι ἐξαι-

ρετική, ἡ δὲ ἐξωτερικὴ πέτρινη ἐπένδυσις θαυμασία.

Στὴν ἱερὰ Τελετὴ προΐστατο ὁ Σεβασμ. Πρωθιεράρχης Μητροπολίτης κ. Βλάσιος καὶ ἔλαβαν μέρος ἑπτὰ Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν, ἦτοι οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Μπρα-σῶβ Θεοδόσιος, Ἰλφὼβ Φλαβιανός, ὁ καὶ Ἀνακαινιστὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ Κτήτωρ τοῦ νέου Καθολικοῦ, Πλοεστίου Ἀντώνιος, Ἰασίου Γλυκέριος, Γαλαζίου Διονύσιος, Μπο-τοσάνι Ἰωσήφ καὶ Σιμπιού Εὐλόγιος· ἀκόμη, ἔλαβαν μέρος ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος ἀπὸ τὴν Σόφια τῆς Βουλγαρίας, ὡς καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρό-σιος, ἐκπρόσωπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας τῶν Ἐνισταμένων. Ἐκ μέρους τοῦ Κλήρου τῆς Συνόδου μας καὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐξαρχίας μας παρίστατο ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιος, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἐтна Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α.

Ἐπίσης, στὸ χαρμόσυνο καὶ ἐόρτιο αὐτὸ γεγονός, ἔλαβαν μέρος δεκάδες Ἱερεῖς καὶ Διά-

κονοι, ἔψαλε ἐντυπωσιακὰ πολυμελὴς Βυζαν-τινὴ Ἐκκλησιαστικὴ Χορωδία νέων, παρί-σταντο δὲ προσευχητικὰ καὶ ὑπομονετικὰ στὶς πολὺωρες Ἀκολουθίες τουλάχιστον δέκα χιλιά-δες πιστῶν.

- Ἐπρόκειτο ὄντως γιὰ μίαν ὁμολογιακὴ ἱερὰ Λειτουργικὴ Σύναξι, μίαν διακήρυξι τῆς νίκης τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας στὸν ἴδιο ἐκεῖνο μαρτυρικὸ χῶρο, στὸν ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε ἐξαπολυθῆ διωγμὸς καὶ παντελὴς καταστροφὴ!...

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας Χρυσόστομος

ΤΗΝ Τρίτη τὸ ἀπόγευμα, 22.9/5.10.2010, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ στὸ Νοσοκομεῖο τῆς Καλαμάτας ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος σὲ ἡλικία 81 τῶν, ὁ ὁποῖος τὰ τελευταῖα ἔτη παρέμενε στὴν Ἑλλάδα λόγῳ γήρατος καὶ ἀσθενειῶν.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία του τελέσθηκε τὸ μεσημέρι τῆς ἐπομένης, Τετάρτη, 23.9/6.10.2010, στὸν νεόδμητο Ἱερὸ Ναὸ

τῆς Παναγίας Γιάτρισσας στὸ Ἀσπρόχωμα Καλαμάτας. Ἔλαβαν μέρος κατ' Αὐτὴν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος Ἀγιοκυπριανίτης, οἱ Αἰδεσιμ. π. Ἀπόστολος Καγιόγλου, π. Γεώργιος Γιάν καὶ π. Χαρίτων Μράζεκ καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Ἰωσήφ Ἀγιοκυπριανίτης. Στὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας, οἱ δύο Ἐπίσκοποι ἀνεφέρθησαν ἐν συντομίᾳ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιασματος στὸν ἐκλιπόντα Ἱεράρχη, μὲ ιδιαίτερη ἔμφασι στὶς

κρυφές του ἀρετῆς καὶ τὴν καλὴ προετοιμασίᾳ του, ὥστε νὰ ἔχη «τέλη χριστιανὰ» καὶ εἰρηνικά.

Ἡ σορὸς τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως μετεφέρθη ἐν συνεχείᾳ στὸ Ἱερὸ Ἑνυχαστήριό του τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου στὸ Πεταλίδι Μεσσηνίας, ὅπου καὶ ἐναπετέθη σὲ τάφο τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος εἶχε προετοιμάσει ἐντὸς τοῦ Παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου.

• Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος, κατὰ

κόσμον Νικόλαος Ἀλεμάγκος, ἐγεννήθη τὸ 1929 στὸ Πεταλίδι Μεσσηνίας. Ἐγινε Μοναχὸς στὴν ἡλικία τῶν 14 μόλις ἐτῶν στὴν Σκήτη Παναγουλάκη στὴν Καλαμάτα. Μετέβη μετ' ὀλίγον στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἀσκήτευσε σὲ Καλύβη στὴν Ἐρημον ἄνωθεν τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄννης ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη ὑπὸ τὴν ὑπακοὴν Γέροντος. Ἐκεῖ, ἔμαθε καὶ τὴν ἀγιογραφία. Κατόπιν, ἐνεγράφη στὴν Ἀθωνιάδα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ σὺν Καρῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ κατὰ τὴν διάρκειά τῶν σπουδῶν του ἔθεωρεῖτο Ἀδελφὸς τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου.

Τὰ γεγονότα τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ ἔτους 1963 τὸν ἔφεραν σὲ γνωριμία μὲ τὸν πατριάρχη Ἀθηναγόρα, μὲ πρόσκλησι τοῦ ὁποίου μετέβη στὴν Πόλι γιὰ νὰ σπουδάσῃ στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Ὅμως, λόγω μὴ ἐγγραφῆς του στὴν Σχολὴ ἀπὸ παρακώλυσι τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν, διότι προήρχετο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπανέλθῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ κατόπιν ἐξετάσεων εἰσηλθε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, τῆς ὁποίας κατέστη πτυχιούχος τὸ 1969 μὲ βαθμὸ «Λίαν Καλῶς».

Ἐνωρίτερα, τὸ 1967, εἶχε χειροτονηθῆ πρεβύτερος καὶ μετὰ τὴν ἀποφοίτησί του μετέβη στὴν Αὐστραλία γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὸν τότε Ἕλληνα ἀρχιεπίσκοπο Ἱεζεκιήλ.

Οἱ δημόσια ἐπίσημη συμπροσευχὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἱεζεκιήλ μὲ τὸν Πάπα τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1970, παρὰ τὶς περὶ τοῦ ἀντιθέτου διαβεβαιώσεις του ἔναντι τοῦ τότε ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Ἀλεμάγκου, τὸν ὠδήγησε στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Κανονικοῦ νόμου τῆς Ἀποτειχίσεως διὰ λόγους Πίστεως, κατόπιν δημοσίας Ὁμολογίας.

Τότε, ἐκλήθη ἀπὸ τὶς Κοινότητες τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας, οἱ ὁποῖες εἶχαν διαχωρισθῆ ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ ἑνωρίτερα, ὅπου καὶ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1971 ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα Σπυρίδωνα Ἐρμογένους τῆς «Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων Αὐστραλίας» καὶ τὸν ἐπίσκοπο Δημήτριον τῶν «Ἐλευθέρων Σέρβων», τῇ συμφήφῳ γνώμῃ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Λευκορώσων Σεργίου. Ἐκτοτε, ἐργάσθηκε ὡς ἰδρυτὴς Ναῶν καὶ σχολείων καὶ ὡς διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῶν θρησκευτικῶν στὰ παιδιὰ τῶν ἑλλήνων ὁμογενῶν.

Ἡ συνειδητοποίησις ὅμως ἀπὸ μέρους του, μετὰ πάροδον ὀλίγων ἐτῶν, τῆς μὴ ὑγιοῦς, ἀλλὰ καὶ ἀντικανονικῆς καταστάσεως καὶ θέσεως τῆς «Αὐτοκεφάλου», τὸν ὠδήγησε σὲ ἀπομάκρυνσι ἐξ αὐτῆς καὶ σὲ ἐκκλησιαστικὴ ἀπομόνωσι. Ἐκτοτε, συνέχισε νὰ ὑπηρετῆ πνευματικῶς καὶ ἐπιμορφωτικῶς τὸ ποίμνιον τῶν πνευματικῶν του τέκνων, μὲ ἔδρα τὸν Ἱερό Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὸ ΣύνδνεϿ.

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1993 ἀπετάθη στὴν Ἱερά Σύνοδό μας τῶν Ἐνισταμένων γιὰ ὑπαγωγή, καὶ ἡ αἴτησίς του ἔγινε δεκτὴ. Ἐξωνομάσθηκε Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος ΣύνδνεϿ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας, ὠρίσθηκε Συνοδικὸς Ἐξαρχος στὴν Αὐστραλία καὶ ἡ ἐπίσημη ἐνθρόνισις του ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Πρόεδρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἔγινε στὸ ΣύνδνεϿ τὴν 30.6.1994 ἐκ.ἡμ.

Ὁ Σεβασμ. ΣύνδνεϿ κ. Χρυσόστομος διακρινόταν γιὰ τὴν εὐγλωττία του καὶ τὴν ἐπιτυχημένη ἐπίδοσί του στὸ θεῖο κήρυγμα, γιὰ τὴν μετριοπάθεια, μελιχιότητα καὶ εὐγένειά του, γιὰ τὸ φιλακόλουθον καὶ τὴν ἀγάπη του στὴν Ἐκκλησία. Ἐτρεφε βαθεῖα ἐκτίμησι καὶ εἰλικρινῆ

σεβασμό στο πρόσωπο του Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανού, ως και μεγάλη αγάπη στην Άγιοκυπριαντική Άδελφότητα. Άνήγειρε Ναούς και Μονές στην Αυστραλία και την Ελλάδα, ως και το Μετόχιο της Παναγίας Γοργοεπηκόου σέ πατρικό του κτήμα στο Πεταλίδι Μεσσηνίας, όπου και διέμενε μετά την επιδείνωσι της υγείας του έως της κοιμήσεώς του, και όπου και ετάφη. Επίσης, με ιδιική του πρωτοβουλία ξεκίνησε ή ανέγευρε το Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Γιάτρισσας στο Ἀσπρόχωμα Καλαμάτας.

Τοῦ μακαριστοῦ Χρυσοστόμου Ἀρχιερέως εἴη ή μνήμη ἀγήρων και αἰωνία!

• **ΤΟ Σάββατο**, 31.10.2010 ἐκ.ήμ., ἐτελέσθη κατανυκτικὰ ή Θ. Λειτουργία και τὸ Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχιερέως ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, στήν Ἱερὰ Μονή Παναγίας Γοργοεπηκόου στοῦ Πεταλίδι τῆς Μεσσηνίας. Ἔλαβαν μέρος οἱ Ἀγιοκυπριανῖται Ἀρχιμανδρῖται π. Ἀθανάσιος ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο και π. Γρηγόριος ἀπὸ τὸν Πύργο Ἡλείας, ως και ὁ Αἰδεσιμ. π. Ἄγγελος Μουρλᾶς. Παρέστησαν πολλοὶ εὐλαβεῖς τόσο ἀπὸ τὴν Καλαμάτα και τὸ Πεταλίδι, ὅσο και ἀπὸ ἄλλες περιοχές. Ὁ Θεοφιλ. κ. Κλήμης ἐξεφώνησε σχετικὴ Ὁμιλία και ἐπίσης ἐτέλεσε Τρισάγιο και στὸν Τάφο τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιερέως στοῦ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἀκαλούθησε τράπεζα ἀγάπης, στήν ὁποία παρέκάθησαν οἱ προσελθόντες στοῖς Μνημόσυνο, εὐχηθέντες γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος.

«ORTHODOX RESISTANCE AND WITNESS»

THE OFFICIAL PERIODICAL
OF THE HOLY SYNOD IN RESISTANCE

PUBLISHER

The Standing Holy Synod in Resistance

WITH THE BLESSING OF

His Grace Bishop Cyprian of Oreoi
Acting President of the Holy Synod in Resistance

OWNER

Holy Monastery of St. Cyprian, Fili, Attica, Hellas

MANAGING EDITOR

His Grace Bishop Clement of Gardikion

TELEPHONE NUMBER

+ 30 210 2411380, 210 2411316

TELEFACSIMILE NUMBER (Telefax)

+ 30 210 2411080

ELECTRONIC MAIL ADDRESS (e-mail)

Kyprianos@synodinresistance.org

OFFICIAL WEBSITE

<http://www.synodinresistance.org>

POSTAL ADDRESS

Holy Monastery of St. Cyprian
P.B. 46006 - 133 10 ANO LIOSIA - HELLAS

Printed in Hellas

